
*Libellum «Tyvõk pi Kristus!» legi nilque
contra fidem ac mores inveni.*

*Sac. G. Kārkle M. I. C.
Censor librorum.*

*Rēzeknē,
3. jūnij 1935. a.*

IMPRIMATUR.

*Datum Rigaie die 9. jūnij 1935. a.
† Antonius Archieppus.*

1. Špitaleigō izdzeidynōšona.

«Tad kaidis špitaleigais, pīgōjis un pakritis ceļās, lyudze: jo Tu gribi, vari padaceit mani teicu.» Mat. 1, 40.

a) Raug, stōv divi cylvāki vīns pretim ūtram: špitaleigais un Kristus... Špitaleiba izsyuc cylvākam asni un kai pelējums pōrjam vysu mīsu. Cylvāks līsoj, kolst un tryud. Kai sovaldi pret tū špitaleigū izaskota Jezus teirō, dīviškō seja... Ari es varu sabūjōt sevī Dīva seju, Dīva gleznu, vai atspeidumu. Tū manī deļdej grāks, kurs aptymsoj gora pazeišonas redzi, pazamynoju munu gūdu, ispīž manī lūpu zeimi, padora mani kūrlu un vīnaļdzeigu Dīva gūdynōšonā un dvēscles izdailōšonas dorbā. Un tad manī apmōc skume un nūgurums. Ak, cik daudzi uz pasaulja ir špitaleibas dvēselēs! Un jo natryud nu grāku špitaleibas, tad kur ir tūs skaistums, spēks un dīviški veidojušō vara?! Raug, mums nanūgurstuši ir jōstrōdoj, lai izdailōt sevī Dīva gleznu. Tai, Kungs, es čakli pēteišu sevi, kur veistu, kur sovōs ikšīnēs kolstu un slymoju. Jo es atrostu klasisku Rafeļa veidōtu gleznu kaidā vacūs lītu veikālā, tad ar kaidu prīcu tū izteireitu nu puteklīm un traipim, lai redzēt jō dailōs linijas un mōkslas dailumu. Tūmār daudzi ryupeigōk un čaklōk

maņ jōstrōdoj, lai izteireit, izdailōt savu dvēseli, ka tur redzēt Dīva atspeidumu.

b) Špitaleigais īt pats pi Kristus. Dvēseles sūli ir: slōpšona, steigšonōs, dorbs un upere. Salikt ceļus pret Dīva Majestati ir vyslobōkais sūls. Jo mes šū sūli dorom ar ticeibu un pazemeibu, tad sasnadzam Vysaugstōku... Raug, špitaleigais lyudz, prosa, gaīda, tic... Bet jo mes ikvīns tai mocātu it pi Kristus un lyugt?! Tad īsm, krissim ceļūs, līksim golvu leidz zemei un lyugsim kaut 3—4 minutes, bet tai nu dvēseles dzelmu, sirsneigi, kai nabogs lyudz maizes gabaleņa... Taida korsta, sirsneiga lyugšona ir spējeiga mums sadabōt lelus spēkus...

c) «Jo Tu gribi, vari padareit mani teiru!» Baileiga ir līta pyut, tryudēt dubļūs, sleikt go-reigā pūrā. Tūmār tymā tai baileigā pūrā grymst daudzējōs dvēseles... Raug, dažī va-salom godu desmitem grymst un gul grāku pūrā! «Jo Tu gribi», tai runoj na tik vīn svātī, bet ari grēceigī. «Jo Tu gribi, vari padareit mani teiru, vari Kungs, maņ dūt stypru, izmū-dynōtu nu ļauna un nasamīļōjušu grākā dvēseli. Tai Jezu, Tu taču dūdi dažīm taidu dvēseli, kura nacīš, napanas vysmozōkō grāka traipa — tī ir svātī. Pi citim tū sasnēdz lānas, kyutras, pakōpineigas izalobōšonas celā, — tōs ir vōjōs dvēseles, tūmār jōs īt gora dzeivē uz prīšku. Bet kai daudzi ir taidu, kuri navērtēj savu dvēseli, — tī ir ļaunā iroduši grē-

cinīki, kuri grīžās atpakaļ pi sovom ļaunom īražom, jo jūs vaļa ir vōja un mīļojās ļaunā... Raug, taidim ir jōnōk pi tō lobō Gona un jōrunoj ar stypru ticeibu: «Jo Tu gribi, Kungs, jo gribi... Tova gryba ir spēks un vara. Padori mani teiru!» Un Kristus sovukōrt tim runoj: «Ari tev jōgrib, ir jōpalīk teiram!...» Jōstrōdoj sovas dvēseles izdailōšonā. Dūšu tev savu žēlesteibu, tūmār pīvīnoju nūteikumu: Jo tu pats gribi, tad es padareišu tevi teiru! Jo tu gribi...» Tad maņ jōgrib un vysod jōstrōdoj...

Lyugšona.

Dūd maņ, o lobais Jezu, tū žēlesteibu, ka es ar pazemeibu vysōs sovōs vajadzeibōs nu Tevis lyugtu paleiga un palykdams padeveigs Tovai svātai vaļai leidzstrōdōtu ar tū un ryupātūs izdailōt savā dvēselē Dīva atspeidumu, kuru maņ Radeitōjs ir devis mani nu nīka izvazdams. Amen.

2. Vaidi par grākim.

«Jo jjus navaidēsīt par grākim, jjus vīsī taipat iznīksīt.» Luk. 13, 3.

a) Muna grēceiba, muni grāki! Ir lela žēlesteiba tur, jo kas atzeist savu grēceibu un tū sajuut. Taidis skotōs ar sirdi. Messim skotu uz vysas myusu dzeives. Vai navajadzātu mums pōrsajimt ar sv. Pōvula sajuusmom, kurs ševi turēja par vyslelōku grēcīnīku. Vai otkon

sv. Madajas, sv. Margitas un Kortona un vysu tūs, kuru dziļais žālums un sirdssōpes leidzynōjōs jūs grāku daudzumam. Es arī sagrākōju pret Dīvu, vōji tycādams, šaubeidamīs ticeibā, cercibu zaudādams, nagudynōdams Dīvu, kūr-nādams, lōdādams... Sagrākōju pret sevīm, byudams nasōteigs, nasavaļdeidams sevis, pa-saļaudams kōreibom, slynkumam, byudams patmīleigs... Sagrākōju pret tyvōkim, cytus aprunōdams, gūdu laupeidams, nūslāpumus iz-dūdams, dusmōdamīs, īneisdams... Kaidus pōrmatumus maņ stōda priškā Dīva bausleibas, Bazneicas bausleibas?.. Raug, cik grāku pa-dareitu dūmōs, dorbūs, gribēšonōs?.. Cik nūlaideibas pi sv. Sakramentu pījemšonas? Cik daudzi devu īļāunōjumu citim. Teišam grāku plyudī, dubļu jyura!.. «Nadzeivōs muns gors cylvākā, jo tys ir mīsa.» (Rad. 6, 3.)

b) Izzeisim grāku ar ryugtumu un īneis-sim jū. Grāks mums atjam cylvāka gūdu un dora lūpim leidzeigu. Naticeiba nūdzēs dvē-seles gaismu, bezcereiba gryuž jū myužeigi soltā naktī. Evangelija vītu ījam mīsas nū-jautas un kōrelbu dziņa. Cylvāks savu nūjautu dzeivē palīk mežūneigs, nasaskotūt uz ōreju jō dailumu, mūdes apgērbu, lakōtom kūrpem, smokingu... Kuļtura ir tikai par izkōrtni, jo tei naatsabolsta uz kristianisma styngrōs tyku-meibas. Bez Dīva cylvāks — kolps palīk par dumpinīku pret Dīvu, bet tymā pat laikā ir par cytas varas vērgu, kuras kēdes un saiškus no-

soj. Grāks ir par tū indi, kas pōrvērž asni pyužņūs, izmaina cylvāka seju un aptymsoj prōtu, bet seviški nūjautas. Bet teirs asnis ir žēlesteibā, skaidrā sejā — ir Dīva atspeidums, teiras nūjautas tykumi. Lelōkā mārā grāks te vērs zemes dora cylvāku par baileigu krūpli. Mīsa kreit upurē tryudam, dvēsele palīk lei-dzeiga tryudūšam pūram un dyuņai. Nūkreit nu tōs grēcinīka golvas krūnis, jo satraipēja sovus nūpalnus... Tūlaik raud gauži jōs sorg-engeļs aizsedzis sev acis... raud gauži, sōpei-gi... Jezus Sirdi pōrjam skume, jo atpērķšo-nas žēlesteiba dēļ jōs īt būjā...

c) Raug, muns dōrgais, grāks ir lela pōre-steiba un nūzigums pret Dīvu. Ir lela Dīva apkaitynōšona. Grāks ir pretiveigs Jō suvere-nai varai, Jō vaļdeišonai, lykumim un Jō svā-tumam. Grāks pretojās Jō asameibai un vys-pōri Dīvu nūlīdz. Dvēsele, kas sevī nosoj Dīva nūgīmu, īkrysdama grākā zauda sovas cīneibas zeimi, īkreit lūpu stōvūklī, šausmeigūs dubļūs un tryud. Dēļ jōs jau vairōk nav bezgaleigōs piļneibas, svātuma kai arī absolūtō svātuma ideala, kurs sovai prōteigai radeibai dīktej ly-kumus un bogōti olgoj ar žēlesteibom prōteigu radeibu, lai pīteikuši varātu Jū gūdynōt un mī-lōt. Dīvs grib izaudzynōt karaliskōs un dailōs dvēseles, bet grēceigōs dvēseles guļ māslu gu-bā apklōtas grāka pyužņim un bryucem. Bet kaidis byus tūs gols?! «Un nūplēss tev tovas drēbes un atjems tova dailuma traukus, un at-

stōs tevī plyku un pylnu nūzigumu.» (Ezek. 16, 39.).

L y u g š o n a.

Dīvs, kū grāks apkaitynoj un vaidēšona pōrlyudz, pagrīž žēleigi sovu skotu uz satriktu un sabarztu manu sirdi un dūd maņ tū žēlesteibu, ka es naīradzātu grāku, sorgōtūs nu tūs; pījem manu lyugšonu un tovas dusmes reikstes, kaidas par grākim asmu peļnejis, žēleigi nūvērz.
Amen.

3. Dīvs un grēcinīks.

«Dīvs grib, ka visi ļaudis byutu izpesteiti un atnōktu pi patīseibas pazeišonas.»

I. Tim. 2, 4.

a) Kai Dīvs ir darejis ar mani? Jys mani ir nūmīlōjis un tōpēc ir mani nu nīka radējis un seviškā veidā ir mani pījemis par sovu bārnu. Dīva bārnu gūdeiba ir atpērktōs dvēseles byuteigō zeime un Dīva žēlesteibas saturs. Dīvs patīši ir myusu Tāvs. Jys myusus radeja, izaudzēja. Jys tōpēc mīloj sovu asni un klausōs jō bolsa. «Tova brōļa asnis sauc uz manim», runoj Kainam. Dīviškū atspeidumu nosoj sevī pat pazuduši bārni. Tim taipat leidza nōk Jō žēlesteiba un par jīm ryupīs tūs engeli. Ari es jau tikkū pīdzymu, tyku caur sv. kristeibu par Dīva bārnu un muns vōrds tyka īraksteits dzeiveibas grōmotā. Deve maņ pi sōnu sovu engeli un Jō žēlesteiba gōja ar mani vysur

leidza kai breineigs spūžs atspeidums, vai su-sātivs. Tymā spūžumā dzeivōja Dīvs. Tūlaik vēl manis natraipēja grāks un nīkaida natyku-meiba. Tūmār gōja laiks, mūdōs manī kōrei-bas un dažaidas kārdynōšonas. Es pīsalaižu pyrmū reizi pi grāka un vālōk... Ak tai dau-dzi reižu!.. Pyrmō sv. Komunija... staigō-šona pi sv. Sakramentim... lyugšonas, lobi pīmāri, pamūdynōjumi uz lobu — stōvēja pre-tim samaitōtai apkōrtnei un sabūjōtōs ciļvēces ļaunim tecīnim. Cik daudzi karu, cik nūzigu-mu!.. Cik zudušu tykuma zīdu, cik svēteigu steigsmu iznycynōts, cik svēteigōs guņs iz-dzysa?! Uzkrēta grāku sōrga munai dvēse-lei un padareja mani naspēceigu...

b) Dīva bārnu gūds vēl naizsmel Kunga Dīva žēlesteibas olūtu. Mums ir na tik vīn Dīvs par Tāvu, bet mums ir vēl Jezus. Jys atnōce un pījēme myusu dobu, palyka par vīnu nu mums. Nu tōlīnes nōce, bet īdams atnese mums mīlesteibu. Atnōce ītārpts nūslāpumu ānā un, lai pi mums izmūdynōt brōliskōs jyu-tas, dōvynōja mums īpašumā sovu Mōti. Raug, Jam ir tīseibas galdeit nu manis bezvaineibu, ceisteibu, draudzeibu, mīlesteibu un uzticeibu. Jys cerēja sagaideit nu brōļa, vai mōsas brō-lisku mīlesteibu, ka brōliskō laipneiba jems vērsu munā dvēselē un ka atrass jamā sovu gūdu. Bet kas nūtyka ar mani? Ar manu va-rūnisku asni? Pōrsameja yudinī. Jyuteleiba mani īvainōja un aptymsōja munas nūjautas.

Kas palyka nu Dīva bārna un Kristus atspeiduma? «Dusmeibas trauks». Es palyku par nauzticeigu kolpu, olgodzi un par pyrdzymtō Brōļa ļaunu nūdevēju!..

c) Dīva bārnu gūds vēl nav izsmalts tās sovstarpejōs soldonōs sadzeives saiškā, ka'du ir Kungs darcjis ar mums. Pīvylka pi sevis munu dvēseli, pījēme tū par savu nūmīļōtū leigovu. Bet kas nūtyka ar tevi tōļōk, Dīva bārns? Pazudušais dāls! Kas nūtyka ar tevi, kuru Jezus pījēme un izaudzēja pi sova sōna, sovā Bazneicā? Grēceiga dvēsele! Kas nūtyka ar mani, kuru Jezus sovas Sirds sylvumā izaudzēja? Es īvaiņōju Jū Sirdi, aizmērsu Jū... Atsagrīzšu nu tō Kunga, kurs mani nu krysta sauc un kad es tyvojūs ar saharztu sirdi pi tō krysta, Jys atraun savu rūku nu kūka, nu noglas, izstīp tū uz mani, apskaur mani, pīmidz mani pi sovas Sirds un vysu pīdūd, vysu aizmērst un skupsta mani kai nūmīļōtu brōli, vai mōsu... Kai sirsneigi maņ ir jōžāloj par munim grākim, jōapraud munu nauzticeibu, savu pakrisšonu un gora zaudējumus. Es saiyutu vysu munas vaiņas gryutumū un zynu kas maņ nyu ir jōdora, lai gūdynōt Jezu Kristu. Ak dōrgais Jezus Asnis, vai varu es Tevi nycynōt? Nā, Kungs, par tū pat dūmōt es nagrybu...

L y u g š o n a.

Dīvs, kam ir īpatnejs par vysu apsažālōt un vysu pīdūt, pījem munu lyugšonu un padori,

ka vysus tovus kolpus, kurus grāku važas sāista, Tova žālsirdeiba mīleigi izraiseitu vaļā. Pamūdynoj munu nūguruši sirdi, ka naīradzātu grāka, bet vysōs kārdynōšonōs glōbtūs Tovā Sirdi, o Jezus. Amen.

4. Bez kōzu apgērba.

«Izgōjuši kolpi uz celim saaicynōja vysus, kurus tik satyka, ļaunus un lobus; un kōzu ustoba pīsapiļdēja vīsim. Igōjis kēneņš apsavārtu tūs, kas beja pi golda, itaudzeja tur vīnu cylvāku, kas nabeja gērbīs kōzu drēbēs un saceja tam: Draugs, kai tu šite igōji, naturādams kōzu drēbes? Bet tys klu-sēja.» Mat. 22, 10—12.

a) Kōzu ustobā ir lobi un ļauni. Ir taidi, kam nav kōzu drēbu, kurim nav dvēseles svātdorušōs žēlesteibas apgērba, prīceigas uzticeibas Dīvam. Taidis ir ļūti skumeigs skots. Tī ir klōta sudobrōtu rosu. Karalis vaicoj: Kai gonu gunkura palni izbārti uz zaļas zōles, kas ir klōtu sudobrōtu rosu. Karalis vaicoj: Kai tad tu igōji bez kōzu drēbes? Kaidis tu esi kristticeigs, jo naesi leidz kai nu jauna dzimis, jo naesi izamōcējis teiri un svāti dzelvōt un byut styprs lobā? Kaidis gon tu katōļs, jo vēl naesi nōcis pi apzineibas par myužeigu svātlaimēibas prīcu? Bez svātdorušōs žēlesteibas, bez dzeives ikš Dīva, bez palikšonas Jō soldonā klōtbyutnē, bez dvēseles gūda kai vysdōr-

gokō monta — nav spējams staigot pret Dīva vaigu... Nu šenis izrīt, ka man vyspyrmōk jōbyut par lobu katōli un par lobu Kristus mōcekli...

b) «Tad kēneņš pavēlēja kolpim: Sasīnit jam rūkas un kōjas un īsvīdit jū ōrejā tymsumā. Tur byus raudōšona un zūbu grīzšona.» Mat. 22, 13. Austrumu zemēs kōzas un cytas maļteites nūtur nakti, tōpēc vīsis bez kōzu drēbes tyka izsvīsts nu gaiši apgaismōtas zāles nakts tymsumā. Bez kōzu drēbes cylvāks ir pylns ikšējō tymsuma un steidzās uz myužēigu nakti. Es natycu tymsumam, skumei un bezcereibai, kai cylvāku liktiņam vērs zemes. Kad myusu laiku filozofu bezcereiba un pesimisms tyvojās man, tad es bāgu uz laukim vai kolnim, kur meža rūzes, naaizmērstules un cytas pučēites sauc mani nu vysom molom: Naticl tim, tei ir naitaisneiba! Tūlaik es eju bazneicā, kur oltorā un liturgijas pīdarumūs es radzu Jezus drēbes daleņu un pošu Jezu Kristu Vysusvātōkā Sakramentā nūslāptu. Tur nūkritis ceļūs es saucu: Jezus ir ar mani, es nastaiگوju tymsumā, jo dzeivoju Kunga nomā, Jō gaisma mani skaidroj, Jō mīlesteiba mani sylda. Bet kai daudzi cylvāku moldōs ikšējā tymsumā ōrpus Kristus Bazneicas. Kai daudzi pat Kristus Bazneicas klēpī dzeivoj gora tymsumā...

c) Ar baili un drabuli pōrjam mani vīns un ūtrs tymsuma veids, jo obeji dzēš dvēselē gaismu un prīcu. Es skaītu sev tū par lelu gūdu

un laimi, ka asmu Kristus Bazneicas lūceklis, jo te nu vysom molom plyust man gaisma un syltums. Kas palik ōrpus Bazneicas, tī teišam tō nasaprūt, bet kas ir kōzu drēbēs, sēd pi karaļa golda un prīcojās Kunga mīlesteibā; kurs nōk pi Jō bezstarpeigi caur sv. Sakramentim. tys saprūt, kū zeimōj, «ōrejōs timseibas», un zeimōj byut «ōrpus noma...» Ari saprūt, kū nūzeimōj tī pōrsorgōjuma vōrdi, ar kurim svāti nupeļ šō pasauļa tymsumu un rōda Kristus Bazneicu kai vīneigu pesteišonas laivu, kura nasleikst pasauļa plyudūs... Tai, Kungs, man ir labi te Bazneicā. Pateicu Tev, munas dvēseles Karaļam. Pateicu nu vysas sirds un stipri turēšūs pi Tevis...

L y u g š o n a.

Dīvs, nu kō nōk svātas īgrybas, taisneigi padūmi un svāti dorbi, dūdi tovam kolpam tū žēlesteību, ka nikur nu Tevis tōli naatsastōtu, bet stypru savīneību turādams ar Tevim caur sv. Sakramentim un paklauseību tovai svātai Bazneicai, napazaudātu munas dvēseles kōzu karaliskūs drēbu. Amen.

5. Vaidit par grākim.

«Dotit grākuvaidēšonu, jo dabatu vaļsteiba ir tyvu.» Mat. 3, 2. Teišam mums jōžāloj par grākim un jōdora gondarejumu. Tī ir Evangelija ivoda vōrdi.

a) Žālums ir kaut kas naizšķīrāms nu myusu un kai susātiivs vai āna vysur leidza nōk ar mums. Taču gribēja jū iznycynōt un izslēgt tū svātu skumi nu religijas, gribēja izklaidēt tū svātū žāluma sōpi un jō vītā radeit cylvākam bezticeigam myužēigi prīceigu sirdsapziņu. Veļteigas pyules! Kō acis pasavēre uz dabasim un īsalīsmōja Dīva vysvareibas spākā un skaistumā, tam plyust osoras pa vaigu, kad pazeist pats sevi. Pazeist sovu grēceibu, bet saiyut ari īdvāsumu, kuru roda stypra vaļa un kura runoj, ka var žālēt par grākim un teišam ir pīnōkums par tim žālēt. Kai soldona maņ ir tei apzineiba, ka es tū varu dareit, kai soldonas ir žāluma osoras! Kaidu soldonu mīru tōs osoras nas munai dvēselei!..

b) Jo gribit nūvērzt un iznycynōt pasaulē žāluma skumi, tod īprīkš pīspīdit klusēt prōta bolsu, kurs izšķir lobu nu ļauna. Izleidyņojit bezdībini storp tykumu un nūzigumu, atrūnit formulu, kura izsaceis tykuma lykumu un īdeaļa vēteibu kilometrūs, tad tūlaik, bet na īprīkš izkaļss žāluma un skumes osoru straume un mes aizmērssim raudēt. Nā, nā, koleidz grāks byus pasaulī, koleidz sajussim tō grāka uzvaru vērs mums un dziņu uz kōrumu, breiveibu, toleidz plyuss žāluma osoras. Jo kur breiveiba, kur kari, tur ari ir osoras un sōpes...

c) Storp aizlīgtu augli, vai patyku un pīnōkuma saiyutu naidis, — ir par elementaru īaktu, bet pīnōkuma napiļdeišona ir grāks. Vaļa var

dareit, kas tai pateik, bet kad sagraķoj, strōpejušō sirdsapziņas tīsa īlaiž tur sovu dzalyuni. Tūlaik dvēsele saiyut, ka «sagrākōja», ka tyka uzvarāta, sakauta un kaunejās tō vysa. Saiyut, ka Dīva taisneiba palīk napakustynojava, ka dvēsele teišam var izalauzt nu myužēigōs tykumu napīcīšameibas, bet gon uz sova rēkina, tōpēc lai krist bezdibinē. Es saiyutu, ka tymā myužēigō svātuma atspeidumā — tykumā, kurs spūžoj cylvāka dvēselē, ir myusu eistō, pareizō gūdeiba un slave, ka īkvīns, kas nu tōs atsagrīž, atkreit, pats sevi tīsoj ar kauna pylnu pazamynōšonu. Kaidis gon tur breinums, ka dvēsele, kad caur jōs skumes mōkūnim atspeidēs kaidis padareito grāka spaits, grib un slōpst tū izlobēt, atsagrīž nu ļauna un ceņšās uz tu, kas ir lobs un svāts!.. Izdareidama svātu atributebu poša sev, pasazamynōdama un skundama, īneisdama pi sevis grāku un slōpdama sadabōt pīdūšonu, — grib gondareit lykumam un tō lykuma Kungam. Tūlaik teišam sasnādz tykuma cīnēšonu. Un jo navar tod sevi krūņōt ar pirmōs mīlesteibas rūzem un bezvaineibas teirom līļjom, tod savej sev krūni nu rudiņa boltūs un rūžalnūs chrizantemu. Rūzes nūveita, bet rudiņa cītušam tykuma skotam un nūpītnai dvēselē īsadzilīnōšonai ir taipat sovi skaisti, daili zīdi... Tōdēļ myusu dīnu pasaulš ir pījēmis rudiņa chrizantemu par dvēseles zaļuma un dailuma simbolu. Tōdēļ ļaunit cylvākim skumt un raudēt žālumā par sovom vaiņom, jo tū pīprosa sirds-

apziņa. Tad arī es ryupēšūs apraudēt sovas vaiņas... Ryupēšūs gondareit tam Vysaugstōkam Kungam!..

L y u g š o n a.

Saberz, o Vysvareigais Dīvs, munu cītu un soltu sirdi, izmūdinoj tū korstu, dziļu žālumu munas dvēseles dziļmēs un atļauj man ar sirds-sōpes osorom izmozgōt vysus grāka traipus, ka teiru sirdi un dvēseli es tōļok Tev uzticeigi kolpōtu un aizpelneitu svātdorušōs žēlesteibas stōvūkli kurā mērdams, palyktu myužeigi laimeigs. Amen.

6. Grākuvaidēšonas lobums.

«Dūdit tad cīneigus nu grākim atsagrīzšonas augļus.» Mat. 3, 8.

a) Lai dareit lobu, cīneigu par grākim vaidēšonu, ir napicēšams, dziļš žālums, kas teik sasnāgts caur lobu un bīži izdareitu grāku syudzēšonu. Myusu atsagrīzšonas, vai myusu izalobōšonas sokumā mums ir naskaidra, myglaiņa myusu vaiņu saiyuta. Tikai vālōk ar kotru rezi piļneigōk un smolkōk pazeistam tūs daudzumu un ļaunumu. Pi pakōpineigas tūs vaiņu pazeišonas myusu žālums pīaug. Sōkumā mes skumstam par myusu grākim vyspōri, bet vālōk apraužam kotru grāku atseviški. Ak, ka taidš žālums pōrjemtu myusus ar kotru reizi vairōk! Vysupiļneigōk redzēja myusu ļaunus

dorbus ar vysom tūs nakrītneibom tikai Jezus, kad Eleja dōrzā lēja ašneigus svīdrus. Tō svātō ašna lases, kas laisteja zemi, gon izkolta, bet nazyka myusu grāku pīmiņa. Atseviškōs tīsas dīnā stōsīs tī grāki otkon myusu acīs. Kū dzeivōk saiyutam myusu grāku nakrītnumu un ļaunumu, tū dziļōks palik myusu dvēselē žālums. Žālums ir mums par lelū laimi un īprīcynōjumu. Tys tev, muns dōrgais, rōdōs tai sovadi?! Tūmār tai teišam ir, jo caur žālumu mes teikam breivi nu tō, kas ir par žāluma prīkšmatu un īmesli — tys ir, nu grākim...

b) Bīži, apzineigi izdareita grāku vaidēšona pavairoj pi mums svātdorušū žēlesteibu, bet žēlesteiba sovķōrt dora myusu dvēseli maigōku, paklauseigōku Dīva vaļai. Tei svātdorušō žēlesteiba, kai yudiņš meikstynoj sakoltušū maizes gorūzu, sameikstynoj myusu sirdi un caur tū dora myusu dvēselē vīglu eistam žālumam ceļu. Kam ir taida maiga dvēsele, tys vairōk žalōs par mozim, ikdīniškim grākim, kai citi par lelim, nōveigim. Nu žāluma auglim ir atkareigs žēlesteibas mārš, tōpēc svāti vysusīrsneigōk un kōrstōk žalōja par sovim grākim, jo sajēme arī lelu žēlesteibas māru. Mes sōkumā žālojam ļūti solti, napiļneigi, jo myusu saiyuta ir vēļ rupa, myusu dvēselē vēļ volda solta atmosfera, teišam sirdīs zīma. Bet kad mes vairōk strōdojam dvēseles izkūpšonā, myusu nūvārōšonas izpratne palik arvīnu daiļōka un maigōka. Dīva žēlesteiba pat var padareit, ka

mes sevi turēsīm par lelim grēcinīkim, Uz tū mums dūd pīmāru, Dīva svātī:

Svātō Klara sevi turēja par lelu grēcineicu, sv. Francis Borgius nazyna un pat naatrūn sev eļnē atteiceigas vītas. Raug, kai žālums ir atkareigs nu Dīva žēlesteibas, tai Vaidēšonas Sakraments, kurs dud tū svātdorušu žēlesteibu, vai tū vairyno, dora mums daudzi loba un papylda myusu sirdīs sōpi par grākim. Vysupyr-mōk, tys Sakraments pastypryno, pi mums, tū porliceibu un patiseibu, ka Pesteitōjs nūmyra par mums, kad mes vēl bejom grēcinīki, ka Jys ļau tūlaik myusus mīļōja, kad mes vēl pīdarējom pi Jō īnainīkim. «Tai Dīvs nūmīļōja pasauli...» «Tymā rōdōs mīlesteiba, ka na ītkai mes bejom Dīvu nūmīļōjuši, bet ka Jys pyrmōk myusus nūmīļōja...» Ejam tod dzeives slīdēs un izdailojam sirdi, jo kur maigas sirdis tryukst, tur ari žāluma nav. Uz muļkeiga prōta un rupas mežūneigas dvēseles dora īspaidu vīneigi auka, vīsyuls, pārkyunis un zibsnis. Gudreiba, laipneiba, izpratne un dziļō mīlesteiba taida prōta un dvēseles naīspaidoj. Taipat ari nūteik ar myusu sirdi. Koleidz ir bezjyuteiga, vīnaļdzeiga, toleidz skrīn pēc laiceigūs lobumu, tikai nōve, eļne un Dīva borgō tīsa var tūs atbaidēt nu grāka. Tī namōk īsadzilinōt svātdorušōs žēlesteibas dzelmēs, lyugšonas nūslāpumūs, atlaidu dōrgumūs... Kas uz šīm lobumim ir vīnaļdzeigs un grib tikai laiceigi prīcōtīs, tū var izmūdynōt tikai borgōs tīsas

pārkyuni. Bet kas ir nūmūdā, tys dzērd pat vīglu vosoras vāsmu kūku lopōs...

c) Svātdorūšō žēlesteiba myusus tyvyno, pi Kristus un dora Jam leidzeigus. Mes sōcam dziļōk un sirsneigōk leidzjust ar Jezu. Tad jamam sev sirdī Jō mūku un saiyutam dziļu īspaidu, sevis vaicōdami: Kai, raug, skotōs uz manim ērškīm krūnōtais Jezus? Tys skots pōrjam mani leidz dziļumim un ūrbās munā dvēselē. Tūlaik pi žāluma mani mūdyno, Pesteitōja pīci cērtumi, Jō apšplautais Vaigs, izvōrgušais svātais Vaigs... Jō Sirdis sōpes... Vysu dīnu, runoj Jezus: «Ēs izstipu sovas rūkas uz bezticeigim munim ļaudim un pretinīkim... jo manis meklēja, kai runoj Kungs, sova ignuma dusmes dīnā. Taidis žālums pastoveigi pīaug leidz dzeives beigom. Par tō pīmāru ir sv. Pōvuls, kurs sevi sauce par pyrmū nu grēcinīkim, Marija Madala farizeja mōjā; Sv. Anele nu Folingo... Šōs svātōs žālums sōkumā beja napiļneigs, kad zam vylušō kauna īspaida slēpe pi grāku syudzēšonas dažus grākus. Tūmār vālōk izkusa jōs sirds guneigōs Jezus ēržu krūna līsmōs... Tad, raug, jōmīļoj Dīvu!.. Jōmīļoj stipri, dedzeigi... Bet taida apsajemšona praktiski zeimōj tū pošu, kas ir īneist grāku, bēgt nu grākim, bīži steigētīs pi grāku syudzēšonas, sajast tur sirds atvīglynōjumu un svēteigi slōpt kas reizes sevi papīldeit ar īkšējū, sirds žālumu...

Lyugšona.

O soldonais Jezu, munas dvēseles Pesteitōjs, es Tevis sirsneigi un zemeigi lyudzu, izdzeidynoj munu ar grākim īvaiņōtu sirdi, pastyprynoj munu vōju izvōrgušu zam grāka nostas dvēseli un padori, ka es kas reizes sōpeigōk sajustu munā sirdī žālumu par visim un daudzējim munim grākim un kas reizes gaužōk tūs apraudōdams, palyktu par cīneigu Tovas mūkas un ašneigōs nōves bārnu. Amen.

7. Žālums par grākim — atsagrīzšona pi Dīva.

«Dorit grākuvaidēšonu!»

a) Vaidēšona par grākim ir atsagrīzšona nu ļauna un sovā sirdī īnōkšona. Inōc sovā sirdī, tur atrassi Dīvu. Jō byuteiba atspūguļoj tovā dvēselē, Jō namērsteiba ir tovā myužēigōs dzeiveibas slōpšonā, Jō bezgaleiba tovōs dūmōs, Jō vara atspeid tovā breivā vaļā, Jō mīlesteiba tovas sirds sajuismōs, Jō svātums tovas sirdsapziņas bolsā, Jō prīca ir teirōs cylvāka sirdis līgsmōs, Jō pilneiba ir uzupurēšonas gataveibā; Jō mīrs ir tovas aplaimōtas dvēseles klusumā. Kai soldoni ir palikt vysod ar Dīvu un ar Jū prīcōtīs! Cytaidi, raug, navar izdaiļōt dvēseles, kai caur skaistū, simetrisku sakūpošonu šūs ar Dīvu leidzeigu zeimu... Uz tū myus aicynōj Kungs Jezu: «Inōcīt sevī», un christianisma asceza, šūs vōrdu

nūzeimi paskaidrōdama, runoj: «Nūkōrtōjīt, nūorganizejīt jyusu goreigū dzeivi!» Imontojīt sovu dvēseli, ka nūjautu slōpes un kōrumi nasalauztu jyusu dvēseles, ka sajuutas un kōreibas nasajauktu savīneibas ar Dīvu un nanōvātu jyusu skaidru goru. Vysam cylvākam ir jōiznōk nu savīneibas ar Dīvu un nu Dīva mīlesteibas un uz vīnu merki jōsasteidz uz Dīvu. Kas grip sovu dvēseli vaļdeit un tykumūs nōkt uz prišku, tam ir jōsasnādz sevī trejaidu vīneibu:

b) Vīneibu nūjautu dzeivē. Šōs dzeives bōgōteiba ir par goreigō pasaulja pamatu. Vysu mes pasmeļam caur nūjautom i dūmas, i zīneibu; ari mōksla nu tom jam sovu sōkumu. Kai ir naizsmēļams jyuras vilņōjums, kai ir dažaidas un nasasnādzāmas debess krōsas pi saules rītēšonas, — tai ir naizsmēļama nūjautu dzeives bōgōteibu: krōsu, skaņu, bolsa, meldīju, garšas, smaržas, soltuma, siltuma, maiguma, rupuma, svaiguma un t. t. Dvēsele ļūti vīgli pi tim pīrūn, mīļojās tymūs, bet tod jai jau draud pakrisšona, pagrimšona.—Tōdēļ byušu nūmūdā un uzmaneigs pret reibynōjušu nūjautu darbeibu. Nūjautu pasaulis ir tei aukā vilņōjušō jyura, kurā nagrybu dūtīs bez stypras laivas un styures; tei ir teatra izrōde, kuru maņ ir jōporveidoj gorā, īpaši lobā idejā; tys ir zemes placis, kurā maņ ir jōpasēj augleigūs gōreigōs dzeives gryudus. Nu šō pasaulja mums jōjam tik tū napīcīšamū bet na vairōk. Turpretim, kū vairōk

tys mums pateik, kū soldonōka šō pasauļa vyl-
lynōšona, tū mozōk mums nu tō jōjam un jō-
smeļ. Lītōsim vīnkōršus edīņus un apgērbu,
dzeivōsim bez izškērdēibas, sōteigi un leidz
ciku tō pīprosa, ar labpatyku īrūbežōsim myu-
su jyuteleibu. Goreigōs dzeives soldonums at-
moksōs mums ražeigi taidu uzuperēšonūs...

c) Vīneibā steigsimēs. Dzeive ir dažaidu
spāku reivēšonōs un jōs seja vīnmār mainōs.
Daudzejūs dareišonu ryndā dvēsele vīgli teik
satrikta, leidzeigi vērvei, kura beržās pi cītas
kliņtis. Daudzejōs dažaida veida steigsmes ir
jōsakūpoj vīnā vērziņī un tōs jōpadora atka-
reigas nu vīnas stypras vaļas. Bet vyspyrmōk
maņ, jōmekleļ svātōs Dīva vaļas un sovas dvē-
seles pestēišonas. «Kū paleidzēs cylvākam,
lai gon sadabōtu, īmontōtu vysu pasauli, bet
sovai dvēselei pōresteibu byus nūdarejis». Uz
šim borgim vōrdim munai sirdei jōatbiļd aizgrō-
bumā: «Vīna lyudzu nu Kunga, ka dzeivōtu Jō
tyvumā, Jū pazeitu, Jū miļōtu, Jū gūdynōtu, ka
tai munu steigsmu un dorba pavadīņs vērzeitūs
un steigtūs uz myužeigu laimi, uz galeigu
mērki.»

Mums vajadzeigi cylvāki ikšeji napadolami
ar augstu dvēseli, stypru cereibu, pyņu aizgrō-
buma, kas sevi savaļdeitu un kotru steigsmi
grīztu uz sovas pazeimōšonas galeigu mērki.
Es nagrybu nikod par tū aizmērst, ka dzeivoju
dēļ myužeibas...

d) Vīneiba prōta un vaļas darbeibā un tūs
izlītōšonā, ka tī spāki byutu vadeiti teišam pa-
tīseigā Dīva pazeišonas un numiļōšonas vēr-
ziņī. Tai vīneibai jōbyun vyspōrejā orientacijā
un pastōveigā dvēseles īkōrtōšonā un tū ir jō-
patur ar bīži atkōrtojamu Dīva klōtasameibas
pīmiņu. «Marta, Marta!» — sauc Jezus uz kot-
ru izklaideigu dvēseli, par daudzi pyulīs, par
daudzi gribi esi sadaleita ikšeji. Inōc sevi un
tur dusi ikš Dīva!. Teirā apzineibā sakūpoj
sovas sajusmas un steigsmes, ka tovas īgrības
pasalautu tovai vaļai. Sadadzynoļ tovas steigs-
mes vērzeitams tōs vysod uz Dīvu. Sakūpoj
vīneibā tovu mīlesteibu, jo «kas maņ ir debe-
sīs, vai kō grybu vērs zemes, kai tik Tevi.»
(Ps. 72, 25.). Tai gon bīži dūmōšu par Dīvu un
Jō klōtbyutni...

L y u g š o n a.

Vysuvareigais Dīvs, kurs mani esi radejis
dēļ myužeigōs prīcas un atpērcis caur sova
Vīneigō Dāla Jezus Kristus ašneigu mūku, pa-
dori, ka es vīnmār turātu protā sovas myužeig-
gōs pazeimōšonas mērki un pīteikūši apraudō-
dams sovas vaiņas, varātu kas reizes palikt
teirōks un cīneigōks Dīva bārnu gūdam.

Amen.

8. Grākuvaidēšanas Sakramenta īstodeišona.

«Mīrs jums! Kai Tāvs syuteja Mani, tai Es jyusus syutu. Pēc šytūs vōrdu Jys dvēse (uz jim) un saceja: Sajemit Svātū Goru. Kam jyus grākus atlaissit, tam ir atlaisti, kam aizturēsit, tam ir aizturāti.»

Jōn. 20, 21—23.

a) Grākus var pīdūt vīneigi Dīvs. Myusu sirds tū teišam saprūt un pīprosa tū, ka atbreivōšona nu grākim nūtyktu pīdūšonas ceļā. Kas slōpst cytā ceļā tikt breivs nu grāku, pats sevi mōnej, jo teišam nāprūt Dīva dorbu. Cylvāks var izalobōt, var apraudōt sovas vaiņas un par tom gondareit. Bet kas hyus ar tū grāku, kurā mes teišam asam apzineigi sovai vaiņai, kura dadzinoj myusu dvēseli? Šymā gadejumā pats sev es asmu napīteikūšs. Par izšķirušu šymā gadejumā dareitōju ir pats Dīvs. Vaiņas apzineiba pastypryno, ka lykums volda par mani. Sirdsapziņa sauc: «Ir Kungs, un es Jū apkaitynōju! Muna vaļa sasadumpēja pret Jō valū, tymā, raug, ļaunums un mūkas, jo ar grākim apgryutynōtō dvēsele styprōk saiyut Dīvu, nakai mīreigō sirds. Vaiņas saiyutu un sekojūšu ar tū sirds namīru var nūverzt tikai grāku dedējušō Dīva žēlesteiba. Atlaisti ir tev tovi grāki!» Šī vōrdi ir par daiļōku, pateikamōku skaņu, muzyku munai dvēselei, jo jymūs atskan žāļsirdeibas, mīlesteibas un vīnōjušō mani ar

Dīvu žēlesteiba. Jys maņ, pīdūd, atlaiž!.. Jys maņ!.. Dīvs radeibai!.. Nadzen mani nūst nu sevis!.. Pīsalic pi manis un mani paceļ... Tō naspēj izdareit ni zineiba, ni mōksla, ni pasaļa vara, ni spāks, ni visi pasauļa dōrgumi... Breineiga Dīviška saiyusma tod pōrjam dvēseli, kad es varu sev pasaceit: «Dīvs maņ pīdūd!.. Dīvs pīdūd maņ grēcīnkam!.. Tad muna sirds izplyust un osoras rīt pa munu vaigu...»

b) Nikas tai spylgiti napīrōda, ka Dīvs dzeivōja storp mums ļaudim Jezus personā, kai grāku vaidēšanas sakramenta īstodeišona. Par vaiņu pīdūšonu lyudze un tōs pīdūšonas gaideja pakritušō dvēsele, salauztō cilvēce. Jezus teišam īstodeja dīviški-cilvēcisku grāku pīdūšonas veidu sv. grāku vaidēšanas sakramentā, kurā ikvīns atseviški kreit pi Kunga kōju, sadaboj sev īprīcynōjumu un sajam svātdorūšū žēlesteibu šymūs vōrdūs: «Atlaisti ir tovi grāki». Jezus Kristus goreigam tāvam, tys ir prīsteram deve dīviškū varu pīdūt, nūceļt grākus un īprīcynōt dvēseli. Tad nūklust maņ apkōrt pasaļa trūksnis un vyss kas ir cilvēceigs. Es vīns tikai stōvu pret Kristu Jezu, kad izzeistu grākus. Jam izzeistu klusom munus grākus, dzēržu Jezus vōrdus. Sakramentā es sasateiku ar munu soldonū Pesteitōju, Jō asnis plyust munā dvēselē un mozgoj munas vaiņas. Jezus zynōja, kas maņ vajadzeigs, zynōja, ka napīteik maņ žālōt vīn par grākim, ka maņ veļ ir vajadzeiga

svēteīga Jō dasadūršona, vajadzeigs ar Jū savīnōt — un tū vysu sevī satur grāku vaidēšonas Sakraments. Pateicu Tev o Jezu par tik lelu mīlesteibu! Sirsneigi Tev pateikšu ari pēc ikvīnas grāku syudzēšonas.

c) Sajemīt Svātu Goru... jyus prīsteri jyusu dīvišķai varai un pīnōkuma izpildeišonai! Jyus prīsteri, ejūt Kristus Kunga pādūs ar Evangelija svēteibu nōcit pi mums, kad mums pīdūdat, atlaižat grākus; «Kai skaistas ir mīra slūdynōtōju kōjas, kai tēvišķas ir jūs apsvaideitōs rūkas, kai leidzjyuteigas jūs sirdis!» Pi tai augsta, svāta, nūpītna dorba ir vajadzeigi apgorōti nu Kristus Jezus cylvāki. Tei uzticeiba, ar kaidu ticeigi cylvāki dūdās pi prīsterim sovōs sōpēs un uztic sovū grāku traipus sovā dvēselē pīprosa apostolu ar engeļu dvēselem. Raug, kai sirsneigi jyusus, prīsteri Kristus vītinīki, myusu skumu, ryupu, sōpu, slimeibu zōlōtōji, — mes mīlojam un gūdynojam. Jyusu rūkōs myusu, cylvāku, ir pesteišona! Nyu es saprūtu sv. Katri nu Siennas, kura mīleibā un gūdā skupsteja prīsteru kōju pādus. Tur jei laikam redzēja myužēigōs dzeiveibas varu, kura nōk mums, cylvākim, caur prīsterim...

L y u g š o n a.

Dōrgais Jezu! pateicu tev nu vysas sirdis un dvēseles par tū bezgaleigū mīlesteibu un žālsirdeibu uz mums, kuru Tu izrōdeji īstōdeidams Grāku vaidēšonas Sakramentu. Nivīna

cylvāka mēle naīspēs Tevis par šū bezgaleigū dōvonu izslavynōt un pagūdynōt. Zynu labi un saprūtu, ka tei bezgaleigō mīlesteiba izrīt nu Tovas leidzjyuteigōs Sirdis, tōpēc lyudzu Tevi pazemeigi, padori, ka es kas reizes cīneigōk izpildeitu grāku vaidēšonu un Tevi cīneigōk gūdynōtu. Amen.

9. Pasarōdit prīsterim.

«Tyvojūtīs vīnai sādžai, Jam aizskrēja prīškā desmit špitaleigūs cylvāku un nu tōlīnes nūstōjuši, lelā bolsā sauce: Jezu, Mōceitōj, apsažāloj par mums! Jys saceja: Eite, pasarōdit goreidznīkim.» Luk. 17, 12—14.

a) Špitaleigi? — tī ir cylvāki krūpli, tryudūši, veistūši, kam ir sabūjōts asnis un dvēsele pylna skumes. Jūs dzeiveiba sūloj tymsu, malnu bezcereigu ceļu; bezspēceigim, veistūšim sūlim jī tyvojās kopa vōrtim. Nikō nav tai pretiveiga un nūžālojuma cīneiga sevī, kai taids sūlojušs myrūņs stypru, vasalu cylvāku vydā... Tūmār, kai daudzi špitaleibas sateikam storp cylvākim dvēseļu pasaulī! Dzeiveibas spāks teik izlītōts zamōs, tymsōs dūmōs, nateirā fantazijā, ļaunā nūdūmā, kas izplyust nā nakrītņas, ļaunas vaļas, nakrītņu dorbu, itīpuma, dusmes... Navīns jau naatteiccigs, naspējeigs, ni uz kū augstōku un leidzeigi sameitai zōlei gul grēceigōs dzeives dubļūs. Teišam, taidi gorā izmyruši līki, vai cylvāki dzeivoj itkai tymsūs

škerstūs, vai kopā un sovu ļaunūs kōrumu pūrā. Jūs asnis ir leidz kai elejs, kurs ilismoj kōreibu guni. Tōdēļ, dōrgi, ryupēsimes par sova ašņa teireibu! Naindēsīm dzeiveibas spēkus ni ar grāku ni ar alkoholu, ni ar nagūdeibu, bet satūrēsīm tūs veseleigus, teirus, lūkonus pret Dīva vaļu, elasteigus un īgārbtus tykumu rūtā...

b) Jezu, Mōccietōj, apsažāloj par mums! Lyudz, prosa, ka jūs izdzeidynōtu, padareitu teirus nu špitaleibas. Prosa dzeiveibas spēka, taida kas nabyutu saindāts ar tryudu un pyužņu sōrgu. Lyudz, ka jūs atbreivōtu nu skumes, bezcereibas un sōpu... Saprūtu, kaidas osoras gōja leidz ar jūs saucīnim... Sauce nu tōlīnes, bet pazemeigi un dziļa gūda saiyuta nese jūs saukšonu pi Jezus... Ak vai tys skots napīmiņ munas grēceigōs dvēseles? Pazemeigi dvēsele, pylna gūda deļ Jezus un dzili pōrjemta ar sovas nīceibas apziņu, vysod mōk sasnēgt Jezu, kurs jū izdzeidynoj un atjaunoj. Jys dūd žēlesteibu, atjaunoj dūmas un saiyutas, dūd cereibu un spēku gora atjaunošonai. Raug, nasašaubi, muns dōrgais, tik sauc. Pīsauc Jezus palegā, bet pazemeigi, ar gūdu un dziļu žalumu par grākim. Tys ir augsts dorbs, tys ir nūteikts dorbs, pēc kura teišam vyss vālōk nūtiks tovas dvēseles lobā...

c) Jys... saceja: **Elte, parōdat sevi goreidznīkim.** Un nūtyka... Ejūt jī palyka teiri... Nu špitaleibas izteireitam, pēc lykuma beja jō-

pasarōda goreidznīkim, tū pīpraseja lykums. Veseleigas, stypras dzeiveibas Mōccietōjs pīso-ka sovīm ticīgīm izpīldeit lykuma nūteikumu, jo Dīva lykums styprynoj dzeiveibu un tū sorgoj. Tōdēļ lai gon stipri un varoni byutu izpīldeita muna ikšējō dzeive un tōs spējas un, lai gon byutu nūteikta muna savīneiba ar Jezu, bez kaidu ībyldumu es sorgōšu lykumu, pīldeišu hauseibas un rōdeišu sevi Jezus goreidznīkim. Īšu bīži pi grākusyudzēšonas un Dīva golda, jemšņ daleibu, cik byus īspējams, pi sv. Miša. Es nagrybu nu tō sevi atsvaby- nōt, atbreivōt, jo tū grib un pīprosa Jezus, muns Pesteitōjs, bet es tycu, ka Jys grib maņ tikai loba. Paklauseiba styprynōs munu dzei- veibu, styprynōs mani pošu un sadabōs maņ nu Jezus bezmēreigu žēlesteibu. Tad paklau- selba Dīva lykumam dora mani par Dīva bārnū...

L y u g š o n a.

Muns Dōrgais Jezus! fikkū sadabōju drū- sumu, lai stōtīs pret Tovu Vaigu, o Kungs, bet otkon, raug, asmu šausmeigi sakrūplōts grāka traipūs. Skotīs, kai muna nabadzeiga dvēsele ir satraipeila! Kaidas skumeigs skots! Bet tei- šam tōpēc, ka es saiyutu munu nīceibu, naba- dzeibu, ka radzu cik gryuta ir muna vaiņa, maņ, jōpalīk pi Tevis, o Jezu, tyvumā. Muns Pe- steitōjs, Tova klōtbyutne ir ņyu napīcīšama. Nōve vyslobōk maņ rōda, kai dzeiveiba ir dōr- ga, bet par munu dzei .ibu esi Tu, o muns Je-

zu! Raug, es sagrākōju, asmu par Tovu napa-
teiceigu kolpu. Tai bīži Tu mani pi sv. Komu-
nijas piļdeji ar debescigu jaukumu, bet es? ..
Es tyuleņ steidžūs apmīrinōt olkonumu palaid-
neibā un ar indeigim auglim. Pēc teiru Dīva
golda Vakareņu, es sagatavōju Tev pateiceibā
Kalvarijas kolna etiki un žuļti, un šausmeigōs
mūkas... Tu, Jezus, mani apskōvi ar sovas
žālsirdeibas rūku, bet es? .. Es Tev devu
Judaša skupstu... Tūmār, nasaskotūt uz mu-
nim grākim, es sajyutu napīcīšameibu atnōkt
pi Tevis, te oltora tyvumā. Tu esi munu sūle-
jumu, munas lobas gribas, mīlesteibas, osoru un
vōjumu licinīks... Es tūmār grybu Tevi mī-
lōt... O Jezu, raug, es asmu Tovā priškā ap-
slūdzeits ar munu grāku daudzumu, bet vysod
un myužeigi es asmu Tova, o muns dōrgais
Jezu! Tad paleidzi maņ ceļtīs nu grākim, Amen.

10. Vīns tikai beja Jezum pateiceigs.

*«Vīns nu tīm, radzādams, ka palyka
teirs, atsagrīze atpakaļ, lelā bolsā slavūdams
Dīvu un pakritis uz vaiga pi Jō kōjom Jam
pasateice. Tys beja samarīts. Bet Jezus
vaicōja: Vai na desmit ir palykuši teiri?
Kur tad ir tī? Vai tad nivīns vairōk naat-
saroda, kas atsagrīztu un Dīvam gūdu atdū-
tu, kai tik šytys svešinīks? Luk. 17, 15—18.*

a) Pateikt nu vysas sirds, pateikt par tik
daudzi sajimtom dōvonom, kaidas Kungs Dīvs
maņ vīnaldi dūd un kaisa leidz kai zīmas laikā
zemi ar snīgu. Naspēju es tūs sarēkinōt. Es tōs
sajyutu leidz kai rūžu smaržu un miļjonu smōr-
da puču. Nagrybu ni lileitīs, ni teiktīs, bet ar
pateiceibu es izlītōšu Kunga žēlesteibas. Kai
soldoni ir atcerēt tōs labvēleibas, kuras daudz-
kōrt es asmu sajēmis, kai ari dūmōt par tū, ka
es asmu vasals un styprs, ka šudip vēl varu
vērtīs debess zyļajā izplatejuma veļvē un
zvaigžņu daudzumā, ka vysas munas nūjau-
tas ir vasalas un spērgtas. Bet seviški kas par
soldonumu, kad muna dvēsele sevi sajyut
stypru, jautru... Teišam, rōdōs, pīšķiru tū
vysu sev un aizmērstu, ka tys vyss, vyss nōk
maņ nu Kunga un ir bez aizpeļņas dōvynōts.
Bet jo es byutu ar vīnu koju, vai okls, nare-
dzeigs, vai sakrūplōtu mīsu un dvēseli? O,
muns lobais Dīvs! paldis Tev, miļjonu reižu pal-
dis par vysom sajimtom dōvonom, par vysu,
kū vīn maņ īdola Tova labsirdeiba nu dabasu
mīlesteibas montōjuma...

b) Pateicu Tev, Kungs, ari par daudzjom
dōvonom, kuras naapzincīgi es asmu sajēmis,
ari par tom, kuru naasmu es izlītōjis. Vīnas
izlītōju naapzineīgi, kai bārns, ūtras pōrgōja
maņ pōri leidz kai gaisa mōkūni. Jo, raug, es
asmu bārnām leidzeigs, kurs guļ mīreigi ma-
meņas klēpī, es asmu par nūlaideigu un vīn-
aldzeigu dvēseli, tōpēc napanōks maņ garum

põrmatumi nu Dīva puses, ka daudzi žēlesteibu es naizlītōju. Bet, raug, es asmu nyu pi Tovu kōju. Žēlesteibas mōkūņus pīvilkšu nyu pi sevis ar munu dūmu augstumu un pazemeibas rūžu smaržu ar dziļōku sevis pēteišonu un pazeišonu... Bēgšu nu vīnaļdzeibas un goreigōs zīmas, bet byušu čakls, strōdeigs vysu lobūs Dīva dōvonu izlītōšonā...

c) Pateicu Tev, Kungs, ari par tom žēlesteibom, uz kurom es naasmu grīzis vēreibas, byudams grāka stōvūklī un kuras pat smōdēju. Tur beja daudzi apkaitynōjuma Tovai varai. Mani pōrjam kauns un bailes, kad nūpītnōk es īsaskotu munas niceibas dzeļmēs. Tai, Kungs, muna vaiņa! Vai gon tū atdūd Kungam mulkeigō un ōrprōta tauta: vai tad na Jys ir tovs Tāvs, kurs tevi īmontōja un padareja un radeja tevi?» (Deutr. 32, 6). Lai muna pateiceiba byus korsta, dedzeiga un mīlesteibas pylna, pazemeiga munu vaiņu pazeišonā, bet dreiza Dīva gūdynōšonas dorbā. Lai tad muna dzeive byus par naporstojūšu: Dīvam pateikšona, Dīvam gūds, slave un pateikšona!..

L y u g š o n a.

Muns nūmīlōtais Dīvs un Radeitōjs, kai es atmoksōšu Tev par tik daudzi žēlesteibom, ar kaidom Tu esi mani apdōvynōjis. Sajyutu es sovu niceibu un naspējeibu tōdēļ uzupereju Tev muna Pesteitōja mūkas nūpalnus un pōrdūrtu Sirdi reizē ar sovu niceigu byuteibu. Salīku

sevi pi Tovu kōju un pazemeigi lyudzu, pījem šū munu niceigu lyugšonu un izmōci mani byut pateiceigam Tev par vysu laiceigu dzeivi, lai ari myužeigi Tevi varātu gūdynōt. Amen.

11. Pateiceiba pēc grākusyudzēšonas.

a) Dziļas un maigas dvēseles ir vysod pateiceigas. Jōs saprūt, ka par saņemtom dōvonom pīdar sirsneiga pateiceiba. Šei pazeime un apzineiba ir ļūti dōrga. Seviški pēc grākusyudzēšonas ir kai lelu žēlesteibu sasnēgšonas ceļš un dzili īspaidojūšu sakramenta augļu nūteikums. Myusu sirds saiyut, kaida ir bezgaleiga žēlesteiba, ka Dīvs mums pīdeve, ka nūjēme nu myusu dvēseles baileigi žņaudzūšu myusu grāku nostu. Nūslauka grāka traipus, paceļ dvēseli Dīva bārnu gūdeibā, salīc myusu ceļus pret Dīva Majestati, kad mes padīveigi ar salyktoņ rūkom pījamam Vysusvātōku Sakramentu. Tūlaik munas dvēseles vaigš un acis spūžoj pret Kunga oltoru kai nikod nādzistūša lampa. Vīna sv. Komunija sirsneigi un apzineigi pījemta var byut citim par padīveibas pīmāru. Tei nav nīkaida religija, kur nav padīveibas. Padīveiba ir par religijas lyugšonu...

b) Celīs un ej... Tai pasaceja soldonais Jezus špitaleigam, kad tys atnōce pateikt Kungam par izdzeidynōšonu. Ari es pyrms grāku-

syudzēšonas beju gora dzeivē špitaleigs. Parōdeju sovus cērtumus, dvēseles tryudu, špitaleibu goreidznīkam, kas munu dvēseli izmozgōja Jezus Asnī. Padareja mani teiru. Munā sirdī jys ilēja debeseigu svātu miru. Teiru sirdī radeja munōs ikšīnēs un munu goru atjaunōja. Es tymā breidī leidz kai nu jauna asmu dzimis. Dzimis svātdorušōs žēlesteibas stōvūklī. Teišam es asmu Dīva bārns. Soldons mīrs pōrvolda vīsu munu byuteibu. Un maņ dvēselē tai labi, tai soldoni, tai jauki... Kai gon napateikt nu sirds dziļumu tam lobajam Pesteitōjam, kurs dūd tik daudzi goreigōs līgsmas un laimes. Tai, dōrgais Jezu, Tev labpatyka dasmytō špitaleigō pateiceiba, tod ari es nagrybu ar napateiceibu Tev atmoksōt, bet vysod ryupēšūs pēc grākusyudzēšonas kai pazemeigōk Tev pateikt... Ak, kai daudzi ir Tev napateiceigu dvēseļu, kuras pēc grākusyudzēšonas ar soltu sirdī un vīnaļdzeibu Tev atmoksoj!.. Nā, es byušu uz prīšku čaklōks pateiceibas aktūs...

c) Nūcalti ir tovi grāki... Šī vōrdi ir jaukōki un plynōki dzeiveibas par visim citim vōrdim. Dīvs Tāvs, kuru es ar grāku asmu aizdusmōjis, nūccļ nu manis myužēigōs nōves sprīdumu. Ak cik soldoni ir šī vōrdi! Ir naizsokama prīca nūtīsōtam uz nōvi, kad pi strōpes vīlas dzērd vōrdus: «Nūcalts nōves sprīdums un dōvyrōta breiveiba.» Bet, raug, te grākuvaidēšonas tribunālā es, grēcīnīks, dzēržu

tūs vōrdus, kurus maņ, pats Vysuaugstōkais Valdeitōjs soka: «Nūcalti tovi grāki, atcalts myužēigōs nōves sprīdums, dōvynōta myužēigō dzeiveiba!!» Kaidis lobs un žālsirdeigs ir Dīvs maņ, grēcīnīkam! Nivīns pasaļa valdīnīks nav tai žālsirdeigs kai myužu Karalis, myužu Dīvs. Ak, dōrgais Jezu! Tu na tik reizi maņ esi dōvynōjis myužēigu dzeiveibu un atcēlis myužēigōs nōves sprīdumu, bet daudzi reīžu. Tu nōc vēl tōlōk kai tū var aptvert vysa pasaļa žālsirdeiba reizē, jo Tu pīdūd nasa-rēkinojamu daudzumu reīžu. Kai es varu Tev byut pateiceigs par tū bezmēreigu žālsirdeibu. Tymā pateiceibā pat pītryuks vysa pasaļa prīcas osoru. Es byušu tod Tev, Jezu, pateiceigs, byušu...

L y u g š o n a.

Pateicu Tev, Lobais Jezu, nu vysas sovas sirds un dvēseles par tū bezgalcīgu lobumu un žālsirdeibu, kaidu Tu ļaudim esi devis un aizvīnam dori caur Grākuvaidēšonas Sakramentu, nūcaldams myužēigōs nōves sprīdumu un dōvynōdams saharztu sirdī grēcīnīkam myužēigu dzeiveibu. Amen.

12. Dvēseles izteireišona un izdailōšona.

«Tī gōja pi jō un pījamūt nu jō krišteibu Jordana upē, izzyna sovus grākus.»
Mat. 3, 6.

a) Stōsimēs ar lobu pazemeigu sird pi sovas ūvēseles izdaļōšonas un izteireišonas, pasazamynojam un piļneigi, apzineigi izzestam sovas vainas pi grākusyudzēšonas. Naizarunojam ar naīspējameibu atklōti un vaļsirdcigi izzeit grākus. Vār arī byut tai, ka dažū reizi nav kō nūpītna, ļauna, kas traucātu mīru myusu sirdsapziņā, tūmār tys ļūti reši godōs, jo cylvāka sirds leidzeigi dzērnovu yudiņam, kurs īvad dzērnovas kusteiba, vīnaidi trūkšņoj, vīnaidi vōreļās, grīžās un napōrstōj trūkšņot. Sirdis steigsmes un dūmas bez mitēšonōs mainōs. Pat mes nasajyutam jōs viļņōšonos, jo mes pi tō asam pīroduši. Myusu dūmu daudzums ir kai zvaigznes debess izplatejumā un sirdis sajyutas nasarēkinojamas kai jyuras viļņi. «Sirds cylvaku pīkrōp». Nūslēp pamūdynōjumus, mōnej cereibu, vyltūši izpauž skaistumu, jo ir pylna pašmīleibas: sevi izteic, fantazej par savu lobumu, sovā labvēleibā pat apbreinoj sovas steigsmes. Tikai lānam, pakōpiniski atsabreivojam nu tim mōldim un vylynōšonas un mōcamēs soltasneigi vērtis poši uz sevim. Tūlaik mes radzam taidas parōdeibas, kuras myusus vysstyprōk pamūdynoļ īsavērt pošim sevī. Tūlaik tik mes pazeistam kai tōli stōvam nu pareizō ceļā, jo asam lepneigi, baileigi uz lobim dorbim, bez rakstura, samaitoti gorā, īti-peigi, untumeigi, tukši, grīzeigi, rīdeigi, dusmeigi, nasadareigi, atrībeigi. Tad mes radzam un pazeistam, ka tērgojamēs par kaidim smol-

kumim un bezvēerteigi pōrdovojam augstōkus sirds centīnus, ka asam zami, lobu dorbu napīlitojam, ka myusus sadz rupa patmīleiba, ka myusu darbeiba ir zeimojama ar slimeigu vōjumu, ka namōkam stipri gribēt un gōžamēs kai cysu vazums, kad izbrauc akmiņam vai ībrauc dūbē. Ir divamžāļ cylvāki, kuri nikod napasamūst nu mōldušo sapna un sovas sirds ļaunōs steigsmes vysod mōk ītērt tykuma myglaiņā tārpa, bet sovas augstmaneibas tykumisku kuļturu byuvej un ceļ kai nazkod Assirīši sovas dōrzus nu dyuņas un mōla.

Divi ir grēcinīku grupas. Vīni grākoļ nu ļaunas vaļas, ūtri nu vōjuma. Kaidu reizi grākojam soltasneigi un apzineigi, cytu reizi otkon myglaiņā apziņā, zam oklūs mīsas dziņu īspaida. Ūtrō grēcinīku grupa atklōļ plašu dorba lauku eistyn padīveigai sirdēi un spakam. Caur vōjumu pakreitam, kad īsadagam dūsmē, napa-cīteibā, kad asam īdūmeigi, kad bez apdūmōšonas matam aizdūmas un izdūdam ļaunu sprīdumu un pasaļaunam vīnaļdzeibai, nauzturam uzticeibas. Tad viļteigu mēli runojam naatteicigus vōrdus, kad nanūvēržam prōta un dūmu izbōrs^teišonu, pasaļaunam vīnaļdzeibai, nasorgojam savu nuļautu, kad laužam attureibas un sōteibas māru. Tai tērgojamēs ar sirdsapziņu, dažas klaidas turam par nīku. Raug, kai daudzi ir pi mums vōjumu, kurus tikai uzmanēiga acs var maneit un dūt svēteigu aizrō-

dejumu. Tik daudzi, daudzi ir pi manis vōjumu! Muna vaina, muna vysļelōkō vaina!..

b) Mums navajag pi grākusyudzēšonas kaunētīs izzeit šaida veida vōjumu un nūzīgumu. Jo myusu grāks beja teišam padareits. Kōpēc gon beitis, kaunetis tū izzeit? Kōpēc baiļōlīs pret pasazamynōšonu? Jo kam ir īrodums malōt, jo pīroda ļauni dareit citim, jo ruņoj īļauņojušus vōrdus, tod tūs grāku naizzeišona pi syudzēšonas pīrōdeitu lobas vaļas tryukumu. Pat tūlaik, kad myusu grāks nabeja padareits pi pilneigas apziņas, nav nikaidu attaisņōjumu maļdeigam kaunam. Padareji klaidu — lai tod tei byus par pamūdynōjumu uz izalobōšonu un styngrōku sevis savaļdeišonu. Sevi ir jōpazeist un tai ir jōizzeist sovas vainas: Napkarōju pi sevis tū vai cytu vōjumu, pat pasalōvu tam: uz sovu klaidu beju vīnaļdzeigs, najyuteigs, solts. Strōdojūt ar stypru grybu pi izalobōšonas, ir jōizzeist: 1) apzineigus ļaunu dorbus; 2) klaidas, kurōs bīži īkreitam; 3) klaidas un dorbus, kuri īļauņoj myusu tyvōkus; 4) klaidas un dorbus, kuri apkaityņoj myusu tyvōkū; 5) pat sevī smōlkas klaidas, kuras ir par stypru kōreibu parōdeibu...

c) Nikod bez pīsagatavōšonas vīglprōteigi naišim pi grākusyudzēšonas. Bīži staigōsim pi grākusyudzēšonas un uz tū mes navaram, ari nadreikstam vōrtīs vīnaļdzeigi. Varbyut vėl myusu acis ir aizsagtas, jo gaidam lobōkas

myusu dvēselei nōkūtnes bez pamateigas darbeibas. Uz eistu un patisu izalobōšonu tūlaik tik varam cerēt, jo strōdojūt pi sovas dvēseles izdailōšonas, īnōksini kotrā smōlkumā un ryupēsīmēs uzvarēt kotru ļaunu īražu. Ni augsta vīta, ni omots, ni gūds, ni cīneiba, ni izgleiteiba, ni izveiceiba, ni pasauleigō vara naizvītōs tōs darbeibas dvēseles izdailōšonā. Jo mes palyktu kaut par kardinalim, ministrim, prezidentim, karalim, veiskupim, — ari tod mums ir styngrs pīnōkums karōt ar tom smōlkom, ļaunom īražom un vōjumim. Mes asam un byusim pastōveigi sovas dvēseles audzynōšonas un izdailōšonas dorbā. Tēmēsīm nāpītni jōs kusteibas un steigsmes un uzmaneigi tōs pēteisim, kai tū dareitu ar cyta cylvāka dvēsell. Ir jōizmūdynoņ bīži tus tykumu aktus, kuru tryukumu mes pi sevis monam. Mes navaram, dōrgī, palikt tykumeigi uz pīsacejuma, bet izaudzēt sevi par tykumeigu cylvāku — ir vysod myusu īspējā un myusu pīnōkums...

L y u g š o n a.

Dīvs, kars zini vysus sirds dziļumus un vōjumus, dūd maņ tū varu un spēku, kas paleidzātu pazeit vysas munas sirds un dvēseles ļaunas īražas, pat smōlkus vōjumus, lai es ar Tovu vareigu paleigu un sovu apzineigi-sirsneigu darbeibu varātu izdailēt un izaudzēt munu dvēseli maigu, augstu, teiru, svātu, Amen.

13. Muna dvēsele ir dōrgō pārle.

*«Dabasu vaļsteiba ir pīleidynojama cylvākam tērgōtōjam, kas meklej skaistas pārles. Atradis vīnu dōrgu pārli jys it, izpōrdūd vysu, kas jam it, un nūpērk tū.»
Mat. 13, 45—46.*

a) Dōrgō pārle, kuru mums jōsadaboj, ir myusu dvēseles vērtēiba. Tei ir dōrgōka par vysu pasauli, jo ar tū mums reizē nōk svāts mīrs, sirds soldonums un laime. Kunga acs mīlesteibā verās uz šū dōrgū pārli un augsti jū vērtēj un ryupīs par jū tai, ka «vīus mots jums nanūkriss nu golvas». Syuta sovu Dālu jū atrast un pēc Jō syuta Apostolus un svātūs. Vysu Dīvs par jū atdeve: Sova Dāla asni, dzeiveibu, Svātū Goru... Pi kō mūstās namērsteigōs dvēseles vērtēibas apziņa, kas atroda ticeibā mīru un soldonumu, bet goreigu leidzsvoru mīlesteibā, tys nosoj sevī Dīva vaļsteibu un tymā vaļsteibā tam ir karaliskō cīneiba. Tys teišam ir atradis dōrgu pārli...

b) Par dōrgū pārli ir tei vērsdabiskō vērtēiba, kuru Dīvs ilik dvēselē žēlesteibas veidā. Caur Dīva svātdorušū žēlesteibu es asmu par Dīva bārnū, bet pēc nōves dīviškō dzeive ar sevišku varu un dīviškā veidā pīpildeis man ar myužēigu mīlesteibu un svātlaimēibu. «Par Dīva sākli es asmu te vērs zemes, tymā pasaulī izaveidōšu zīdā». Raug, kaida ir augsta, skaista dzeive, kaidis jaukums, kaidu zīdušū

myužēigōs dzeives pavasaru es nosoju sevī te vērs zemes. Muna dvēsele ir par nūslāptu teirumu, kurā slēpās myužēigōs slaves dōrgums

Sv. Augustīns un jō mōte sv. Monika.

un monts, ir par iyuraš dziļuma, kur globojās dōrgō pārle. Kai gōn tevis namīlōt un nacīnēt?

Lels Dīva bārnū montōjums!.. O laimeigō myužeiba! es tevis gaidu... Nikod es naaizaligšu tiseibu tevi imontōt, turpretim ar visim dvēseles un mīsas spākim es pyulēšūs tevi imontōt. Tōdēļ strōdōšu dvēseles izdailōšonas dorbu!

c) Par dōrgū perli ir arī mani nūslāptōs žēlesteibas vara, dūtō maņ dēļ to, ka jau tagad izveidōtu sevī dīviskū dzeivi. Tū dzeivi es dzeivoju, jo ar kotru vysmōzōkū dorbu kolpoju Dīvam un Jū gūdynoju. Muna dzeiveiba nav ceīņa par ikdīnišku maizi, bet Dīva noma ceļšonas dorbs, kurs nu pasaūla darbeibas izaug leidz dabasim. Vai ēššu, vai dzeršu, vysu dareišu dēļ Dīva, taidis nūdūms, taida intencija dūd munai dzeivei vērtēibu. Cylvāki ir par munim brōlim, pat tūlaik, ka tūs dūmas ir zamas. Es grybu tūs vysod ceļt uz augšu, uz dabasim. Lauleibā es nameklēšu teiri fiziologiskū saišku storp veirīti un sīvīti, bet Kristus nūslāpumu. Par manu laimi byus veseleiba un mīrs ikš Kristus Kunga. Prīcōšūs nu saules spaitu un nu teiruma puču, Kad satiks mani cīsšonas, sōpes, naveiksmes, apskaušu tōs kai Jezus krystu mīlesteibā un cereibā...

d) Par dōrgu pērlī ir tei pōrsalīcynōšona, ka mes dzeivojam ikš Kristus. Kristus ir ar manim Evangelijā, žēlesteibā un Vysusv. Sakramentā. Dzeivoj ar manim un mōca mani dzeivōt, mōca augstōkai dzeivei. Paceļ mani

pōri myuža ryupem. Mōca mani gora breiveibai, kura mums atļauņ staigōt vērs dzeives vilnim, bez kaidas nūsleikšonas bailes. Tōdēļ es nasaisteišu sevi pi napastōveigu litu, ni pi pagōtnes, ni pi tagadnes. Bez bailes, breivu goru es vēršūs pasaulī un dūmōšu par sevis izdailōšonu. Tū, raug, dora na vōrdi, bet personēiga vara un spāks: «Cerejīt, Es pasauli uzvarēju!» Dažaidu uzskotu un teoriju ir ļūti daudzi, bet Dīvam ir meila tikai tei dzeive, kura ir vadeita un veidōta Kristus mōceibas gorā...

e) Par tū, raug, dōrgū pērlī ir pīnōkums mums vysu uzuperēt, tys zeimoj: vysa byutu jōaizalīdz, ka jū atrast un imontōt. Munas vērtēibas apziņa pastyprynōs munu ticeibu un papīldeis munas sirds prīcu. Kōdēļ gon maņ skrīt pēc skaistūs taurincišu un kavētīs ar tukšim rīkstim? Kai gon maņ naaizaligt vysa dēļ dabasu un Dīva vaļsteibas imontōšonas, kuru sajutu sevī, dēļ karaliskō krūņa, kuru cereju sajimt? Kas myusus atškērs nu Kristus mīlesteibas? Nalaime? vai apmīgšona? vai draudi? vai vojōšona?.. Nikas nav spējeigs myusu atškērt nu Dīva mīlesteibas, kura ir ikš Kristus Jezus myusu Kunga». (Rom. 8. 35—39).

f) Tova nauzkreituša byuteiba, tova zeimeiga apziņa slēp sevī dōrgu montu. Myusu dzeives jyura ir ryugta, na žālsirdeiga, bet dzemdej un audzej dōrgas pērles. Myusūs ir

nūslāptais dōrgums, kuru apklāj mīsas kōrumu un nūjautu steigsmu akmini. Tū dōrgumu ir jōizdailoj nu tim akminim. Pērle peļd pa ikdīniškōs dzeives sajauktim, sadukōtim vilnim leidz kai pa jyuru, tōdēļ jū ir jōnūzvejoj. Laiks, īrodumi, mūde, naapdūmeiba, grāks, pakrisšona, natykumeiba — dora sovu īspaidu uz mums, lūmār naaizmērstam par dōrgu pērlī un nūslāptu montu. Vylynojušais vīsyuls, dzeives katastrofas, naveiksmes, cīsšona atgrīž nu tūs uzmaneibu. Saimnīciski kari, ryupes par pōrtīku, dorbs, omots pōrvērž dzeivī par saceikšī laukumu, kur nikas nadasagōdoj, ka tur byutu nūslāpts monts. Bet Jezus soka: Tur ir nūslāpts monts. Tikai nanūstōjīt pavērseigi uz palākōs ikdīneibas. Monts slēpās įyusūs pošūs; įo tai dzeivōsit, tad įyus įussit, kai Es... Raug, kai ir napīcišama nūpītna darbeiba dvēseles izdailōšonā. Tad nanūgurstūši strōdōsim!...

L y u g š o n a.

O Lobais Jezu, kurs slopsti pēc vysu izpesteišonas un gribi, lai visi cylvāki imontōtu myužeigu svātlaimēibu, dūdi maņ es Tevī sirsneigi lyudzu, saprast munas dvēseles vērtēibu. Paleidzi maņ jū atrast un izdailōt par Tovu nūmīļōtū leigovu, lai es ar kotru dīnu sevi papildēitu un dzeivōtu ar Tevim, lai ari myužam byut vīnuvīt ar Tevi. Amen.

14. Ļauna gora apsāstūs izdzeidy- nōšona.

*«Kad ūtrajā krostā Jys atnōce uz Gera-
zenu apgobolu, Jam priškā aizskrēja divi
valna apsāsti, kuri izgōja nu kopim. Ji beja
tik beistami, ka nikas pa tū ceļu navarēja
pōrit. Un raug, įi klīdze, saceidami: Kas
mums ar Tevi (Jezu) Dīva Dāls? Vai tad
Tu jau pyrms laika atnōci myusus mūceit?
Mat. 8, 28. 29.*

a) Ir ļauni, timsi, vilteigi, trokuma dusmē nūgrimuiš gori, kuri var dareit lelu īspaidu uz cylvāku. Įnāids uz Dīvu un cylvāku įūs ilisnoj naizsokamā dusmē un par tūs kaislegōkū slōpšonu ir vysa tō, kas ir Dīvišks, nycynōšona un pirmajā vītā cylvāku. Pazamynoj tū, valk grākā, traipa un vysim spēkim grib cylvāku padareit par Dīva pretinīku. Lela tim ir ļaunō gora vara! Ar nūmyrušu mes nagrybam palikt vīnā kambarī, vēļ vairōk ar ōrprōteigu, vai ar indeigom čyuškom. Bet įo mums pīsanōktu dzeivōt kūpā ar valnu?! Satans ir «nu sōkuma slapkovā» soka sv. Roksti. Jys ļauc dzeivī, dvēseli, zynōtni, lauleibu... Raug, ir gors, kurs mōk tik īneist un nycynōt. Tōdēļ mums ari ir jōīneist grāku un napīsalaist pi tō, ka satans dzeivōtu myusu sirdī. Jō dzeives vīta ir eļne un nateiras nulōdatas vītas. Bet myusu sirds lai nav nikod par taidu vītu. Apsāstais beja bez drēbu, įo naceisteigs satans namīļoj apsāgu.

Plykums, nateiras jytas, naceisteiba, kaisleigōs steigsmes ir par jō slōpem un sagatavoj jam pōrtyku. Stypra un paklauseiga Dīvam dvēsele savolda mīsu, namīļoj plykuma un mīsas kōrumus īdzeļžoj. Ōrejō pīklōjeiba līcynoj par īkšeju dvēseles teireibu un gūdu. Mums jōsaryup byut teirim ar mīsu un dvēseli un dzeivōt ar dvēseli un mīsu, bet na tikai ar mīsu...

b) «Kas mums ar Tevi!»... Soltī Kaina vōrdi porsamej apsastō mutē par dumpa lōstu. Tim ļaunim gorim nikō kūpeiga ar Pesteitōju un Dīva Sirdi. Šymūs vōrdūs skap. lāmums, kurs aizrōda uz naizsokamom mūkom. Vai kurs nu mums atsadrūsynōtu izsaceit šūs vōrdus? Pasaceit: «Kas mums ar Tevi, Jezu!» Vai tys napīrōdeitu pi mums ticeibas, mīleibas un cereibas galcigu tryukumu?! Bet vaicōšu pats sev, vai staigōju bausleibu ceļus, vai sorgoju savīneibu ar Jezu sovā dzeivē un dorbūs, pastōveigā darbeibā byut Jam leidzeigs, Jō tykumu un lykumu aizstōvēšonā? Vai ir radzams nu munas izaturēšonas, ka Kristus ir par munu vodūni, munas dzeives zvaigzni un lykumu? Raug, es nagrybu ni uz vīna milimetra pōrraut savīneibas ar Jezu goru.

c) «Atnoci pyrms laika, lai myusus mūceit...» Grēceigam cylvākam vysod rōdōs, ka vēļ agri jū spīž Dīva žēlesteiba, ka vēļ nav laiks atsagrīzt un izalobōt. Grāku apzīņa jam ir par sōpeigu mūku, jo jū pazamynoj un aizkauncj. Tam laikam nūtak laimeigais breidis

un beidzūt grēciniks redz sovu naizsokamu nabadzeibu un pazeist, ka jau teišam pītryukst laika. Laimeigs ir tys, kam vēļ ir laiks, žēlesteibaš laiks, nūpalnu, skaistas, teiras, maigas, bez grāku dzeives laiks un labi tū laiku izlītoj. Ar kaidu aizgrōbumu tys vērsīs nōkūtnē un ar kaidu sirdsmīru tagadnē un ar kaidu pateiceibu un prīcu varēs kaidreiz pasavērt sovā pagōtnē. Laigon ~~man~~ vēļ palyktu ļūti eiss laiccņš, lai gon es byutu jau sēringaļvis, bez atlikšonas grybumjemtīs pi lobas, svēteigas pādejō breiža izlītōšonas. Es grybu teišam īsōkt dzeivōt. Dzeivōt dēļ Dīva, dvēseles un myužeiibas...

d) Satani Jō lyudze, saceidami: jo Tu myusus izdzen, tad syuti tamā cyuku borā. Jys tim saceja: Eite. Raug, pēc kō ilgojās varūneigais timseibas gors! Kas nasaskota saulē, kam nav savīneibas ar Krīstu, tys pakōpiniski teik uz sleideigas stygas. Par pyrmū pazusšonas ceļa pakōpini ir šaubeišonōs ticeibā, par ūtru pakōpi ir nauzticeiba, par pādejū — ir natykumeiba, izlaideiba, pīklōjeibas nycynōšona. Nu zusšonas nanūturēs ni smaržas, ni parketu greidas, ni jaunōs mūdes, ni platmalcs, ni smokingi, ni krōsas, ni rūtaļas... «Zynōtne nav leidzzeimeiga ar tykumeibu» — soka Leroy-Beanlien. Uz kotra sūļa nūvārojām, kai cylvākā stipri atsasauc lūps, nasaskotūt uz izgleiteibu, slavi, platmali, mudi, krellem un dōrgū apgērbu. Kas napadūd dvēseles Dīvam, tys nūbeidz sovas dzeives ceļu kai mīsas vērgs. Tei, raug, ir

muna ticības izzeišona etīkas rubežūs un dorbā.

e) «Un izgōjuši tī, sagōja cyukōs. Un, raug, vyss bors metēs par krosta nūgōzi jyrā.» Divi tyukstūši vepru metēs jyrā un tur pazuda. Raug, pasaulis daudzi lītōs ir pīleidynojams rikšōjušim klāva dzeivnīkim. Dzan jus mīsas kōrumi, izdora daudzi trūkšņa, paceļ bīži lelu putekli, bet vyss beidzās ar naslavi, kaunā! Tam laikam divi nu Jezus izdzeidynōti, un atsvabynōti nu satanu, veiriši mīreigi sēd pi Jezus kōju. Jus atbreivotōs dvēseles izteic pateiceibu Kungam, bet vepru īpašnīki žālojās par zaudējumu. Teišam lela vērteiba: divi tyukstušu vepru par divejom dvēselem! Tūmar, Jezum šei moksa nasarōda par augstu. Taču mōcēja, ka vajadzeigs ir vysu pacīst dēļ dvēseles atbreivōšonas un Jam cylvāku dvēsele beja tai dōrga. Kōdēļ gon arī mums nabyutu dōrgs Dīvs un kōdēļ mes dēļ Jō navarātu pacīst zaudējumu?! Kur ir pesteišonas līta, tur padīveiba un sirsneiba bīži pīprosa taidu laiceigu uperu nu sevis un nu citim. Gera zenu gudreiba, kura gribēja reizē cylvākūs izdzeidynōt un veprus nūsorgōt, ir muļkeiga Kristus acīs...

f) Jam laivā kōpūt, lyudze tys, kas agrōk beja valna apsāsts, lai atļau jam īt leidza. Jys naatlōve, bet jam saceja: Ej uz sovom mōjom, pi sovejim un pastōsti jim, cik lelu lītu tev izdarejis ir Kungs.» (Mar. 5, 18. 19.) Palikt ar

Jezu, ar dzeiveibas, spāka un zīdušōs veseleibas devēju, byut Jō glōbšonā un atspērdzynōjušā Jō klōtbyutnes vāsmā ir teiša vajadzeiba, kuru sajyut ikvīns izdzeidynōtais, ikvīna atgrīztō dvēsele. Sadabōja šytū žēlesteibu Marija Madala «nu kuras Kungs izdzyna septepus valnus,» sadabōja jū sv. Pōvuls īpriķš Kristus vojōtōjs un vālōk korstōkais Jezus sludynōtōjs. Bet šymā reizē Jezus izdzeidynōtū syta uz mōju. Ej uz sovejim un tur kolpoj Dīvam, apostolu paaicynōjumu atstōj cytam. Kungs na kotru aicynoj Evangeliju sludynōt laudim, bet nu kotra, pat nu bejušō apsāstō pīprosa teiras, skaistas, svātas krisiticeigas dzeives. Es varu vysod byut dedzeigs un sirsneigs Dīva kolps, laigon nabyušu ļaužu acīs slovons, vai zynoms. Un tō man ir pīteikuši!..

L y u g š o n a.

O Lobais Jezu! izdzeidynoj munu dvēseli nu ikvīna grāka traipa un dūd man tī žēlesteibu, ka es īneistu grāku un kas reizes vairōk mozgōtu savu dvēseli pi lobas grāku izziņas. Vairōk mozgoj mani nu munas naitaisneibas un nu muna grāka padori mani teiru. Amen.

15. Vysusvātōkō Sakramanta apsūleišona.

«Jezus tīm atbyldādams saceja: Patīši, patīši Es. jums soku; jyus Manis meklejat

na tādēļ, ka breinumus redzējot, bet tādēļ, ka ēdet maizi un pasaseitynōjot. Nasadzenit pēc ēdīņa, kurs izneikst, bet dzenitēs pēc ēdīņa, kurs pastōv myužēigai dzeivei, kuru jums dūs Cylvāka Dāls.» Jōn. 6, 24.—27.

a) Cylvāki meklej Kristus un runoj ar Jū, laiceigu aprēkinu pamūdynōtī, kurūs pīsa-pīļdeišonas cerej nu Jezus Kristus, kurs beja nūsaslēpis kolnūs un pēc lyugšonas otkon, nū-kōpis. Jys grīb žeidim aizrōdeit pareizu lītas vērziņi. Maizes vajadzeigs, tei ir patīseiba. Tūmār es nanōču lai dut jums ikdīnišku maizi dēļ mīsas, bet lai sōtynot jyusu dvēseli. Maizes nadudu, bet pats asmu maize. Asmu tei maize, kura spērdzynoj, sasylda un ilīsmoj, kura ir cylvāku maize un vēl dzeiva maize. Ikvīna dvēsele, kura cytus apgaismoj un pi loba mūdynojo, kura pastyprynojo un paceļ, ir tim par dzeivu maizi. Bet Jezus ir par dzeivu maizi vysam pasaulam. Tū saprūt tī, kuri leidz seitam jau izlītōja pasaļa madu un pelējumus. Saprūt tū arī tī, kuri ubogōja pēc dvēseles maizes pi pasaļa filozofim, kai arī tī, kuri dzeives olkonuma dzeiti, apskrīn vysu pasauli un vysūs jō lobumūs meklej pasōtynōšonas, spēka un veseleibas. Lai visi pazeist, ka tikai pi Kunga atrass eistynu dzeiveibas maizi, dzeivu maizi, dvēseles bareibu uz visim laikim. Tei dzeivō maize barōja dvēseles romīšu politikas un lykuma laikūs, baroj arī ņyu jaunūs laiku sabī-

driskōs dzeives pōrveidōšonas laikmetā. Tu, Kungs, esi par munu maizi, Tu vīneigi dūd man dzeiveibu un spēku!

b) «Muna mīsa ir patīsa bareiba un Muns Asnis ir patīss dzērīns. Kas ād Munu mīsu un dzer Munu asni, tys Manī mōjoj un Es jymā. Jo jyus Cylvāka Dāla mīsas naēssit un Jō ašpa nadzersit, tod jums pošim sevī dzeives nabys.» (Jōn. 6, 53.—55.). Raug, mums jōād Jezus mīsu un jōdzer Jezus asni, mums napīcišami Jū jōpījam kai bareibu, lai ar Jū dzeivōt. Raug, kaida stypra, spēccīga atbiļde uz dvēseles myužēigom ilgōšonom pēc Dīva. Homers runoj, ka cylvāks ceļ savu dvēseli uz Dīvu, kai cōlis savu kuobeiti pēc bareibas. Davida dzīsmōs reize pēc reizes izaraun tei dvēseles slōpšona, bet tōs saukšona ir vysod svaiga. Tai lyudze arī Deskartes, bet Nietsche soka: «Tōlōk jau naizturēsīm...» Tolstojs roksta: «Kai mozi putneni nu perekļa izkrytuši, tai myusu dvēsele sauc uz Dīvu.» Jezus svēteji tū spēccīgu raušonūs un slōpšonu, pat tū styprynojo, jo runoj: Tai, jums jōād un jōdzer Dīvu. Tōdēļ pījēmu mīsu, lai palikt na tik jums par hrōli, bet arī par jyusu mīsas un dvēseles bareibu. Tod ēdit un dzerit, gribu palikt jyusūs un sasavīnōt ar jums. Tautu olkonums un slōpšona byus apmīrinōti, bet naizsokams soldonums un spēks pīpīļdeis jyusu dvēseles, lai jōs aplaimōt. Raug, kas par žēlesteibu, kaidis

Dīva mīlesteības varas pīrōdejums, apmīrinōt taidu dvēseļu olkonumu.

c) Ikvīns atsevišķi pījam, ar ikvīnu Jezus vīnojās un ikvīns atsevišķi dzeivoj ar Jezu. Kas ir skaidri radzams, tys vyspōri ir jemams pavēršeigi, tikai kas ikšeji slēpās, tys ir naizdibinejami dziļš. Tys nav dziļš, kas namūdinoj saiyutu, kas napōrjam dvēseli cauri, kas myusu naidzilinoj, ni teiroj. Ikšejai dzeivei atdūtō dvesele ir dziļa, kai jyura. Sevišķi sv. Komuni-jā nūsalaizam mes ar Jezu myusu pīcas un saiyutu dzeļmēs. Klusumā un saules spūžumā sasateik divi debess zili bezdibini, Jys un es, dvēseles dziļums un skaidrais Dīva debess. Taidā svēteigā breidī Jezus mīrynoj dvēseli: 1) atteiceibā uz grāku. Izbōrsta myusu sōpes un ryupes, mes saiyutam sirdī, ka Jys pīdeve. 2) Atteiceibā uz myusu goreigim karim. Jau tūlaik tī mums nasarōda pōrōk gryuti, kad par tūs moksū varam tikt pi Jō un nūkrist pi Jō kōju. 3) Atteiceibā uz nōkušom gryuteibom. Mes asam drūši, ka Jezus mums paleidzēs. Tod mes saiyutam kai vairinojas mums gora spēks, jo mums ir breivi sōtynōt sevi nu Jō un smelt jaunus spēkus. Ir soldoni un jauki.

L y u g š o n a.

O Kungs Jezus, Dzeivō Dīva Dāls, kurs saskaņā ar Tovu gribu, Svātajam Goram leidz-dorbojūtīs, caur savu nōvi esi atdzeivynōjis pasauli, izpestej mani caur savu Vysusvātōku

Mīsu un Asnī nu vysom munom nataisneibom un nu ikvīna ļaunuma un padori, ka es vīnmār pīsaturātu pi Tevis un Tovyom bausleibom un naļauņ maņ nikod nu Tevis škērtīs. Amen.

16. Dzeivō maize.

«Es asmu tei dzeivō maize, kas nu daba-sim nūkōpe.» Jōn. 6. 51.

a) Loba un gorda ir tei maize, dveseļu ba-reiba, cņgeļu maize. Jamā ir vysaids gordums atteiceigs pījemēja vajadzeibom un garšai. Ja-mā ir sevišķi namērsteības vīlas. Kas slōpst pazemeibas, tys ād jū. Kas meklej cīsšonu, cei-steibas, tam ir uz Jū loba garša. Kam vaja-dzeiņa drūšeiba, pastōveiba, dorba griba, tys meklej tur šūs īpašeibu. Kai mads nu pukei-tes, tai nu šōs maizes, naradzami izrīt styprs gors un dzeiveiba. Es na tik vīn ticēšu, tim Eucharistijas svēteigim panōkumim, bet ryupē-šūs tūs sasnēgt...

b) Šei maize sasylda un ilīsmoj dvēseli, dora strōdeigtu un čaklu. Raug, Vysusvātōkō Jaunova steigšūs dūdās uz Judu zemi, kai tik ijēme sovā mīsā Kungu. Tai ari mes ar Vysu-svātōkō Sakramenta spēku ejam uz pīšķu dru-šim sūlim un jo tū pīprosa, tad ari ejam kolno-ju, gryutu ceļu un pat izlejam asni mūcekļa nōvē. Bez Vysusv. Sakramenta pastyprynōju-ma pirmajūs myužūs nalaide nivīna mūcekļa uz arenas, jo baidejōs, ka bez tō Dīviškō pastypry-

nōjuma salyuzs, salims. Par Bazneicu kaidis rakstnīks runoj: «Beja ipriķš bolta svātūs izzineju dorbūs, bet ņyu ir sorkona mūcekļu asnī.» Tei svātō, boltōs liliķōs rūšta Kristus

leigova vyzuļoj sovu bārnu tykumu spūžumā, vai otkon tveikst guneigā sorkonumā mūcekļu asnī un tys vyss nūteik pasateicūt Eucharistijas spākam. Ir dzeivō maize!

c) Kūpmaļteite mūdynoņ pi cylvāku prīcu un sirsneibu. Jezus Vysusv. Sakramentā dēļ mums nažaloņ līgsmas un prīcas eleju. Ļej myusu dvēselē prīcu un padīveibu, kas klōj myusu seju ar laipnu sōrtumu un spūžoj goreigā oca skotā. Raug, svātō kūpmīlaste dūd maņ grybu uz lobim dorbim, dūd maņ sōtynōt sevi ar tykumeigim dorbim!..

d) Svātō Komunija taipat dora lobu īspaidu mīsai, nūjautom un mīsas dziņom. Myusu zamōkō doba teik laipnōka, maigōka un nūteiktōka zam Vysusv. Sakramenta darbeibas īspaida. Vysusv. Sakramenta pījemšona savolda cylvāka zamōs steigsmes. Šymā nūzeimē Vysusv. Sakraments ir par tū veinu, kurs dzemdej jaunovas un par maizi, kura audzynoj izvālātu paaudzi. Mums vīnaidi runoj, ka dobas navar uzvarēt. Tūmār tai nav. Ļejam tik jymā veidojūšu dvēseles veinu, tad redzēsīt kai stipri mōk izveidōt mīsu un tū dareit padeveigu gorā gribai. Dīva Mīsa un Asnis var izdareit vysu, kas pasaulam rōdōs naīspējams. Tōdēļ pēc ikvīnas apzincigas Komunijas es palīku dailoks un laipnōks...

L y u g š o n a.

O muns dōrgais Pestcitojs, kas es asmu un kaidis es asmu, ka Tu mani aicynoņ uz tū Dīvišķū maļteiti, kurā Tu sovu Vysusvātōku Mīsu dūsi maņ par ēdīni? Tu svātokais un bezgaleigais Majestatē Karalis, vysu lītu Kungs

un Radeitōjs gribi uz manim atnōkt un mani styprynōt. Raug, Tovā priškā trīs vysa zeme un ceļūs kreit visi dabasu spāki, bet Tu pasazamynoņ pret mani niceigu grēcinīku. Ak esi tad maņ žālsīrdeigs un izdadzynoņ munā dvēselē vysas grāku nazōles, lai es cīneigi dzeivē Tevi pījemtu un tai izdailōtu manu goru, kai Tu jū gribi. Amen.

17. Kristus vōrdi ir gors un dvēsele.

«Gors ir tys, kas padota dzeivu, mīsa naleidz nikō. Tī vōrdi, kurus Es jums saceju ir gors un dzeive.» Jōn. 6, 63.

a) Žeidi šaubōs, bet nikō nasaprūt nu tō, kū Pesteitōjs runoj. Ari Apostoli ir uztraukti, tūmār Jezus palīk stingri pastoveigs kai klīnts un lai kaut visi Jū atstōtu, Jys ar uzsvoru atkōrtoņ sovus vōrdus: «Tai ir, Muna mīsa ir bareiba, jums tū byus joad. Jo jau reizi palyku par cylvāku, atsadušu vēl uperē ari šymā veidā! Tū grib muna un jysu sirds, tū pīprosa mīleiba! «Byut reizē, kūpā» tei ir Munas sirds dzeives sastōvdaļa. Es pats, soka Kungs, byušu ar jums vysod sovā goreigā mīsa.» Patiseibā myusu sirds slōpst pēc Jō klōtasameibas kai cīsšonu un namīra breižūs tai ari pricas un dedzeigōs padīveibas laikā. Ka tikai byutu Jys klōtu vysur un vysod, kur vin dzeivoņ un karoņ ar ļaunu cylvāki. Jys ir par myu-

su lelū kūpeju montōjumu un myusu vīneibas saišku.

b) Napīteikuša ir klōtasameiba vīn, mīleiba pīprosa un grib sasavīnōt. Tōdēļ zyud maizes substance, bet tōs vītu ījam izslavātō Jezus Kristus mīsa. Pōrsaveidōšonas un pōrsameišonas cejā pīsatyvynoņ mums klōtu un apmīrynoņ vīnu vysuvairōk mīslāptu un breineigu myusu sirdis steigsmī. Kristus nōk munā dvēselē, ir manī un es ikš Jō. Pasateicut šytam ari maņ ir jōpōrsamej, jōsalauž sovu itipumu un jopalīk teiram. Maņ joporsajam vysam ar padīveibas korstumu, ar ilgom pēc Dīva un ar taidu korstu slōpšonu pījemt sovu Kungu. Un kad atnōk pi manis, lai tad pōrjam mani tei apziņa, ka Dīvs ir ikš manis, Jō dzeive un syltums mani atspērdzynoņ un sylda. Dīvs ir ikš manis, ir ikš mums, Jū mes nosoņam dvēselē pījimdami Vysusv. Sakramentā un Jys myusus sylda...

c) Jezus na tikai grib sasavīnōt ar manim, bet vairōk vēl, Jys grib byut par munas dzeiveibas sōkumu un pamatu. Nikas nav tai dzili nūgrimis bezgaleibā, kai dvēsele. Ikvīna radeitō byuteiba izplyust nu Dīva, bet nu vysdziļōkōs Jō dzelmes izrit dvēsele. Jo teišam pats Dīvs ļai dūd stypru un augstu dzeiveibas spāku. Tōs varas, tō spāka, tōs goreigōs apziņas maņ ir vajadzeigs kai vairōk! Un, raug, Jezus atnōk un runoj munai dvēselei: «Es dūšu jums sovu dzeivi; kai Es nu Tāva smeļu sovu Dī-

višķū dzeiveibu, tai jjus dzeivojīt nu manis. Es grybu, ka Muna dzeiveiba jjusūs izaveidōtu un izzidatu.» Man tad jōbyun par sajuryteigu, lūkonu dvēseli dēļ Kristus darbeibas. Tūlaik muna dvēsele, kai sastiptō steiga skanēs pi Dīva kotra pīskarīna un paliks par Dīviškōs dzeiveibas daleibneicu. Tad varēšu es dzeivōt ikš Kristus un Kristus manī. Dīvam lai ir gūds un pateikšona.

L y u g š o n a.

Muns Kungs un Dīvs, es pakreitu uz vaiga pret Tovu Majestati un ar pateiceibas osorom bučoju Tovas, o Jezu, kōjas, gūdynoju Tovu bezgaleigu lelumu, lobumu un slaveju Tovas mīlesteibas breinumus. Nūgrimis sovas naba-dzeibas dziļumā, es saucu: Kungs es naasmu cīneigs, ka Tu inōktu munā dzeivūklī, bet soki tikai vōrdu un byus izpesteita muna dvēsele.

Amen.

18. Kas mani ād, tys dzeivōs!

*«Kas Mani ād, tys caur Mani dzeivōs
Jōn. 6. 58.*

a) Pilneigōkas, skaistōkas, lobōkas dzeives meklej filozofija un kultura. Bet Jezu runoj: Es jums dūdu tū dzeivi Vysusv. Sakramentā. Īpriķš jys izaudzynōja Sevī Dīva-Cylvāka dzeivi: Dīva dūmas cylvāka dvēselē, Dīva sajurytas, steigsmes un pīsamārōšonu cylvāka

sirdī. Kai ērgeles gaisa straumi pōrvērž skagos un muzykā un etera kusteibu acis pōrmai-na dailōs krōsōs, — tai Jezu dvēsele pōrkau-

sēja Dīviškus pasōkumus styprā, skaistā cylvāka dzeivē. Nu Jezu tad mums jōsmel dzeiveiba un ceļš uz tū ir — «sasavinōšona ar Jū.»

višķū dzeiveibu, tai jjus dzeivojīt nu manis. Es grybu, ka Muna dzeiveiba jjusūs izaveidōtu un izzidatu.» Man tad jōbyun par sajuryteigu, lūkonu dvēseli dēļ Kristus darbeibas. Tūlaik muna dvēsele, kai sastiptō steiga skanēs pi Dīva kotra pīskarīna un paliks par Dīviškōs dzeiveibas daleibneicu. Tad varēšu es dzeivōt ikš Kristus un Kristus mani. Dīvam lai ir gūds un pateikšona.

L y u g š o n a.

Muns Kungs un Dīvs, es pakreitu uz vaiga pret Tovu Majestati un ar pateiceibas osorom bučoju Tovas, o Jezu, kōjas, gūdyņoju Tovu bezgaleigu lelumu, lobumu un slaveju Tovas mīlesteibas breinumus. Nūgrimis sovas naba-dzeibas dziļumā, es saucu: Kungs es naasmu cīneigs, ka Tu īnōktu munā dzeivūklī, bet soki tikai vōrdu un byus izpesteita muna dvēsele.

Amen.

18. Kas mani ād, tys dzeivōs!

*«Kas Mani ād, tys caur Mani dzeivōs
Jōn. 6. 58.»*

a) Pilneigōkas, skaistōkas, lobōkas dzeives meklej filozofija un kultura. Bet Jezus runoj: Es jums dūdu tū dzeivi Vysusv. Sakramentā. Īpriķš jys izaudzynōja Sevī Dīva-Cylvāka dzeivi: Dīva dūmas cylvāka dvēselē, Dīva sajurytas, steigsmes un pīsamārōšonu cylvāka

sirdī. Kai ērgeles gaisa straumi pōrvērž skaņos un muzykā un etera kustēbu acis pōrmai-na dailōs krōsōs, — tai Jezus dvēsele pōrkau-

sēja Dīviškus pasōkumus styprā, skaistā cylvāka dzeivē. Nu Jezus tad mums jōsmēļ dzeiveiba un ceļš uz tū ir — «sasavīnōšona ar Jū.»

Mums ar korstu sirdi ir jōslōpst un jōsamīdz pi Jō un jōsaryup pīsovynōt sev augstōku un stipri aizsorgōtu dūmōšonas veidu, kurs uz vysa vārtūs Kristus gorā un Jymā atrostu atpyutu. Sasavīnōšona ar Jezu uz tū sagatavoj, jō dora cylvāku ikšeju. Leigavainis ar leigovu, draugs ar draugu, mōte ar bārnū dzeivoj sirsneigā, soldonā, meilā atteiceibā. Vysusv. Sakraments radej leidzeigu sirsneigu atteiceibu storp mums un Jezu Kristu, īlej myusūs Jezus dūmas, saiyutas caur dedzeigu īsalīsmōšonu Jō mīlesteibā un caur soldonom padīveibas osorom.

b) Kristus styprō mīlesteiba myusus pōrnas jaukā, saulainā zemē un smōrdeigā, svaigā gaisā. Kad nu fabriku un darbneicu pōrsōtynōtōs ar dyumim un kvāpim atmosferas, nu mašintyvuma un apkyupušūs vaigu, nu lelas trūkšvainēs piļsātas dzeives mes teikam prižu sylvā, tad myusu pļaušas breivōk elpoj, asnis dzeivōk un otrōk sōc ritēt, myusu dzeislas, un vuss myusu organisms ir atspērdzynōts. Mes asam leidz kai nu jauna sōkuši dzeivōt. Paldagōgika un higiēna slūdnoy laidas atjainōšonas napīcišameibu un pyulejās tū panōkt. Leidzeigi arī Jezus patmīleibu, naciļveceigu, nataisneigu, dusmeigu, bōrgu, ītipeigu cylvāku īvad sovu ipāšu teiru un stypru saiyutu pasauli. Izraun jū nu lepneibas, montkoreibas un zamu lūpa steigsmu, izmūdynoj ju nu koreibu reibuma. Fausts runoj par styprū cylvāku, Nietsche apraud tō tryukumu,

Rousseau meklej tū storp bušmenim, bet Tannhäusers ceļ gūdā Veneru, lai tik atrast kur cytur skaistōku dzeivi... Tī moldōs... Tik Jezus ir par augstōkōs, styprōkōs, daiļōkōs, skaistōkōs dzeives Mōceitōju. Jys arī maņ byus dzeivē paraugs...

c) Strōdeiga dzeive ir izlureiga un mok nest rperus. Stypra vīnōtne nabāg nu karu. Ari nu šō veidūkļa myusu sasavīnōšona ar Jezu ir mums napīcišama. Jezus myusus mōca jemt daleibu sovōs cīsšonōs tai, kai arī Jys jam daleibu myusu sōpēs, kad mes dusim Jō klepī. Tī ērški, kas myusus īvaiņoj, nok nu Jō asneigō ēršku krūga. Leidz kai byutu tai, ka tys ēršku krūnis apveitu kupeigi divi golvas un Jō cērtumi cauri dūrta četras rūkas, četras kōjas un divi sirdis. Jō un munu. Svātā Oltora Sakramenta ir uzperējušōs mīlesteibas ōlūts, nu kura smel vuss kristianisms, vusa Bazneica atspērdzynojūšu spēku. Tys žēlesteibu strauts plyust storp Dīvīčku īpricynōjumū un pasaļa vōrgim, apmīgšonu un sōpem. Pats Dīvs ar sovu byuteibu prīcynoj jū ēršku ceļā un īlej jymā uzupe-rejušu goru, kurs veidoj un daiļoj skaitōs dvēseles. Taidu pīsamārōšonu es smelšu nu Jezus muna Pesteitōja ašņa un ījīmšu sevī reizē ar Jō soldonim skupstim...

L y u g š o n a.

O muns dorgais Pesteitōjs, nūslapts Vysusv. Sakramentā, cik lela, cik bezgaleiga heja

Tova mīlesteiba, kura Tevi atvede nu dabasim uz šū vōrgu zemi un kura Tevi pīspīde dzeivōt dēļ manis zam nīceigom maizes zeimem Vysusv. Sakramentā. Es vysusirsneigōk pyu Tevis lyudzu, pīdūd munu nacīneibu pret Tevim un padori, ka muna sirds un dvēsele īsalīsmōtu Tovā mīleībā un sadagtu tymā mīlebas gunī kai dadzynomō upere. Amen.

19. Šitei ir Muna mīsa!

Kōleidz vēļ jī beja pi golda, Jezus pajēmis maizi un jā pōrsvētejis, lauze un deve mōceklīm saceidams: Jemit un ēdit, šitei ir muna Mīsa». Mat. 26, 26.

a) Nikur tai nanūsastōj sevī pretīm augstōs Dīva dūmas un zamōs cylvāku dūmas kai šite. Mes asam piroduši ar sovīm maineigim uzskotīm mēreit pasauli, kad tymā skotamēs. Reizi mums tys rodōs par lelu, vai otkon par mozu. Dybynojām sistentus lai otkon tūs apgōzt un tai myusu panōkumi suļoj itkai par sabryukušōs ceļtnes drupom. Nareizi gōdōs, ka arī myusu ticeiba ir calta uz mozō pasauļa dūmu drupom. Bet ticeigam ir pīteikūši, ka mīļojušais Jezus pasaceja: Šitei ir Muna Mīsa!» Jō klōtasameiba ir mums vysulelōkī žēlesteibas spaki, lai gon tys pōrspēj myusu saprasšonu. Jezus vōrdas mes sajēmēm nu Apbstolim. Nuslāptā Jezus klōtasameībā ticeiba īsōce sovu uzvaras guda gōjūni pa pasauli reizē ar Evangeliju. Jau

christoforu Bazneicā katakombōs īkola un zeimōja uz sīnom Jezus mīlesteibas skaidrus simbolus: gradzynu, liru, paļmu; audzynōja nasa-kruplōti ceistu, dabasu meklejūšu paaudzi, barojūt tū ar dabasu maizi un veinu... Pirmūs kristticeigus dūmas beja pylnas šō nūslāpuma, jūs dzismas tū izslavēja un ikvīns oltors beja Tam uzuparats. Tī naatroda sovai ticeibai un mīlesteibai augstōka pīkšmata, naatroda sovīm himnim, glezniceibas un skulpturas mōkslai agstōka mērka, kai Vysusv. Sakraments. Pa šytū, jau par myužim imeitu ceļu arī es grybu it un patīši pyulēšūs it. Es tam tycu un ticeiba pīpylda mani ar debeseigu pīcu un līgsmeibu.

b) Prōta vīn nav pīteikūši šū lītu izskaidrēt. Te vajadzeigs mīleibas apgorōtais prōts. Mīleiba ir par rodūšu spēku, kas uzmodynojo grybu pi augstim dorbim. Dīvs radeja pasauli, jo mīļōja, arī tagad roda jaunu pasauli nu mīlesteibas. Tei mīlesteiba idadz ticeibas gaismu. Kas mōk mīļot, tys mōk arī ticēt. «Mes iticējom mīlesteibai», soka sv. Jonis. Uz visīm mu-nim jautōjumim var dūt atbīdi tikai lela, stypra mīlesteiba. Uz tīm visīm jautōjumim: Vai ir Pesteitōjs? vai Kristus ir Dīvs? vai Jys attaiž grākus? vai var sovu ticeibu par vysu vairōk mīļot? Vai var byut myužēigais īnāids? bez gola cīnē?... Uz šīm visīm vaicōjumim, mīlesteiba mōk atbīdēt; bez mīlesteibas tī ir naizraisami. Vai ticī Dīva-Cylvāka dzimšonai? —

Jo tai, tad arī ticēsi Dīva-Cylvāka augšanceļšonai. Un jo tam tici, tad kōdēļ vēl šaubētīs par Mīlesteības Sakramentu!?

c) «Mīsa, kura par jums teik dūta»... lai jys nazustu. Jysu vītā Es stōjūs pret Taisnīgō Dīva tribunālu, Manī Jō dusmeiba siberzs. Šymā dorba nav nataisneības, vai pōresteības, lei ir korstōs gondorūšōs un pōrlīcynūšōs mīlesteības parōdeiba. Ak, pasaverit uz tū guņs līsmu, kura atspeid dažaidōs krōsōs. Es tū īdedžu, lai jysus sasiļdeit un jysu sirdīs īkūrt jaunu Dīva mīlesteības guņi. Taida uperes mīlesteības gorā Kristus ir klōtu svātō Mīša uperes laikā. Tur Jys stōjās pret Dīvu Tāvu, kai aizbiļdnis storp Tāvu un mums. Mes otkon caur Jezus mīlesteību un Jō vyzuļojūšim slaves cērtumim lyudzam mē Dīva žēlesteības un uz tū cerejam. Par mums Kristus atdūd pats sevi! Raug, kas par prīcu deļ mums, kaidis dōrgs ir myusu montōjums un kaida augsta upere ir sv. Miss!..

L y u g š o n a.

O Myužēigais Dīvs, bezgaleigō mīleība un Majestate, žēlesteību un gaismas olūts, vysusol-donōkais Jezus! Es Tevi pilyudzu un gūdynoju ar visim munas dvēseles spēkim un glaužūs pi Tevis. Muns Pesteitōjs un muns Dīvs, ak ka es spētu Tevi mīļot ar tik korstu mīleību kai sera-fimi un svātī dabasu dzeivūtōji. Amen.

20. Šytys ir muns Asnis.

Tad pajēmis bikeri, pateice un snēdze jim saceidams: «Dzerit nu jō visi, jo šytys ir Muns Asnis». Mat. 26, 27, 28.

a) Svātais Jezus Asnis ir myužēigi jauns, jo tys ir Dīva Asnis. Nu ašņa ir atkareiga dzeiveības spēja un energija, cylvāka temperaments un roksturs; asni ir dvēsele. Kristus Asnis ir atjaunojūšais, atspērdzynojūšais, pastyprynojūšais spēks. Nu atdzeivynojūšō Jō Ašņa spaka izrīt kristianisma un kristticeīgūs dvēseļu jaunoveigi teiras, ceistas jauneības spēks, svaigums un naizsmelama dorba ražeiba. Ticeībā, Evangelija nūmīļōšonā, Bazneicas mōceībā, tōs dzeivē un lykumu pildeišonā vīnaļ-dzeiba — ir par vacuma un naspējeības zeimi. Jezus Asnis svātīm dūd augstas steigsmes un teiras, korstas jytas. Uz vysu ir gotovs tys, kas klusā padīveībā izzeist: «Es dzeršu Kunga bikeri un saukšu paleigā Jō vōrdu». Kas myus atraus nu Kristus mīlesteības? Cik ilgi mani tys svātais Asnis siļdeis, tōleidz nasasnēgs manis nekaidis ļaunums. Es sorgōšu jū, dzeršu jū ar vysulelōku gūdu, ar jō spēku sevi dzīrdeišu. Ar Mariju Stuart izzeistu: «Vysu man varit nū-laupēit, tūmār naatjemsit man diveju lītu: munas ticeības un munōs dzeislōs rītušō Karaļa Ašņa!» Dīviškōs gimines lūcekli mes asam. Myusu nūslāpums un myusu montōjums ir Dīva Asnis.

b) Jezus Asnis izmūdyņoj myusūs drūsumu. Jys nav apmīrinōts ar tū, kas ir; vēl Jys grib izalīt un īkarēt vysu cylvāku dvēseles. Jys izveidoj drūšeibu un bezbaileibu. Ar tō Ašņa varu karōšu pret ļaunu un teišam uzvarēšu, jo 1) tys Anis mani un munu dvēseli pōrjam ar patīsōs mīlesteibas saļyutu. Vysa muna byuteiba saļyut, ka Kristus soldoni mani mīļoj. Es tū saļyutu nu munas pyrmos Komunijas dēnas par vysom jauneibas, pīaugšonas un vacuma dēņom leidz pādeļai nōves breidī Jō pījemšonai. ~~Es~~ mīļoju Kungu un nosoju sovā dvēselē. Apskaunu Jū ar vysu muna sirdi, nalaissu Jō nūst nu sevis, Jys ir par munas myužēigōs dzeives testamentu. 2) Jezus Asnis padora, ka ar prīca es apka-roju ikvīnu ļaunumu. Prīceigō dvēsele nazy-na kas ir gryutums. Prīca ir par uzvaras zeimi, pat nōvi pījemt mes byusim drūši, turūt pi sevis Vysusv. Sakramentu, jo Jys mums rōda nūteiktu ceļu nōves tymsumūs. «Mērsti, aizej kristeigō dvēsele ar cereību!» Tad īkše-jō prīca un mīlesteiba nūdrūšņoj maņ uzvaru vērs vysom gryuteibom.

c) Svātō Katre nu Siennas reizi leidzgōja nūtīsōtam uz nōvi un nūlyka jō golvu zam cērva. Tad nūsamete ceļūs pret jū un sakere jō nūcērstu golvu sovā priķšautā. «Kaida na-izsokami soldona mīlesteiba mani tod pōrjē-me, roksta jei sovam goreigam tāvam, kad nūnōvātō asnis mani apslacynōja, jo sev pī-

minēju, ka kaut kas cyts mani tai numīļōja, ka pat sovu Asni breivprōteigi izlēja par

mani...» Svātō Komunija stōda maņ vysod acīs tū ūtrū, kurs mani mīļodams, izlēja sovu

b) Jezus Asnis izmūdyņoj myusūs drūsumu. Jys nav apmīrinōts ar tū, kas ir; vēl Jys grib izalīt un īkarēt vysu cylvāku dvēseles. Jys izveidoj drūšeibu un bezballeibu. Ar tō Ašņa varu karōšu pret ļaunu un teišam uzvarēšu, jo 1) tys Anis mani un munu dvēseli pōrjam ar patīsōs mīlesteibas saļyutu. Vysa muna byuteiba saļyut, ka Kristus soldoni mani mīļoj. Es tū saļyutu nu munas pyrmos Komunijas dīnas par vysom jauneibas, pīaugšonas un vacuma dīņom leidz pādeļai nōves breidī Jō pījemšonai. **Es** mīļoju Kungu un nosoju sovā dvēselē. Apskaunu Jū ar vysu muna sirdi, nalaissu Jō nūst nu sevis, Jys ir par munas myužēigōs dzeives testamentu. 2) Jezus Asnis padora, ka ar prīca es apkarōju ikvīnu ļaunumu. Prīceigō dvēsele nazyna kas ir gryutums. Prīca ir par uzvaras zeimi, pat nōvi pījemt mes byusim drūši, turūt pi sevis Vysusv. Sakramentu, jo Jys mums rōda nūteiktu ceļu nōves tymsumūs. «Mērsti, aizej kristeigō dvēsele ar cereību!» Tad īkšeļō prīca un mīlesteiba nūdrūšņoj maņ uzvaru vērs vysom gryuteibom.

c) Svātō Katre nu Siennas reizi leidzgōja nūtīsōtam uz nōvi un nūlyka jō golvu zam cērva. Tad nūsamete ceļūs pret jū un sakēre jō nūcērstu golvu sovā prīkšautā. «Kaida nāizsokami soldona mīlesteiba mani tod pōrjēme, roksta jei sovam goreigam tāvam, kad nūnōvātō asnis mani apslacynōja, jo sev pī-

minēju, ka kaut kas cyts mani tai numīļōja, ka pat sovu Asni breivprōteigi izlēja par

mani...» Svātō Komunija stōda maņ vysod acīs tū ūtrū, kurs mani mīļodams, izlēja sovu

Asni un tuma Asnī mozgoj manu dvēseli. O, gumeigais mīlesteībā līsmojušais Asnis, Tu mani mozgoj, dzeidynoj, dzirdi, izteirej un mani raun leidza korstos mīlesteības guņs līsmā.

d) Jezus Asnis ir bezmēreigās vērteības monts, lela myusu dvēseles moksa. Tymā svātā bikerī ir bezmēreigō Dīva žālsirdeība. Nu kurīnes tys Asnis? Nu Dīva žēlesteības. Īsaskoti tō olūtā! Ar svātos sirds pukstēšonu tys Asnis sōce dorbētīs, tad tecēja pi šausteišonas, krūņōšonas un uz krysta vyss iztecēja Tys svātais Asnis ir pīleidynojams upei, kura plyudu laikā pōrsapylda, raunās naizsokamā ōtrumā pa akmiņu krostim un nu yudiņa mozūs pilīņu taisōs skaisti-dailō garvēdze — varaveiksna, kurā atspeid svātō Gora žēlesteību darbeība. Pōrdūmoj Jezus Ašņa darbeību un tō nikod nanūgurstušū spāku! Myužēigōs slavas svors un myužēigōs darbeības spāks. Kai skotōs svātī nu dabasim un škeistušōs guņs dvēseles uz šytū svātū Asni, kad tys īplyust myusu dvēselē. Ari es ar gūdu uz tū vērsis ~~ar~~ atteiceigu pacīnēšonu un pateikšonas nūpyutu.

e) Jezus Asnis izteirej un atspērdzynoj dvēseli, kai rosa najaun mums nukaļst. Caur sv. Komuniju mes atjaunojam myusu sajysumu un myusu apsajemšonas, izlyudzam svēteību dēļ jūs, dēļ myusu dorbim un dēļ škeistušōs guņs dvēseļu. Svēteigais Indriks Suzo

dzērdēja kaidu reizi nūmyrušō brōļa bolsu, kas skanēja: «Asnis, tik Asnis var nūdzēst škeistušōs guņs mūkas!» Jemšu šū sev tyvu pi sirds!..

f) Svātais Asnis tak myusu dzeislōs. «Es asmu veina kūks, bet jyus ataugas», — runoj Jezus. Itkai grybātu pasaceit: «Dzeivojīt nu muna Ašņa.» Tai! Reizē ar jū plyust uz mums syltō dzeive, kura burbuļoj myusu dzeislōs un sōrtumā uzzīd uz myusu vaiga. Svātō Agnese pasaceja: Jō Asnis klōj ar dailu sōrtumu minu vaigu. Jezus Asnis atspērdzynoj tū, kas sevi augstprōteigi Jam atdūd. Tys ari nabyutu par mīlesteības pīrōdejumu izlītōt Kristus Asni, bet žālōt sova ašņa!

L y u g š o n a.

O Vysulobōkais Kungs un Glōbējs, cilvēces atpērcējs, kurs esi mani tai nūmīļōjis, ka uzuperēji vysu sevi un izlēji sovu Asni leidz pādejai pileitei mani atpērkdamš un vēļ paliki Vysusv. Sakramentā, lai atspērdzynōt, prīcynot manu, dvēseli ar sovu dōrgū Asni. Es sirsneigi Tev pateicu un zemeigi lyudzu izmozgoj, izteirej manu dvēseli un īkur tur tik korstu mīlesteības guņi, ka es īsalismōtu tōs mīlesteības guņī un sadagtu Tovas mīleības dēļ. Amen.

21. Jezus darbeiba Vysusvātokā Sakramentā.

«Šytys ir muns Asnis, Jaunō Īstōdejuma, kurs teik izlīts par daudzējim par grāku atlaisšonu.» Mat. 26, 28.

a) Uz Kristus Kunga padejom Vakariņom mums ir jōsaskota kai uz uperes, jo Jezus beja tur klōtasūšs zam maizes un veina zeimem ar uperes pazēimem un saiyutom. Salyka Sevi Tāvam kai pōrlyuguma un gondarejuma uperu. Nasasnādzamā šō nūslāpuma klusumā lyudze Jezus kai uperes jēreņš. Raug, Kristus ir lyugšonas Mōceitōjs. Par Jō syutnīceibas un par sevišku Jo apgorōjuma žēlesteibu, kai ari par Jō varūneibas krūni ir lyugšonas gors. Mes varam tikai īsadūmōt kaidōs dzeļmēs īsalaiž un kai augši celās Jezus lyugšona. Jō dvēsele leidzeigi serafinim izplāstim spōrnim celās augši storp Dīvu Tāvu un šytū pasauli, apānōdama zemi. Celās augšok un augšok ar kotru reizi nu zemes dzīšmu meldiņš uz dabasim un kas reizes palik skaidrōks tymā dvēselē un sastōda naizsokami jauku apgorōjuma himnu. Jō lyugšona sasalej vīnā saskaņōtā meldiņā vysa Jezus dzeive reizē ar sōpeigom Lelōs Catūrtdinas, Pīktdīnas sōpu nūpyutom un Leldīnas gūda gōjīni pi Augšanceļšonōs un Debeskōpšonas. Ikvīnā svātā Mišā, o Lobais Dīva pilyudzējs, plyust uz dabasim Tovas lyudzūšos dvēseles apgorōli himni un psalmi.

«Lai klus pret Kunga vaigu vysa zeme.» Lai dabasi un zeme klausōs Tovas Dīviškōs lyugšonas! Vai gribi, muns dōrgais, izslavēt, gū-

dynōt Dīvu ar dziļu saiyutu caur Kristus dvēseles mūku un gūdu. Tū vari izdareit ikvīnā svāta Miša laikā!..

b) Jezus salīk sevi Dīvam uperē caur savīnōšonu. Par uperes mērki, nu kura nazavairoj, — ir nūmērt par citim. Pesteitōja ceļš beja caur vyssōpcīgōku sevis aizalīgšonas tymsu nakti, kuru tūmār apgaismōja vystyprōkō un reizē vysdailōkō mīlesteiba uz mums. Caur tū mīlesteibu cisšonu ryugtums pōrsameja soldonumā un upere īsatērpe uz augstynōšonas majestatē. Kristus dvēsele steidzās uz nōvi, skrīn izpesteit zudušū cilvēci. «Es atdūšu sevi uperē» — runoj Jezus, «lai jī visi varātu dzeivēt.» Raug, kai pēc tō Jezus dvēsele slōpa! Taidas sajutas ari ņyu spērdzynojoj Jō dvēseli, ari ņyu leidzeigi sauc uz Tāvu Vysusv. Sakramenta klusumā. Es dzēržu myusu Pravīša un Nūmūceitō saucīni, «Jō Ašņa bolsu». Samuels vysu nakti sauce uz Kungu par Saulu, bet Jezus pastoveigi sauc uz Tāvu par mani un par visim. Mōcēsīmēs tad nu Jō visim gondareit: Dīvam un cylvākim; mōcēsīmēs pi tabernakuļa, ar kaidu spēku mums ir jōlyudz un jōprosa tū, kas ir lobs, kai saukt uz Dīvu par grēcīnīku izpesteišonu. Pōrlyugsim ari Soldonū Jezus Sirdi, kuru tai daudzķōrteigi daudzēji nycynojoj, kuras daudzēji napazeist un kuru tai daudzķōrteigi apkaitynojoj...

c) Galeigi Jezus salīk sevi kai pōrlyuguma uperi. Mums vajag daudzi žēlesteibu, lai nūvērzt ļaunu, bet dareit labi, lai dzeivēt un pīaugt tykumūs, lai pīt pi prīceigas pōrlīcei-

bas, ka Dīvs myusus mīļoj, ka mes dzeivojam Jō mīlesteiba, bet na lōstā. Mums vajadzeigs palcigs pret sausumu un plyudim un reizē ari paspōrne un globšona nu tō vysa, kas dvēseli izkaļtej, vai tū saindej ar dubļu pyvumim. Ari par šytū Jezus sauc uz Tāvu. Kai nazkod lyudzēs kolnūs, vīntuleibā, jyurmolā, tai ņyu leidzeigi Jys lyudzās Vysusvātōkā Sakramentā. Raug, šite ir lyugšonas skūla un sōkuma olūts, kas izrīt nu sirds dzeļmem. Lyugtīs reizē ar Jezu, zeimoj lyugtīs nanūgurstūši, pastoveigi un ar cereību...

L y u g š o n a.

O Vysulobōkais Jezus, mums Pesteitōjs, Tu uzuperēji Dabasu Tāvam par manim vysu sovu Byuteibu, pacīti naizsokamas mūkas un nūmiri uz krysta. Bet ņyu, napōrstōdams sauc uz Tāvu par manim nu oltora Sakramenta. Iz-mōci ari mani, ka es nu Tevis mōceitīs lyugtīs, uzuperētīs un strōdēt nanūgurstūši sovas dvēseles un ļaužu pesteišonas lobā. Amen.

22. Šytū dorit Maņ par pīmiņū!

a) Svats Mišs ir myusus mīļōjušō, pazamynōtō, gondorūšō par mums Kristus uperē salikšona. Svātī Roksti un liturgija atseviški pīmiņ mīsu un asni. Raug, Muna Mīsa par jums dūta... raug, Mums asnis par jums izlītais... Tōdēļ Bazneicas Tāvi sauc sv. Misi

par baigu uperi «tremendum sacrificium»? Ari myusus pōrjam bailes un drebuli, jo tycam, ka teišam myusu priškā ir eistynō myusu Kunga Jezus Mīsa un eistais Asnis. Mes tycam, ka Jezus nu bezmēreigōs uz mums mīlesteibas panese nōvi un svātā nūslāpumā palyka ar mums kai upere. Salauztōs, sadrogotōs mīsas un izlītō ašna skots pōrjam ar baili kotru cylvāku. Nivīns nagrybātu meideit zam kōjom tū asni, kotrs grybātu izrōdeit jam gūdu. Taida veidā stōdeisim sev priškā Kungu Jezu sv. Miša uperes laikā.

b) Kaidas saiyutas var pōrjemt Tō sirdi, kura tai izdeve sevi par mums, atdeve sovu mīsu un izlēja Asni par mums? .. 1) Pasazamynoj, itkai sevi iznycynoj pret Dīvu pazemeigā un dziļā gūdā. «Nūsleiku dziļumu dyuņā, — sauc, — tovs kolps es asmu, o bezgaleigais Dīvs» ... Saiyut uz sevis vysa pasaula grāku gryutu nostu un Dīva dusmi. 2) Drab un bailē treis, daudzi Jam moksoj muka un nōve. 3) Tūmār Jō dvēselē dag skaidrō, syldušō, uzuperejūšō guņs. Slōpst pēc uperes izpildeišonas, jo zyna, kū caur tū sasnēgs. Tōs Kristus saiyutas mums ir joimontoj, tod mes nōksim pi eistynōs Dīva pagūdynōšonas, gondarcišonas un Dīvam atsadūšonas. Nikō nav tai dziļa, dedzeiga, padīveiga, kai labprōteigōs uperes gors. Kad mote mērst par bārnu, kad kaut kas it uz nōvi par draugu, tad atsaver mums tōs dvēseles dzeļmes, kuras daiļums,

skaistums myusus aizgrōb un pōrsteidz. Taidi dziļumi atsaver sv. Miša uperē ...

c) Myusu cereiba ir sv. Miša uperes auglūs. Kristus ir Bazneicas golva. Skot, raug, tei svātō golva ir padīveigi nūlīkta, tei līcās zam cīšsonu nostas uz sovas šausteišonā sakopōtōs mīsas. Bez mitēšonas lyudzās, nūgrimis šausmeigu sōpu gunī. Taidis stōvūklis pret Dīvu Tāvu Jezu Kristu pōrjam ar baili un drabulim, tūmār tys ir uzvarātoja stōvūklis. Kai gon nacerēt uz tū svātū lyugšona nūgrimušū Uparātōju, kurs lyudzās ar taidu dedzeigu sirsneibu, īvaiņōtu sirdi prosa par mums?! Raug, tymōs Jezus saiyutōs mums ir dzili jo-nūgrynist. Tys byutu lobōkais sv. Miša uperes izklausēšonas veids. Bet cik byutu lela olga par tū manai dvēsele!

Lyugšona.

Izdzadzynoj, o lohais Jezu, mana sirdi un dvēselē vysu tū, kas mani atraun nu Teviš. Jaunu sirdi radei, o Dīvs, mani un atjaunoj Tovu goru manōs ikšīnēs, ka es varātu ar vīnu vairōk pōrsajemt ar Jezus lyugšonas goru un dedzeigōk, sirsneigōk izklausēit ar kotru reizi Kristus uperi, sv. Mišu, lai apdūmojūt un apraužūt Tovu, o Jezus uzuperešonūs un bezgaleigu mīlesteibu uz manim, es tyktu Tovas augšanceļšonōs gūda cīneigs. Amen.

23. Svātō Komunija.

Kūpejōs vakariņas, vai maļteite ir par draudzeibas un sirsneibas zeimi. Kūpā ādam, kūpā dzeivojam. Ari Kristus Vakariņas apzeimoj kūpeju dzeivi ar Jezu trejūs golvonūs vērzīpūs:

a) Svātō Komunija ir myusu ar Jezu kūpejōs savīneibas zeime. Jezu slōpst dēļ myusu myužēigōs dzeives, atjaunoj tū un mums idola. Jezu nūdums skaņ: «Grybu ar jums un ikš jums dzeivōt». Slōpstu munu īpašu, stypru, dīvišku dzeivi jysu dvēselē dzeivōt». Par taidas dzeives simbolu navar byut tei kūkle kas uz Eufrates upes krosta beja pakōrta veitūla zorūs. Na vaimaņas un raudas ir par Kristus dzeives melđiņu un dzīsmi, bet Jū pylda augsts gors, kas ceņšās uz augstim lelim dorbim, kurs ir golovs uz vysaidu uzuperēšonūs. Kas atsadūt taidai dzeivei, tam ir jōsōc nu dvēseles izleireišonas. Pēc to sekoj mīlestībā un uzticeībā vyingrynōšonōs, caur kurom vysumā atsadudu Dīvam, lai taideji sajimt atpakaļ pylnu gora spēka, maigu saiyutu. Citim vōrdim runojūt, dzeivoju sevī ar Dīvu un caur tū muna dzeive atsajaunoj, palik styprōka un lobūs dorbūs ražcigōka.

b) Vysusvātōkais Sakraments saista un pastyprnoj dzeiveibas savīneību ar eņūšu uz nōvi Kristu Jezu. Vysusvātōkō Sakramenta spēžōjušā gorā ir īpeiti timsi, malni zīdi: un

mūdeveibas āna, dzeives pōrbaudejumu ryugtums, Kristus ašneigūs svādrus aplītō biļde Eleja dōrzā, ašņa izlišona pi šausteišonas un nagū-

da krysts. Raug, šys ir Kristus Kunga vakariņu pīmarōjums un gora stōvūklis. Skotamēs uz Mōccitōju un pi tō myusus sauc krysts. Aicynoj Jys myusus pi sevis, kuri vēļ naasam sa-

gatavoti uz cīšonom, sōpēm un krystu. Jys myusus skubynoj, paceļ myusu goru, ka mes tyvōk pi Jō ītu. Reize pec reizes īsyt myusu dvēselē Jō cīšonu vīlnis, satrycynōdams tū

leidz dzelmem. Tad mes sēžam apkōrt sovam Mōceitōjam kai nazkod tī mūcekli sēdēja Koli-zejā, gaidēdami mūcekļu nōves. Tad mes sa-lyutam, ka ikvīnam nu mums byus jōsastoj uz arenas. Kū zamōk nūkōpam tū tyvōk asam

pi cītušō Kristus Jezus, tū vairōk pōrijam myu-
sus Jō gors, mīlesteibas gors; bet mīlesteibas
gors pīprosa uperes.

2) Caur Vysusvātōkū Sakramentu mes
ļejam Kristus nu kopa pīsacālušō kūpejā gūda
sadzeivē. Kas gatavojās uz nōvi nu mīlestei-
bas, tam jōdzeivoj stypru gorā dzeivi, bet kas
tai dzeivoj, tys ari pi nōves nazyud. Mīlestei-
ba mōca mērt un namērt, un jō pīprosa nōves,
tod tōpēc, lai sasnēgt augstōkū dzeivi. Par
mīlesteibas himnu ir tikai dzeiveiba un tōs
dzeiveibas sirds ir — līgsmeigais gora aizgrō-
bums. Nōve reizē ar Kristu nūzeimoj vīnāidi
vērsdabiskōs dzeives atjaunōšonu un atjau-
nōtō gora izzīdēšonu. Taida ir sevis aizalīgšo-
nas filozofija: sajemt, savaļdeit dzeivi, kai
plyustūšu nu kolnim strautu, lai tō yudīpus pa-
ceļt kas reizes augšōk...

Lyugšona.

Ak Kungs un muns Dīvs, kod es byušu
piļneigi ar Tevim savīnōts un tik piļneigi Tevī
nūgrimis, ka sevi vysā aizmērstu. Raug,
Kungs, padori, jo Tū gribi, ka Tu byutu manī
un es Tevī un ka taidā savīnōjumā maņ atļautu
myužeigi palikt. Amen.

gatavoti uz cīšonom, sōpēm un krystu. Jys myusus skubynoj, paceļ myusu goru, ka mes tyvōk pi Jō ītu. Reize pec reizes īsyt myusu dvēselē Jō cīšonu vīlnis, satrycynōdams tū

leidz dzelmem. Tad mes sēžam apkōrt sovam Mōceitōjam kai nazkod tī mūcekli sēdēja Koli-zejā, gaideidami mūcekļu nōves. Tad mes sa-lyutam, ka ikvīnam nu mums byus jōsastoj uz arenas. Kū zamōk nūkōpam tū tyvōk asam

pi cītušō Kristus Jezus, tū vairōk pōrijam myu-
sus Jō gors, mīlesteibas gors; bet mīlesteibas
gors pīprosa uperes.

2) Caur Vysusvātōkū Sakramentu mes
ļejam Kristus nu kopa pīsacālušō kūpejā gūda
sadzeivē. Kas gatavojās uz nōvi nu mīlestei-
bas, tam jōdzeivoj stypru gorā dzeivi, bet kas
tai dzeivoj, tys ari pi nōves nazyud. Mīlestei-
ba mōca mērt un namērt, un jō pīprosa nōves,
tod tōpēc, lai sasnēgt augstōkū dzeivi. Par
mīlesteibas himnu ir tikai dzeiveiba un tōs
dzeiveibas sirds ir — līgsmeigais gora aizgrō-
bums. Nōve reizē ar Kristu nūzeimoj vīnaidi
vērsdabiskōs dzeives atjaunōšonu un atjau-
nōtō gora izzīdēšonu. Taida ir sevis aizalīgšo-
nas filozofija: sajemt, savaļdeit dzeivi, kai
plyustūšu nu kolnim strautu, lai tō yudīpus pa-
celt kas reizes augšōk...

Lyugšona.

Ak Kungs un muns Dīvs, kod es byušu
piļneigi ar Tevim savīnōts un tik piļneigi Tevī
nūgrimis, ka sevi vysā aizmērstu. Raug,
Kungs, padori, jo Tū gribi, ka Tu byutu manī
un es Tevī un ka taidā savīnōjumā maņ atļautu
myužeigi palikt. Amen.

24. Par kū ir Vysusvātōkais Sakraments dvēselei.

a) Mes meklejam dziļōkas un bogōtōkas dzeives, kuru sv. Roksti zam dažaidim nūsaukumim mums sūlej, nūsaucūt tū: par dzeiveibas kūku, dzeives vōrdu, dzeiveibas krūni, dzeiveibas maizi, dzeiveibas sāklu. Ceļu uz tū pilncigōkū dzeivi mums darinoj savīneiba ar Kristus Kungu. Un tū savīneibu un sašavīnōšonu rōda mums Vysusvātōkā Sakramentā maizes zeimes. Mums tu joād, bet arī jōpīmiņ, ka tei ēššona ir tikai par simbolisku goreigōs sasavīnōšonas zeimi, kaida nūteik storp dvēselem un kurai jōnūteik, kad pījamam Vysusvātōku Sakramentu. Tūlaik dvēseles vīnojās, kad tū pošu dūmoj un sajut. Raug, arī Kunga Jezus Vakariņas ir par taidu dvēseļu sasavīnōšonu dūmu saskaņā un siržu sasavīnōšonu un sajyutu sasališonu vīneibā. Patīseigā, apzineigā Komunijā dvēsele pīsapylida ar Kristus dūmom, sovas sajyutas aizdadz nu Kristus sajyutom. Svātō Komunija padora, ka Kristus leidzeiba atspeid myusu acīs, uz pires un vaiga, rūnā un mīlesteibā un vysā cylvāka dzeivē. Caur svātū Komuniju Kunga Jezus dūmōšonas veids apvolda myusu prōtu, ka Jō nūgeims jau nikod natyktu izdzasts nu myusu dvēseles. Tys byutu mīrynojūšōs un aplaimojūšōs kontemplaciņas pasōkums. Es skotūs uz, Jū un Jys uz mani. Cik

reižu taidā gora mīrā veramēs uz Kunga, tikreiz myusu dvēsele ar Jū vīnojās un Jymā rūndusu...

b) Svātī Roksti pasnadz mums taidus dvēseles dusas ikš Kunga skotus. Pādejūs

Vakariņu eistynus skotus! Betanijā Marija sēd pi Jezus kōju. Raug, ari Kristus maļteite, kaut gon na ēdīna pījemšonā, bet dvēseļu savīnōšonā. Marijas acis ir nūgrimušas na tikai Pesteitōja acīs, bet ari Jō dvēselē; mīļojušō dvēsele dus sovā leigavaiņī. Sovas dvēseles Nūmīļōtō dvēselē ir Kunga Vakariņas. Bet grīzsimēs atpakaļ uz Pādejūs Vakariņu mōju. Mōcekļūs nūgurušōs dūmas nūklust, jūs dvēsele dus uz Mōcētōja lyupom, kuras tū breidi par jim lyudzās. Šytōs ir Kunga Vakariņas na tikai tōpēc, ka tur ād maizi, bet ka sirdis dus ikš Jezus. Leidzeigu goreigu maļteiti stōda mums priškā Kristus augšanceļšonōs reits, kur atrūnam Madali pi kopa. Tei salauztō dvēsele; pylna šaubu, bet cereibā kai mok glauztīs pi Kunga un atsapyust Jō uzvaras dūmōs! Isaveram uz dīveju mōcekļu, ejušūs uz Emmaus. Te radzam divus cylvākus, kuri aizalīdze sovas cereibas. Raug, kai tōs moz ticeigōs, vōjōs sirdis īsalīsmoj un sadaboj jaunū spāku Lelōs Pesteitōja dvēseles tyvumā... Ari te beja Kristus Vakariņas. Vadcīsim sevi pēc šūs paraugu; dusēsīm myusu svātūs Komuniju laikā pastyprynojušōs, uzvarūšōs Kunga Jezus dūmōs. Jezus Sirdī meklēsīm gaismas myusu myglaiņūs uzskotūs un myusu vōjai, salauztai, narelzi cereību zaudejušai dvēselei spāka un atspērdzynōjuma...

c) Vysusvātōkals Sakraments na tikai tōdēļ apmīrynoj dvēseli, ka atļam myusu dū-

mom dusēt ikš Jezus, bet ari caur ōrkōrteju ticeibas pastyprynōšonu īlej myusu dvēselē jaunū dzeivi. Te myusu ticeiba stōjās pi breineigas dīviškas darbeibas, pi lelas pīmiņas, kurā teik atjaunōta Kristus Mīsas tōpšona un mūka, kura tik daudzi breineigu lītu dora dvēselēs. Padūmōsim, cik ascezes nūslāpumu, kaids mistiskūs aizgrōbumu bogōtums, saiyusmu pīmiņa. Raug, tei ir par myusu ticeibas nūslāpumu uz breinumim pamatōta un ar breinumim aizžūgōta: Pīmāram, sv. Miša upere Balsanā. Bazneickungs, salykdams sv. Miša uperi, šaubejōs vai teišam šymā Sakramentā ir byuteigi Kristus Mīsa un Asnis. Un, raug, paceļšonas laikā bikeri veins pōrsamej Asnī, burbuļoj un izalej uz oltora. Par šō breinumā pīmiņu Romas Tāvs Urbans VI izcēle lelū skaistū katedrālī Orivetes piļsātā. Tūmār na tik šī breinumi, bet ir vēl tyukstūšas breinumu, kuri aplīcynoj, ka Kristus Vysusvātōkā Sakramentā ir eistyn klōtu. Kunga svātī na reizi nikaida cyta ēdīna nalītōja. tūmār beja stipri, vasali un uzvarēja pasauli. Ari mes varam byut par dzeivim Vysusvātōkā Sakramenta dīviškuma pīrōdeitōjim, jo dzelvōsim tykumeigu, strōdeigu dzeivi, kuru mes pasmeļam nu Vysusv. Sakramenta. Lai myusus pōrmaina Jys cytūs cylvākūs. Lai myusu vōjas myglaiņas dūmas dūd vītu myusu Kunga Dīva dūmom, kuras tymā Sakramentā leidz kai ar nūdadzynōtū zeimūgu spīžās myusu dvēselē.

Kōpēc gon mums vērtis uz cylvākim, kurim teišam beja augstas dōvonas, bet myra ar vōrdim uz lyupom: «Vairōk gaismas». Taida dzeive manis navar aizraut, lai gon tur ir daila poezija, tāli, meļdini un krōsas. Maņ ir napīcīšama dzeive, kura izveidoj un izdaiļoj vysu cylvāka byuteibu.

d) Galeigi mes slōpstam pēc augstōku sa-
jyutu gaisa. Myusu sirdi cyldynoņ divejaida
mīlesteiba: mīleiba — caritas un kōrums —
cupiditas. Kupiditas-kōrums ir zama nūjautu
mīlesteiba. Maņ ir pīnōkums uzlikt sovai sir-
dei svātōs mīlesteibas saiškus, lai progoreigō
kōreiba zaudātu savu spēku. Audzynōt sevi
teiru, maigu mīlesteibu, zeimoj atjemt bareibu
līsmojušom cytom zamōkom kōreibom. Sa-
satikšona ar vysuteirōku jaunaveibas, ceistei-
bas Kristus mīsu dzēš myusu ašņa dabiskōs
steigsmes. Jo šōs patīseibas turūt atmiņā, pi-
līmsim Vysusv. Sakramentu, tod Jys ar mums
paliks un byus par ļūti bogōtas goreigōs dzei-
ves olūtu...

L y u g š o n a.

O muns vysulobokais Jezu, es Tev atdūdu
vysu savu byuteibu un grybu vīneigi Tev kol-
pōt. Nasmōdej munas uperes, pījem žēleigi mu-
nas gribēšonas un padori, ka muna sirds byutu
teira, svāta un ar tykumim irūšta, ka jei byutu
par tū oltoru, uz kura dagtu vysod tovas mī-
lesteibas guņs. Amen.

25. Nacīneiga Komunija.

*Patīši Es jums soku: Vīns nu jums
Mani nūdūs!.. Un pēc maizes gabaleņa
jamā igōja ļaunais gors.» Jōn. 13, 21, 27.*

a) Nacīneiga Komunija vysupyrēmōk ir
nōveigs grāks pret ticeibu. Vysusvātōku Sa-
kramentu aizsorgoņ ticeiba un ar sevišku pa-
streipōjumu aizrōda tō nūslāpumu. Tū aizsor-
goņ Apostols, kurs runoj: «Kū sajēmu nu Kun-
ga, tū jums dūdu». Tū sorgoņ arī visi nūmū-
ceiti. Bāzneicas dōrgums ir Evangelijs, bet
par dōrgu pērlī ir Vysusvātōkais Sakraments.
Bazneica sorgoņ šytū pērlī un nosoņ jū ar se-
vim sovas ceļōšonas stygōs un ceļūs. Dēļ tōs
pērles ceļ svētneicas, oltoru, jū izslavej dzišmōs
un rūš jū ar liturģijas simboliskū vaiņuku. Kas
nacīneigi pījam Vysusvātōkū Sakramentu, tys
izlej Bazneicas bikeri, nūdzcēš jōs lukturi, lauza
Bazneicas oltoru, meida zam kōjom tū dōrgū
pērlī. Taidš brutals cylvāks nasaprūt ni Apo-
stolu, ni Mūcekļu, ni kristticeibas varūneibas,
kura izrōda savu adoraciju vysuaugstōkās
mōkslas auglim. Bet seviški nasaprūt Jezu
Sirdis, kura Vysusv. Sakramentā ar mums
sveicynoņās un myusus gūdā ceļ. Ak, nagrā-
kōsim pret myužēigū spēdrumu! Lobōk gūdy-
nōsim vysod tū svātū Jezu nūslāpumu. Bet
par pyrēmū gūdynōšonas nūteikumu ir teira
sirds, ceista dvēsele.

b) Svātzadzeiga Komunija ir grāks pret Jēzus mīlesteību. Pesteitōjs nagrib atsolušu un nūlaideigu kolpu, bet grib sirsneigu draugu. Jys grib storp mums dzeivōt un slōpst, ka mes Jō naaizmērstu, ka mes Jū mīlōtu ar vysu dvēseli. Ikvīnai sirdel byutu jōbyun dēļ staigojušōs pa zemi Mīlesteibas paspōrni un dzeivojamū vītu, tai vysod jōbyun atvārtai dēļ Jēzus un ar uzticeību apdrūšynōt, ka tur Jys byus kai pi sevis, ka tur bezbaileigi var dusēt. Tōdēļ maņ jōbyun par uzticeigu muna Kunga sorgu. Bet kū es doru nacīneigā Komunjā? Nūdūdu sovu Kungu, parōdu Jam durovas, pazamynoju Jū un apkaitynoju Jū. Raug, kaidis skumeigs ir Jēzus ceļōjums, kad sasateik ar dvēseli, kura nacīneigi Jū pījam ar lyupom, bet nu sirds dzan ōrā!.. O Jezu, idoli maņ nauzvaramu uzticeību, lai svātōs Komunjōs vysod Tev cīneigi pījemtū?..

c) Cēška svātzadzeiga Komunija vad uz zusšonu, jo myusu sirdī un dvēselē voda nūlaideību un goreigu soltumu uz Dīva mīlesteību. Sirdsapziņa pakōpiniski atsaļ un aizmīg. Teišam, mes, sajamam žēlesteību, bet tōs darbība palīk kas reizēs vōjōka. Kai navar skaitūs puču laisteit ar sōleju yudini, tai navar nōvēt dvēseles ar svātzadzeību. Tykumiskō pasōkuma energija ir irūbežōta tymā nūzeimē, ka jo kas «tīsu sev ād un dzer» un pi tō pīrūn, tad tymā palīk mozōkas, vōjōkas un izneikst augstōkas dūmas un zyud augsti pa-

mūdynōjumi. Ak, sorgoj, Kungs mani nu ikšējōs timseibas un satana aizacērsšonas un itīpuma. Šausmeigs ir skots, kad mīlesteibas sakramentu aplanc nakrītnums, kurs nazyna teirōs līgsmeibas, vai otkon apjūž soltō vīnaļdzeība. Pi kō šys pōrmatums byutu pīsakēris, tys navar cerēt uz šō Sakramenta žēlesteibom. Jō dvēseli grauž pyvums un ryuss, lai gon jys losa Evangeliju, lai gon daleību jīmtu cytūs ticeibas nūslāpumūs. «Tōdēļ jyusu vydā ir daudzi vōju un slymu, runoj sv. Pōvuls» — un daudz jūs aizmyga!..» sōcūt nu Judasa leidz myusu dīnom!...

L y u g š o n a.

O vysulobōkais Jēzu, es labi zynu un saprūtu, ka leidz šam laikam naasmu Tevis pījēmis Vysusv. Sakramentā ar taidu cīneību un gūdu, kai tys byutu vajdzeigs, ar taidu korstu mīlesteību, kai tū pīprosa Tova bezgaleigō mīlesteiba. Tōdēļ tagad Tevi ļūti sirsneigi un pazemeigi lyudzu, aizmērsti muna soltumu, vīnaļdzeību, bet pidūdams vysas vainas padori, ka uz prīšku ar vysudziļōku cīnu tyvynōtūs pi Tevis Vysusv. Sakramentā nūslāptō un ar vysukorstōku mīlesteību Tevi pījimtū, lai Tu vysod palyktu munā sirdī. Amen.

26. Pīsagata vōšona pi sv. Komunjās

a) Pazemeībā nūkrītušam ceļūs jōisaver Kristus Kungā; vērtīs un apbreinōt un aizgrō-

bumā palikt pi Jō. Jau tūlaik, kad es verūs uz jyuru, uz zalim mežim, augstim kolnim, vai radzu bōrgu auku, es asmu gotovs krist ceļūs, bet kū tod runōt, kad verūs uz pošu Jezu Kristu. Es stōdu acīs sev Jō augstumu, dziļumu, bezgaleibu un tur nūgrimstu. Es saiyutu, ka arī Jys uz manim verās. «Es radzu Jū, Jys redz mani»... Slymūs syuta uz jyuru, ka tī vārdamīs tōs vilņūs un elpōdamī svaigu gaisu, palyktu vasali. Jezus vāsmaš elpa roda svātīs un varūpus. Kad Izraelīši kryta nu indeigūs tōrpu īdzeļšonas, Moizešs mōcēja jus vērtīs myužeibas simbolā, vara čyuskā un atjauuōt dzeivi. Tai arī mums jōsaver uz Jezu Kristu, asušu oltora Sakramenta. Tad es nūstōju Tō ānā, pēc kura ilgojās muna dvēsele. Jō āna tei ir sv. boltā Hostijā. Kai tikai Jō āna uz manim kriss jau es byušu izdzejdynōts. Tad vērtīs ar ticeibas acim un pēc tō skota Jys nōks munā dvēselē!

b) Cerēt uz Jū ļūti sirsneigi. Pats Jys runoj: «Namērsi, bet dzeivōsi»... Laimēigi dzeivōsi, skaisti un varūniski, na tik deļ sevis, bet arī deļ Manis un Maņ leidzeigi. Tu dzeivōsi, kad kriss uz tevis pat nōves āna, dzeivōsi, kad vīntuleibā īnōksi jau pādejā ceļņā. Taida dzeive ir maņ kai burviskais ritinis, bet Vysusv. Sakramenta atmosfera ir pylna tōs dzeives. Es īšu tad un saceišu sev: Jo tikai pīsadūršu Jō drēbes veileitei, tad palikšu es vasals un par Jō drēbes veileiti ir šitei maize un

šytys veins, kuri slēp Jō byuteibu. Es natikai izalobōšu, bet pat pōrsaveidōšu Jymā. Jys tū apsuleja...

c) Mīlesteibā es tyvojūs Jam un munai mīlesteibai leidza nōk nazsokams priks, jō Jys ir te un mani mīļoj, Jys ir muns monts, munas dvēseles dvēsele. Pasasōtynōšu es ar Jū un Jymā dusēšu. Ikvīna mīlesteiba pīkaļ pi sevis dvēseli, vīnoj, izkausej jū, bet tū vairōk Jezus mīlesteiba. Jō augstums itkai mani pīspīž pi zemes, bet Jō mīlesteiba mani drūsynoļ. Tōdeļ es Jū apskaušu un saceišu: Es atrodu Tū, kura meklēju, sagyvu Jū un nalaisšu. Iprīcy-nōjušō mīlesteiba, īdedz manī pagūdynōšonas līsmu. Kur nav pričas, tur nav sirsneības, nav sirsneigas dziļas adorācijas. Pagūdynōt, zeimōļ, īkščigi prīcōtīs savīneibā ar Dīvu. Lai tad pōrjam leidz dziļumim muna dvēseli svātīs navaineibas un ceisteibas žēlesteiba. Prīcojūšōs nasatraipeitā līgsmā dvēseles ir tai pat ceistas. Ceisteiba ir īpašō prīceigūs dvēseļu dōvona. Par jūs tēvijū ir saulainais spūdrums, par jūs dzīsmas meļdiņu ir myužeigō svātlai-meibas līgsma. Tai ka ticeibas, cercibas, mīleibas, pazemeibas akti, Kunga pagūdynōšona, lai byus vysod mums par sasagatavōšonu pi sv. Komunijas. Tūlaik muna dvēsele var līgsmeibā dzīdōt: «Muna Tu priceiba, o muns Jezu, muna Tu līgsmeiba, o muns Jezu! Raug, kai soldoni ir ar Jezu!...

Lyugšona.

O lobais Jezu, es tycu, ka Tu esi dzeivs ar savu Dīvišku un cylvāka byuteibu Vysusv. Sakramentā. Mīloju Tevi ar visim munas byuteibas spēkim un grybu Tevi mīlēt ar vysu engeļu un svātūs mīlesteibu. Es cereju, ka Tu arī mani mīloj un maņ īdaleisi sovas žēlesteibas. Pateicu Tev sirsneigi par vysu, kū vīņ maņ esi loba devis, un pazemeigi lydzu, atnōc, pōrmaini un pōrveidoj munu dvēseli un sirdi pēc Tovas grybas. Amen.

27. Svātō Maļteite.

Dabasu vaļsteiba ir pīleidzinojama Kēneņam, kurs sataiseja sovam dālam kūzas».

Mat. 22. 2.

a) Svātā Komunijā sasateik diveji cylvāki: Kēneņš, kurs grib pasadaleit ar mums kūzu maļteiti, un ataicynōtais nu īlas kaidis vīsis, kurs var byut pīnōceigi aicynōts, bet na ar kaut kaidom tiseibom uz šū vērsdabiskū žēlesteibu. Jezu nōk pi mums pylns spēka, varas un dzeiveibas, svaigs un atsērdzinojūšs kai prižu syls sudobrōtā rosā. Kai nanūgurstūšais kolnu strautenš, kai karaliskais kolnu ērglis nūsalaiž pi manis, likpas dzeivōtōja, lai īdūt maņ savu dvēseli. Es zynu, ka tōpēc atnōk, lai mani styprynōt. Es sajuutu Jō drēbu smaržu, Jō vareigō, pylna dzeiveibas gora

elpu. Kai soldoni un labi ir pasadzert tōs debeseigōs vāsmas...

b) Kaida ir bareiba šymā maļteitē? Jys pats — Jezu. Na kaut kaida pamōceiba, kuru varātu pasnēgt arī citi, bet dzeiveibas strau-me, Jō poša dzeiveiba plyust myusu dvēsēlē. Evangellja vōrdi ir pilni dzeiveibas un gora, bet kūzu maļteites bareiba ir pats gors, poša dzeiveiba. Raug, ar kū es barojūs, kad eju pi sv. Komunijas. Manī inōk skaistōka, pīlneigōka dzeiveiba. Tōdēļ na ar vōrdim un runu, bet ar mīsu un asni, dedzeibas un prīcas olūtu ir tei bareiba, kuru es ādu Vysusv. Sakramentā. Tys guneigais Asnis nūmozgoj un izdazynoj mani ikvīnu nateireibu, pamūdinoj mani pi lelōkas padīveibas, pi dzeivōkas darbeibas. Tei dedzeiba mūdinoj pi manis darbeibas spēju un grybu, bet prīca īlej manī drūšeibu karūs ar kārdynōšonom. Teišam šitei bareiba ir dzeiveibas maize, soldona bareiba «sōtna maize» — pinguis panis...

c) Tyukstūšas tyukstūšu mīdzās pi tō svātōs maļteites golda, meklejūt tur sev īprīcynōjuma un spēka dažaidōs šaubōs, skumē un ilgu bādōs, lai tik savu dvēseli dzīli nūsleicynōt Kristū, sovā Karalī un Tīsōtōjā, cītušā Kristū, Lobā Gonā, žālsirdeigā Samarītī. Jem un ēd un patīši tu atrassi izdzeidynōjumu un spēku. Lai nīkas pat nāpīlaiž taidu dūmu, ka Kristus jū nycynoļ. Na tōdēļ Kristus myus aicynoļ pi sevis uz maļteiti, bet tōdēļ, ka myu-

sus cīnej, mīļoj un grib mums paleidzēt. Tei-
šam tādēļ taidis augsts un svāts žālsirdēigi
pīsalīc, pasazamynojo pat pi vyszamōkīm.

L y u g š o n a.

O Kungs Jezus Kristus, Dzeivō Dīva Dāls,
kurs saskaņā ar Tāva grybu, Svātajam Goram
leidzdorbojūtīs, caur savu nōvi esi atdzeivy-
nōjis pasauli, izpestej mani caur savu Vysu-
svātōkū Mīsu un Asni nu vysom munom nā-
taisneibom un nu ikvīna ļaunuma un pador,
ka es vīnmār pīsatūrātu pi Tovom hausleibom,
un naļauņ maņ nikod nu Tevis šķērtīs. Amen.

28. Pateiceiba pēc sv Komunijas.

a) Pirmō muna saļyuta byus muna Kun-
ga pagūdynōšonā. Raug, atnōce Karalis un
Vysuaugstōkais Kungs. Ōtrōk sōc pukstēt
muna sirds, kreitu es ceļūs... Kai pret svāt-
ceļōtōjīm, kuri grīžās nu Mekkas, musulmani
kreit uz vaiga pi zemes, praseidami, ka jūs zir-
gi un kameli ītu pōri jīm, tai es klōju zam Je-
zus kōjom dažaidu muna lobūs aktu saļyutu
un steigsmu sagu, savu saļyutu zīdus. Es
asmu puteklis, zam Jō kōjom maņ vīta... Tod
es skotūs uz Karali, kurs ir ījēmis sev gūda
vītu munā sirdī un verās ar mīlesteibu uz ma-
nim. Kas par debeseigu skotu! Galeīgi pa-
zemeibā es stōjūs pret Vysužālsīrsneigōku
Kungu un ļudzu, aicynoju Jū, lai nōk munā

dzeivūklī. Munas sirdis mōja ir teira, tōs lū-
gūs cereiba, žalums un pučes. Esi pagūdy-
nōts!.. Dūdu Tev gūdu, kai nazkod Abraams,
Judite, Salome... kai Vysusvātōkō Jaunova!..

b) Tad raunās nu munas dvēseles izslavē-
šonas dzīsmē. Taču es nasu sevi dabasu val-
steību, tādēļ vajaga engeļu dzīdošonas: «Svāts
ir, svāts ir, svāts ir!..» Bet kur tad engeļi?
Ak, Kungs, es pat naasmu pravīts, tikai Tavs
kolps. — kolpyune, un vēl cītas sirds kolps.
Bet Tu tādēļ nasmōdēji gonu dzīsmas meļdīņa.
Engeli Tev dzīdōja gūdu augstumūs, bet goni
spēlēja ar stabulem... Raug, ari munā sirdī
atskaņ ņyu «Gloria!» Es asmu itkad gunei-
gōs mīlesteibas līsmōs un dzižu reizē ar tre-
jīm jauneklīm: Slavejit Kungu, dabasi, zeme,
yudis, zvaigznes — vysa radeiba!.. Nikas
nasaturēs tūs prīcas vīļu...

c) Tad es jēmu soldonu dusu pi Jezus Sir-
dis un vīnojūs ar jū mīlesteibā. Ikvīns mīlo-
jušais tai dora, apskaun, pīmīdz pi kryuts un
bučoj... Tu taipat, muns Jezu, gaideji nu
Seimana farizeja skupsta un nasmōdēji Judasa
skupsta, kad Tevi sveicynōdams nūbučōja
«Te munas dusas vīta!..» Es saļyuta Tovu
mīlesteibu, Kungs! Tovu myužeigu mīlestel-
bu, — kura nikod nasamaina, ir pastōvelga...
Es aizmērstu sovas sirds vōjumus un napastō-
veibu... Es asmu laimeigs... Un Tu, Jezu,
cīt vysu klusu, pat runoj: «Namūdynojit ma-
nas nūmīļōtōs, lai dus pi muna sōna!..» Ak,

muna sirds, vai tu varātu teišam atsaraud, šķērtis nu Jezus Sirds?! Raug, skumeigi ir pat dūmēt par tū. Vai leigova dūmoj par šķēršonūs, kad stōv pi oltora? Ari es nadūmoju par tū, bet saucu kas reizes styprōk Jezus mīlestihā: Byušū Jam uzticeigs, jo ar Jū asmu bezgaleigi laimeigs!.. Byušū uzticeigs myužam.

Lyugšona.

O Paslāptais Vysusv. Sakramentā Dīvs, Jezus Kristus! Es dūdu Tev vysdzilōku gūdu, kaidis Tev pīdar nu vysom radeibom, seviški nu manis cylvāka, atpērcta ar Tovū Vysudōrgōkū Asni. Ar šū munu gūdynōšonu es gribu Tev gondareit un atleidzēt par vysom zaimōšonom un na pateicibom un apkaitynōjumim, kaidus dora tik daudzēji aizacērtuši grēcinīki Tev, o Jezu Kriste, Vysusoldonōkais Kungs! Tōpēc es saucu nu munas dvēseles dzilumu: Lai ir pagūdynōts, izslavynōts Vysusvātōkais Sakraments, tagad un vysod un par visim myužim. Amen.

29. Pateiceiba Dīvam pēc sv. Komunijas.

a) Pēc klusuma breiža es eju kur klusā vītā vīns. Atveru, atdoru vysu savu dvēseli Kungam un kad jau asmu aplaimōts ar Jō klōtāsameibu, tad es stōdu Jam priškā sovas pra-

seibas: «Izlišu Jō priškā munu praseibu lyugumu.» Es prosu un praseišu ar skaidru prōtu, syltu sirdi, stypru rūku. Kai centeigais un nanūgurstūšais skulptors staigoj ar koltim rūkā apkōrt akmiņam, nu kura jys grib izveidēt dailu tālu, tai es sakūpōšu sovas dūmas un pīlikšu vysas pyules pi dvēseles izveidōšonas dorba. Pazemeigā lyugšonā uz celim nūkritis tēssu, kaļšu, grīzšu, dailōšu savu dvēseli. Leidz šam biži es lyudžu, praseju, bet stipri nastrōdōju. Lyupas valmaņōja, bet rūkas nadareja, ēžu, bet spēka nasajēmu; strōdōju pavērseigi, vīnaļdzeigi un atsalis. Nyu lyudzu un prosu, jo grybu energiski un nūpītņi strōdēt. «Nalaisšu Tevis, Kungs, koleidz Tu mani svēteisi!..» Un teišam, Kungs, Tu mani svēteisi!..

b) Jezus apgorōjuma un īdvāsuma spēžumā pēteišu savu dvēseli. Cik ir pi manis pamatōtu, nūpītņu tykumu? Kas traucej munu pīaugšonu pilneibā, kas ir draudūšs munim panōkumim? Vai ir pi manis kaut mozā mārā Kristus dzeive? Žēlesteiba daudzi īsōc dareit, bet kas nu tō, jo nu munas puses nasajam ni formas, ni skaistuma! Ir par ļūti bēdeigom mōkslineicom tōs dvēseles, kuras nikō naizveidōja. Tōs ir izmysuma mōcekles, bet gon na īdvāsuma. Tagad īsavēršu sevī ar paai-cynōtō mōkslinīka aci, kuru īdadz un stypryno-joj Jezus žēlesteibu!..

c) Atdūšu Pesteitōjam vysu sevi, savu sirdi, savu grybu, vaļu, jo Jezus tō pīprosa:

«Dāls, atdūd Man savu sirdi?!» Atdūšu Jam savu mīsu par dzeivu un pateikamu uperi. Atdūšu Jam savu dzeiveibu, lyugdams, ka jau dzeivōtu es na sevī, bet ikš Jezus. Jezus slōpst dzeivōt kūpeigi ar manīm un grib īdaleit man savu dzeiveibu, tōdēļ atdūšu es Jam par tū i sirdi, i dvēseli, i misu... Vyss tys pīdarēs Jam. Tūlaik es izveidōšu munu dvēseli pēc Jō dūmu un apgorōjuma, vai īdvāsuma. Tad es dzeivōšu ikš Jezus, un Jezus ikš manis...

L y u g š o n a.

O Kungs Jezus Kristus, lai Tovaš Mīsas pījemšona, kuru es nacīneigais pījimt atsadrūsynoju, nanōk man tīšai un pazudynōšonai, bet gon caur Tovu labsirdeibu ir man par mīsas un dvēseles nūdrūsynōjumu un nūdar manai izdzeidynōšonai. Amen.

30. Mīlesteibas bausleiba.

Es jums dūdu jaunū bausleibu: Mīlojit vīns ūtru. Jums vīnam ūtru jōmīloj tai, Kai Es jysus nūmīlōju. Jōn. 13. 34.

Jauna bausleiba, vai teišam vacōs mīlesteibas ībausleiba Kristus jaunā izdavumā? Bet kamā tōs ībausleibas jaunums?

a) Zynu, ka Kristus myusus mīloj, Dīvu un tū vysuaugstōkū Jō mīleibu pōrnas uz mums. Nadorūt starpeibas vīnā pīkšmatā

vīnoj Dīvu un cylvāku un obejus ar vīnu un tū pošu mīlesteibu apjam. Kai stipri var mīlōt, jo Dīvu mīlojam cylvākā! Mes nadoram nu cylvāka Dīva, bet obejus apjamam ar syltu sirdi. Tymā ir kristticeigōs mīlesteibas spāks un aizgrōbteiba. Mēginoj nūmīlōt Dīvu cylvākā, redzēt tyvōkō personā dīviskōs īdejas izapīldeišonu. Tūlaik tu savu tyvōku cīuēsi un tiksī pi jō personeigōs atzineibas. Mīlesteiba ir roksturu skūla, kurā mes mōcamēs cytus vērtēt un pošī nasaceļt lelumā un lepneibā.

b) Kristus cylvāku mīloj dīviskā veidā, tys ir ar dīviskōs mīlesteibas korstumu, guņeigu mīlesteibu, līsmojušu mīlesteibu. Pasazamynōja dēļ cylvāka bezgaleigā mīlesteibas mārā, atnōkdams kai «vysuskaistōkais nu cylvāku bārnim». Atnōce, kai tys, kurs atnas myužeigū dzeiveibu, kai «ašņa leigavaiņš», lai sevi atdūt par mums kai mīlesteibas uperi. Jys gōja pēc myusu, kōlcidz vīn myusus sadabōja un ņyu Jys grib izlītōt sasavīnōšonas krōšnumu un pīcu. Mīlōt ir vysuaugstōkais dorbs, byut nūmīlōtam ir vysulelōkais, karaliskais īlobums, bet vīns un ūtrs kūpā ir vysusoldonōkais krōšnums un pīks. Taida ari ir Jezus dzeive un atsadavušōs Dīvam dvēseles dzeive. Tikai drūšeibu! Mēklej laimes styprā, uzvarūšā un dedzeigā Jezus mīlesteibā. Mīlōj stipri, esi ūzupereigs un mīlesteibā pastōveigs, bet napasaļauņ nīkaidom gryutei-

bom naveiksmem, vīnaļdzeibai. Mīļoj, jo ar, tu teik pasaulis uzvarāts!

c) Jezus Kristus pasaulam montōjumā atstōja vīneibu pōrjemtu ar sovas svaigōs, jaunoveigōs mīleibas ticeibas goru. «Jo jyus vīns ūtru mīļōsit, tad caur tū vīsi pazeis, ka jyus asat Muni mōcekli». (Jon. 13, 35). Raug, te Kristus dūmoj par dzeivu, drūšu, bet na par baileigu, vōju mīlesteibu. Jys īteic mums taidu mīlesteibu, kura roda un audzinoj jaunū, pylnu dedzeibas paaudzi. «Gudreibas dāli ir taisneigūs savīneiba, bet jūs dzymums ir paklauseiba un mīlesteiba» (Ekkļ. 3. 1). Ar šitim tykumim sagatavoj gudreibai ceļu, svātū un karaliskū ceļu!...

L y u g š o n a.

O Vysulobōkais Jezus, kurs esi maņ pīsacejis mīļot sovu tyvōku, dūdams mums jaunu mīlesteibas bausleibu. Es Tevi vysusirsneigōk lyudzu padori munu sirdi Tavai leidzeigu un dūdi, ka es ikvīnu cylvāku mīļotu mīļot, ka es sovā tyvōkā radzātu Tevi un Tovu dēļ jō uzuperēšonūs un jymā mīļotu Tevi.

Amen.

31. Lai jyusu sirdis šausmas napōrjam.

*Šausmas lai napōrjam jyusu sirdis.
Ticit Dīvam un ticit Maņ. Muna Tāva*

mōjōs mīteklū ir daudzi. Jo tys tai nabyutu, tad Es jums byutu pasacejis».

Jon. 14, 1. 2.

a) Kungs Jezus lik sovim mōceklim tyvu pi sirds, ka bez ībyldumu carātu Jō mīlesteibā un byutu saisteiti ar Jū. Uzticit Maņ, ticit Maņ, namōneišu jyusu. «Jo tys tai nabyutu, tad Es jums byutu pasacejis»... Caur daudzi apspīsšonom mes pōrejam šymā pasaulī. Caur osorom biži veramēs uz Jezu, kad timseibas un šaubas apmōc myusu dvēseli. Tūlaik ir pīnōkums īgōdēt Kristus vōrdus: «Šausmas lai napōrjam jyusu sirdis»... Taidūs gadejumūs pōrsaceļsim gorā uz Kristus mūkas pīkšvokoru. Jezus atsasveicynoj ar sovim ticeigim un tei škēršonōs sōpynoj Jō sirdi. Ap-skaun sovas draugus un mozgoj jim kōjas, tad uztic jim sovu Mīsu un Asni un, pacēlis acis uz dabasim, sludynoj Apostolim, ka Jō mīlesteiba uz jim nikod nanūdiziss. Vai gon mes varam kaut drusku šymā šaubaitīs?

b) Tymā svātā vokorā, Kristus vyspilneigōk atver sovu sirdi. Bez aizkora Jys stōda sovu mōcekļū acis vysnaugstōkōs patiseibas un soldonu pīču. Sovu dvēseli, sovu pasvuteišonu un sovu mīlesteibu Jys gribēja salikt ticeigōs un cereibas pylnōs sirdīs. Ku leidz šam sedze nūklusēšona, tū Jys nyu atklōj. Šytō narunōju jums nu īsōkuma, jo storp jums palyku, bet tagad eju uz Tū, kurs Mani ir syu-

tejis. Tagad tad liku jums pi sirdis tū, kas ir vysulobokais: «Munā mīlesteibā palicit!»

Jon. 15. 9.

c) «Jo tys tai nabyutu, tad Es byutu jums pasacejis! Tagad jums byutu pasacejis, jo nu jums aizeju. Raug, manis gaida ašneigō nōve un krysts. Jo kaut kas byutu cytaidi, tad Es jums pasaceitu. Ar mīlojušōs dvēseles vysu dziļōku sirsneibu tivejōs uperes varā jums soku, ka runoju patiseibu. Vēļ vīnu munas runas patiseibas pīrōdejumu redzēsīt Munā augšanceļšonā, lai muna nōve jyusu naivastu šaubōs. Vai gon vēļ mums vajadzeigs cytu pīrōdejumu, vai vēļ myusu sirdis nav pilneigi apmīrynōtas? Raug, atkōrtōsim sevī taiks pēc laika: «Jo tys tai nabyutu, tad Es jums byutu pasacejis»... Tycu, Jezu, tovim vōrdim, jo Tu myusus esi bezgaleigi nūmīļōjis...

L y u g š o n a.

O Lobais Jezu, muns Pesteitōjs, kurs esi pīsacejis cerēt ikš Tevis un šausmōs nakrist vysūs pōnbaudejumūs. Es cereju un grybu cerēt Tovai bezgaleigai mīlesteibai, jo tur ir muna dzeive, ceļš un patiseiba, lai tad napaliku kaunā myužam. Amen.

32. Mīlojušā sirdi Dzeivoj Dīvs.

«Kas Mani mīļoj, tys Munus vōrdus pylda, jū mīļōs Muns Tāvs, un mes pi jō atnōksim un ījimsim pi jō dzeivūkli»...

Jon. 14. 23.

a) Mīļōsim korsti Kungu Jezu, kolpōsim Jam pilneigā pasaļaušonā un uzticeibā un uza-perēšonōs gataveibā. Var Kungu Jezu mīļōt solti un napīsorgōt Jō mōceibu, bet tū Kungs nasauc par mīlesteibu. Kas sirsneigi mīļoj, tys dzili saļyut un ir dorbā uzticeigs. Taidai dvēselei Kungs sevi atklōj, atnōkdams uz jū un apjimdams tur sev dzeivojamu vītu. Sovs dzeivūklis, sova mōja; tys nava myurs ni drē-be, bet apdrūšynōjums, mīrs, dusa, draudzeiba, mīlesteiba. Tur mīļoj Kungu, kur Jam ir labi, kai pi sevis. Tur Jū gūdynoj un saprūt, kur Jys ir par mōju Kungu, gīmines Tāvu, bet mes kai bārni sāstamēs uz Jō cēlim un glaužamēs pi Jō kryutim. Četrōs acīs ar Ju runojam un izstōstam Jam vysu, kas guļ myusu sirdī. Raug, kas par bezmēreigu žēlesteibu!... Dīvs grib dzeivōt manī kai sovā nomā, tai manī mī-ļōt un tai byut nūmīļōtam nu manis kai gīminē tāvs. Teira sirds ir vysusoldonōkō Dīvam, du-sas vīta!

b) «Bet Īpīrcynōtōjs Svātais Gors, kuru Tāvs Munā vōrdā syutels, Tys jyusus īmōceis vysam un vysu jums atgōdynōs, kū Es jums ašmu saļejis». (Jon. 14, 26.) Svātais Gors,

ir par skūlītōju. Jys izskaidroj, sasylda, pamūdynoļ inōkt sevī, pamūdynoļ pi žāluma un dvēseles izteireišonas. Jys dūd saprateibu un jaunu sirdi un vad uz lobu. Jys mūdynoļ dvēselē dziļōku vajadzeibu apziņu un slōpes pēc myužēigōs dzeives vērteibom. Tys myusus drūšynoļ un apgolvoj, ka Dīvs mums deve myužēiga dzeiveibu un izklausā myusu lyugšonu, kas ir sadareigas ar Jō svātu grybu. Jys valk myusus pi sevis un dora lobōkuš un styprōkus. Taidūs gadejumūs mes saļyutam, ka Svātais Gors ir par myusu Iprīcynōtōju, kuru Jezus ir syutejis un ka myusu dareišonas tai sasastōda ka itkai pats Jezs storp mums dzeivoļ. Lai tod ir gūds un slave Svātam Goram, kurs ir par munas dvēseles dvēseli un par saišku storp Kungu un munu dvēseli.

c) «Es jums atstōju mīru, Es jums dūdu savu mīru; Es jums dūdu na tai, kai pasaulis jums dūd. Lai šausmas napōrijam jūsu sirdis un lai nasabeist!» (Jon. 14, 27.). Jezus teišam mums deve ļūti daudzi. Deve ticeibu un mīcekļus, deve mōceibu, Dīva vōrdu un Apostoļus, deve žālumu un vīntulus ar mūkim. Bet kū mums vysulobōka deve? Ikšēju mīru un soldonu prīcu! Caur mīsas atdūšonu dvēseles varā deve mums mīru pošim ar sevī, mīru ar Dīvu, tyvōkim. Tū vysu dora caur taisneibu un mīlesteibu, kura myusus izmōcēja un kurā myusus īvad. Nu tō mīra dzymst prīca un apspīšonu laime, plyust dzeives aukōs go-

ra leidzsvors. Jezus uzsver šū mīru un atstōj mums montōjumā. Mums ir pīnōkums ceptis uz tu, lai nikod nazaudēt tō mīra, bet ka tys leidznōktu ar manim kai klusō, soldonō dvēseles dzīsmē. Var cīst un ir jōnas uperes... bet nikod navar zaudēt sirds mīra. Izamūstīt munas dvēseles kūkles un taures un nikod nanūklusit...

L y u g š o n a.

O Lobais Jezus, Tu mīra Karalis, kurs slōpsti pēc teirom dvēselem. Raug, namīrs un šausmas plyukoļ munu nabadzeigū sirdi. Tu atnōc, atnes ļai savu svātu mīru, izdzej nu munas sirdis grāku un ar tū reize namīru un bailes, tad padori, ka Tavs svātais mīrs ījīmtu munu sirdi un dvēseli un vysod tur valdeitu. Zeleigs Jezus, dūd maļ tū mīru, kō pasaulis naspēj dūt. Amen.

33. Jezus ir veina kūks.

«Es asmu eistais veina kūks, un Muns Tāvs ir veinkūpis. Ikvīnu atlasī, kas uz Manis asūt nadūd augļu, Jys atgrīž nūstu. Es asmu veina kūks, jys asat atlases. Kas Manī mōjoļ un Es jamā, tys dūd bogōtus augļus, jo bez Manis jys nikō navarīt padareit». Jon. 15, 1—5.

a) Jezus, nūkōpdams nu Siona kolna, redz tyvuma veina dōrzu. Jō dvēsele nūgrymst

veina kūka dzeives pōrdūmōšonā, kurs aug, byuvej šyuneņas, izvad nu calma atlases, ap-sadz tōs ar lopom, zīdim un galeigi ar soldo-nas sulas pynom veina ūgom. Nu zemes pu-tekļu un mōla dobas nasaprūtāmā darbeibas veidā ceļās saules spaitu korstuma izdzir-deits soldonums, smarža un gordums.—Tai iz-rīt nu Jezus cylvāka dvēseles burveigōs dzei-ves atspērdzynōjūšs tecīns. Jys nu tō prīcojās un sirsneigi grib ilīt dvēselē tū stypru un skai-stū dzeiveibu, pōrmeit ikdīniškū cylvāka dzei-ves palākumu gunī, madā un prīcā. Bet Jam ir pīteikuši tōs dzeiveibas, jo Jys apdōvynoj vysas zemes īdzeivōtōjus, kas vīn atnōk pi Jō klōtu. Vērsdabiskō dzeive smeļ nu Jezus so-vas dzeiveibas vīlas. Ikvīns cylvāks nu Kri-stus sajam sev pamūdynōjumu un lobu gry-bu, jo Jys pīvalk, apgaismoj, ilīsmoj, nūrōda vērziņi. Bez Jō mes naasam spējeigi vērsda-biski loba dorba izpīldeit. Jō žēlesteiba grižās pi visim cylvākim: mozticeigim, bezdāveigim, grēceigim, pi žeidim, pogōnim un vysom tau-tom. O soldons, nūslāptais veina kūks, naiz-smeļamais dzeiveibas olūts, raug, caur kaidom dzeislom plyust Tovas žēlesteibas dedzeigōs dvēseles un pa mozō pasaulā atliku drupom staigojūšōs dvēseles!...

b) Ikvīnu atlasī, kas uz Manis asūt, nadūd augļu, Jys atgrīž nūst, un ikvīnu, kas augļus dūd, nūteirej, lai bogōtōkus augļus dūtu» (Jon. 15. 2). «Palicit Manī, kai Es iyusūs»... Sirs-

neigā dzeives un laimes grybā maņ jōsaglauž pi Jezus veina kūka. Taču jau es asmu savī-nōts ar Jū ticeibas saiškim. Jamā es asmu īškalts, īpūtāts un pi Jō es pīaugu. Kai atgrīz-tai atlasei nav dzeives mērka, tai bezprōteiga byutu ikvīna byuteiba, kura naslōpst pēc Dīva un myužeigōs dzeiveibas. Ipūtātai un ar Jezu saaugušai dvēselei kōreigi jōelpoj nūslāpumai-ņu dīviškōs dzeiveibas tecīni un jōatver kotru sovas byuteibas šyuneņu Jezus atnōkšonai. Vairōk, ar kotru reizi vairōk, un kai na vairōk tōs Kristus dzeiveibas! Es grybu dzeivōt, zīdēt un dūt augļus, grybu kōreigi izlītēt Kristus žē-lesteibas un gaismu, kura sylda munu dvēseli, mūdynoj pi strōdeibas, dora lobu īspaidu mu-nai sirdei un skušbynoj mani pi dzeives izlobō-šonas un padīvebas. Tei ir leidz kai Dīva da-sadūršona, ar kuru muna dvēsele sasateik so-vas byuteibas dziļumā. Kas par laimi un prīcu! Grybātūs prīcā dzīdēt, gavilēt, kad padūmoju par tū sasatikšonu un par Dīva darbeibu munā dvēselē, kaut gon nazynomi, tūmār eistini, pa-reizi. Tai, es asmu Jymā un Jys manī. Lai tad dīviškō vara padora mani Kristus dzeives zīda laiku...

c) «Kas Manī napaliks kai atlase, tys tiks izmasts ōrā un nūkaļss». (Jon. 15. 6.). Kas apzineigi stōjās pretim Dīva īdvāsumam un īkšejim pamūdynōjumim, tys pats sevi atšķir nu Kristus un tō dvēsele nūkolst. Tei darbei-ba nūteik lānam, pakōpiniski. Palikūt nauzti-

ceiga, dvēsele zaudej dīviskās īspaidošonas sajyutu, nūdzīst jai dzeivōs savīneibas ar Dīvu apziņa, atsaļ kristticeigūs sajyusmu gūns un galeigi cylvāks izaraisa nu dīviškūs saišku, saraun mīlesteibas, uzticeibas un pat ticeibas saiškus. Palīk leidzeigs atgrīztai un nūkoltušai atlasei. Veļteigi jō dvēselē dorbojās Kristus Asnis un Jō mūkas nūpalnu žēlesteibas. Šys ir šausmu pylns jautōjums: kōpēc mes dzeivojam, jo aizmyurejam Jō dzeislas? Vōrdu sokūt, — jo sirdsapzineigi naizlītojam Jezus žēlesteibu? ...

d) *«Jo jyus paliksit Manī un jyusūs paliks Munī vōrdi, tod varit lyugt, kō vīn grybat, un jums tys nūtiks. Jon. 15, 7.* Jo jyus sasavīnōsit ar Manī un Munā dvēsele īdegs jyusūs gaismu un gūni, jō pīsovynōsit Munu dzeiveibu un Munas sajyutas, jo pīnōksit pi tōs dzilōs un cistynōs, ikšejōs sasavīnōšonōs ar Manim, caur kuru dīviško dzeive palīk dvēselē par apzineigu montu, tūlaik pilneibā jyus sajussit un slōpsit kai Es sajyutu un slōpstu. Jums tad tys patiks, kas Maņ pateik, jo gribēsit, kō Es gribu, Manī dusēsit un lyugsitēs pēc Munas grybas. Tūlaik tōs ikšejōs dzeives soldonums, dedzeiba un strōdeiba Dīva Valas plīdeišonā, iztureiba vysōs cīšonōs un sōpēs, gora spēks, pacīteiba un tys vyss, kas mūdynoņ pi augstōkōs, dīviškōs dzeives, byus jums par jyusu lyugšonu priķšmatu. Un Es jums apgolvoju, ka ikvīns, kurs slōps šūs goreigūs dōvonu un tūs

lyugs, byus izklausēits. Na tīm, kuri namōk nūvērtēt dzeives vēteibas, bet kotrai dvēselei, kura ir sovā ikšejā byuteibā apzineiga, Dīvs apsūleja: «Kō vīn jyus praseisit Munā vōrdā, nūtikis jums... Prosit un byus jums dūts!...

Lyugšona.

Vysuvareigais Dīvs un muns Pesteitōjs, Jezus Kristus, Tu esi munas dvēseles veina kūks un es tō atlase. Dūd tad maņ tū žēlesteibu, es sirsnegi Tevi lyudzu, ka tai stipri es saaugtu ar Tevi, ka nīkas manis navarātu atškērt. Paleidz maņ, Dōrgais Jezu, styprynōtīs nu Tovu žēlesteibu krōjuma un vysod palikt ar Tevim vīneibā. Amen.

34. Palicit Munā mīlesteibā.

Mōcēsīmēs nu Jezus Kristus, kai Jys mīlōja.

a) Es nūmīlōju jyusus... myužeigā mīlesteibā. Jys myusus īpriķš nūmīlōja un tōdēl slōpst pēc myusu mīlesteibas un grib, ka mes Jū mīlōtu. Taidis ir Kristus temperaments, kurs pīrōda, ka Jam ir jauneibas zīdūšos dzeiveibas plīneiba. Atnōču pi tevis nu mīlesteibas, Jys soka, tōpēc grib, ka ari es Jū korsti mīlōtu. Jezus mōk uzuperētīs, aizmērst sevi deļ citim. «Jo munu bausleibu sorgōsit», tys ir, jo teišam atsadūsit maņ, — paliksit Munā mīlesteibā». Raug, kō slōpst un pīprosa nu

mums Kungs, raug, tei ir Jō pādejōs šķēršonōs vēlēšonōs un gryba. «Šytū Es jūms pastōsteju, lai jyus byutu muna prīcā, un jyusu prīca byutu pilneiga» (Jon. 15, 11). Jezus grib prīcētīs myusu mīlesteibā un myusus ar tū padareit laimeigus. Kaida jauneibas pilneiba, kaida dedzeiba plyust nu Jezus dvēseles. Tagad es saprūtu, kai varēja nu jōs izritēt tei dīviškō mōceiba, Evangelijis; es saprūtu Jō runas saturu un mērki. Kai sovaidi pyu skaņ munā dvēselē Jō vōrdi: «Patīši soku jūms, ka dabasūs byus lelōka prīca nu vīna grecinīka, kurs vaid par grākm, na kai nu deveņdesmit deveņu taisneigūs». Es saprūtu tū ilgōšonūs un tū prīca nu tōs izapildeišonas. Ak, Kungs, vysumeilōkais Kungs! Kai soldoni ir Tevi mīlēt ar dorbim un eistā Tev atsadūšonā! Tōdēļ vysod par munu pirmū jautōjumu byus: Kū es varu un kū vajadzeigs dareit dēļ Tevis?!

b) «Un pats jam Es sevi pasludynōšu». Mīlesteiba prosa: «parōdi maņ sovu vaigu.» Jezus mums rōdōs, inōk myusūs, ipūteļ Sevi myusu dvēselē, runoj mums, ka mes Jū pazeitu. Dūd mums acis, ka Jū radzātu, idvāstu redzes dōvonu. Mīlesteibai ir atvārtas acis un daudzi nūtver, kō navar izdarcit najyuteigō dvēsele. Taida jyuteigō dvēsele, cytaidi skotōs pasaulē, dīviškōs mīlesteibas litōs cytaidi verās un uz karim ar ļaunu, kas nūteik tykumiskōs dzeives rūbežūs. Sajyut un nūvāroj, kai

mīlesteiba, gora uzastōšona, cereiba, pacīteiba meikstynoļ un gludynoļ cītus un rupus dobas ītipumus. Vōrdū sokūt, mīlesteiba atrūn sevī pīteikuši spāka, lai sadabōt leidzsvora kaut kaidā nūsalikušā goreigōs dzeives nūzarē. Ar taidu mīlesteibu sirdī mes redzēsīm Dīvu vysur: kolnūs un liknōs, pukēs un zvaigznēs, bet seviški cylvāku dvēselē un dzeivē. Taida mīlesteiba rōda mums skaistu, pylnu dailuma dzeivi, kura ir pastyprynōta cereibā un ikšējā mīrā. Par tū ikšēju pasauli, pylnū Dīva, varam pasaceit prīcā reizē ar dzejnīku:

Sirdī irīt debes vāsums,
prōtu skaidroj Dīva spūdrums.
Kaidu prīcu dzer dvēsele, —
izteikt navar muna mēle:

nūklust tūlaik sirdī sōpes,
nūrimst vysas bādas, slōpes;
daudzi ir prīcas Jezu mīlēt
un pi Jezus sōna dusēt...

Tikai mīlojušai dvēselei ir dīviškō gaume, jo «kas mīloļ, dzeivoļ gaismā»; kas namīloļ «palik tymsumā», jo tys napazeist ni gaismas, ni pats sevis...

L y u g š o n a.

O Vysusoldonōkais muns Radeitōjs un Pesteitōjs, pateicu Tev par vysu, kū vīn asmu sajēmis un Tevi vysuzemeigōk ar sabarztu sirdi lyudzu, atļauņ un mōci mani, kai Tevi mīlēt, jo Tu esi muns nūmīlōtais Dīvs un Glōbējs,

tōdēl lai Tev vysod skaņ nu mums gūds, slave un cīnēšona. Bet par vysu laiceigu dzeivē pateikšonas dzīsmu, lai es Tev dzīžu ar vysu-sirsneigōku līgsmu. Amen.

35. Jezus ir ar mums.

a) Vysulelōkō ir tei laime un svēteiba, ka Dīvs ir ar mums! Beja Dīvs ar Izraelīšim tuksnesī un sorgōja tūs nakti guņs stulpa veidā. Nakts tuksnesī jīm rōdejōs baileiga. Kad nūmetnēs dzeivojuši cylvāki tryukōs nu mīga plēseigū zvēru ryukšonas breižūs, — tyulen otkon nūsamīrynōja, kad iraudzeja guneigō stulpa blōzmu. «Ar mums ir Kungs! tī runōja, mes nasabeistam!» Patriarchs Jākubs, ceļōdams pa svešu zemi, un tur nakts dusā nūlicis golvu uz akmiņa, redzēja sapnā dabasus snādzūšas trepes. Raug, te ir Kunga mōja, — runoj,— un dabasu vōrti». Dīvs ir tyvu... Taidu Dīva tyvumu apzeimōja Moizešam dagūšais ēršku kryums, Sinaja kolns, Faran un Nun kolni. Tū pošu apzeimōja prāvīšim aicy-nōjuma bolss, ar kuru Dīvs tūs aicynōja. Mums taču ari vajadzeiga taida drūšeiba? Taidu mums dūd Vysusv. Sakraments.

Tai kai Kungs Jezus Vysusv. Sakramentā ar mums vysod palīk, tad bīži apmeklejam Jū, lai ar Jū parunōt, salikt pīnōceigū gūdu, lyugt padūma un spāka. Steidzamēs pi Jō un pi Jō

Sirdis apraužam sovas skumes. Šite ir myusu Dīvs, myusu Tāvs, myusu brōlis, myusu Gons, Karalis un myusu Golva. Atteiceigi šim nūsaukumim, mums jōinōk teišā sakarā un savīneibā ar Jezu.

b) Vysusv. Sakraments lūti atteiceigi nūteic myusu vērsdabiskū atteiceibu uz Dīvu: «Jau iyus naesit vīsi un atnōcēji, bet esit svātūs leidzdeivōtōji un Dīva noma īmitnīki.» Par Dīva pilsātu ir Bazneica, bet par nomu ir Vysusv. Sakraments. Pilsātā iyus naesit sveši atnōcēji, un šymā nomā naesit vīsi. Es ašmu šōs pilsātas pilsōnis, muns dzeivūklis pi Jezus. Par kaidu soldonu, stypru saišku ir šei sirsneigō atteiceiba, kura ir reizē par gora un lyugšonas olūtu. Es saiyutu gūda un cīna pīnōkumu pret Jū, bet reizē ari līgsmeiba izzid munā sirdī, kura mani aizgrōbumā raun augšōk par zvaigznem, uz dabasim... Taidu stypru īspaidu es saiyutu, kad es skotūs Jezus dvēseles pasaulī... Ar Jū ceļūs augstumūs, prīcā klīdzu un raužu...

c) Myusu Tēvijās himnas skaņ: «Kas myusus atškers nu Kristus mīlestības?» Nikas, nikod! Tī, kas dzeivoj sovā mōjā nasaraun uz ōrīni, vai kolpa liktini tōs navajag aizdareit, aizsprīst, un pīspīst. Jūs dvēsele tukstūšom sakņu īsadzīlinoj soldonā mīlestībā. Zyna, ka dzeivoj augstā, skaistā dōrzā, Vysuaugstōkō glōbšonā, kur viļteibai un mō-

nim nav vītas. Te var dusēt atsapyust, un tei dusa ir varas un spāka pildeišona. Jezus mīlesteiba myusus paceļ augstumūs un mes skotamēs pasaulī. Jō nūtykumūs, sirdī un gryutumūs leidz kai nu bezmēreigō izplatejuma vyda. Taidis ir sovu bārnu slavas Dīvs, kuri pōrsajam ar vysdziļōku gudu dēļ Jō mōju, kuras ir augstōkas par vysu pasauli. Tur dzeivoj Jezus ar sovim nūmīlōtīm mōju īdzeivōtōjim, kas Jam uzticeigi kolpoj un sirsneigi Jū mīļoj...

L y u g š o n a.

Mani mīļodams, o mums Jezu, Tu nūniri uz krysta. Dēļ tōs pošas mīlesteibas Tu paliki dzeivōt ar mums Vysusv. Sakramentā un vīnmār mani aicynoj pi sevis. O žālsirdēkais Pesteitōjs, es mīļoj nu vysas sirdē Tevi un nu vysa spāka. Es grybu Tevi mīlēt tik cīši, cik Tevi mīļoj Tovi engeli un Tovi svātī. Tu esi muna dzeive, muns monts, muna prīca, muns vyss. Amen.

36. Dīvs ir pi mums.

a) Bīži vīn cylvāks jytās vīntuleibā un aizmērsts nu citim. Tūlaik jys nasaprūt ni pasaule, ni pats sevis un īkšeja namīra komōts, sōc šaubeitīs ticeibā. Vīntuleiba un klusums cytā breidī namūdynoļ taidas bailes kai naktī. Kai Dīvs ir lels vyspasauļa izplatejumā, kur

es asmu tikai vīns mozeņš, tymss punkts, kur es vysas munas dzeives laikā asmu tikai vīna sekunde. Raug, kaids Dīvs ir vysvareigs un svāts! Mes zyustam niceibā pret Jū un pret Jō bezgaleibu, sajusdami sovu mozumenū, niceibu. Borgs un styprs ir Kungs, ļūti lels, ļūti svāts, ļūti taisneigs, lai mes cereibā varātu glauztīs pi Jō. Taidas namīreigas dūmas mūstās bīži myusu sirdī. Ak šite ir Dīvs, kurs ar teišu sovu klōtasameibu myusus drūsynoļ, ka žālsirdēiba un labsirdēiba ir Jō īpašeibas. Dīvs naatstōja zemes, palyka šite. Jō īsamīsōšonas krūnis ir Ollora Sakraments. Taida ir apzineigō katōļa psihologija. Jezus ir tyvu. Jezus dzeivoj storp mums, Jezus dzeivoļ myusūs pošūs. Tycam, ceram un prīcojamēs!..

b) Tai apziņai, ka Dīvs ir pi mums, jōpōrjam vysu myusu sabīdrisku dzeivi. Jezus Dīvs myusus audzynoļ vīnleidzeibā, kurā vysaidas škiras un slōni izakaisa un zyud. Pasaverit uz tīm cylvākim, kuri atnōk un nūsamat ceļūs pret tai lelu Sakramentu pi sv. Komunijas, pi Dīva gōlda. Tur ir bogōti un nabogī, augstī veiri un vīnkōrši strōdnīki, mōceiti un analfabeti, bet visi jytās leidzoni pret dzeivūs un myrušūs Tisōtōja vaigu, visi vīnoļās svātā leidzeibā. Teišam caur tū daudzi lobu sajusmu mūstās jūs sirdīs, ka Dīvs pīsadar jūs dvēselem un sasylā tōs, pamūdynoļ na tik lykumā

pīpraseitūs patīselbu un pīnōkumu pīldeišonu, bet ari pī mīlesteibas un uzuperēšonōs. Raug, šys ceļš ir eistōs, pareizōs breiveibas ceļš. Vysusv. Sakraments ņeļ gaismu un spāku cyļvāku sirdīs un nu Jō dzeidynojušim elejīm, smeļ sev spāku draudzeigōs un sabīdriskōs dzeives vīneiba un saites. Kungs, palic ar mums un mes byusim brōlī, byusim breivi un vīns ūtra cīneigi... Dzeivōsim brōliskas vīneibas mīlesteibā...

L y u g š o n a.

O Lobais Jezu, nōc un dzeivoj manī. Dūd man Sevi pošu lai muna dvēsele teik apgaismōta un teira. Dūd man Sevi pošu, lai muna sirds mīļoj tik Tevi vīnu, dēļ Tevis vīn lai dzeivoju, uz Tevim vīn steidzūs. Nōci, munas dvēseles Nūmīļōtais, nōci un jem mani, es vyss asmu Tavs. Amen.

37. Jezus ir myusu Pesteitōjs, Mōceitōjs.

a) Jezus atnōc uz mums kai Pesteitōjs. Nūkōp nu augsta kolna, nu Golgotas, kur izlēja savu Asni. Mīlesteibas guneigā sorkonumā gērbīs Jys nōk uz pasauli, lai jū īkarōt, īprīcy-nōt un paceļt. Ikvīnā sirdī īnōk nu oltora ar uzuperējušu Pesteitōja saiyutu, bet sv. Komu-

nija ir daleiba poša Jezus uperē. Ar uperes saiyutu Jys ir klōtu storp mums. Ikvīns tabernakuļs ir pylns Lelōs Pīktdīnas atmiņu. Bet jo Jezus atnōk ar tai īsalīsmojušu sirdi, tai pōrjīmts ar Pesteitōja saiyusmu, kū es. Jam dūšu, kū Jam pasaceišu, kū dēļ Jō padareišu?.. Es stōdu sev prīškā par kaidu stypru punktu ir svātō Hostija preteigam jyutu pasaulam, kaidas sakūpoj jamā saiyutas, kaidas slōpes raunās nu tōs. Raug, tei ir soltūs un tymsūs dvēseļu vydā kai zīmeļu blōzma spūdra un guneiga, kai guņselpojušūs kolnu līsmā, kura dag un līsmoj zīmeļpoļa ladūs.

b) Jezus ir myusu zōļōtōjs. Dēļ Jezus myusu zeme ir leidz kai austrumu pīlsātu bezgaleigi garō, šaurō īla, pa kuras obejom pusem nasarēkinojams slymūs skaitļs un Jezus īt pa tūs vydu. Te ir mēnešsērdzeigi, ļauna gora apsāstī un tīm leidzeigi, ir mērstuši un tūs lyudzūšīs radīnīki, ir kananītes sīvītes ar meitom un t. t. Es ari izstōdeišu sovus slīminīkus: sovas slīmeigōs dūmas un ilgas, nūvītōšu tūs sovus ūvaiņōtūs radzamā vītā, reizē ar savu namīreigu sirds saiyutu cerēšu. Jezus atnōks storp tīm un īlīs tur gaismu un spāku. Mums ir nāpīcīšams īkšeļais syļtums, ka myusu dvēsele nasoltu un naatdzystu.

c) Jezus ir myusu Mōceitōjs. Jys natik vīn sludynoj mōceibu, bet dūd spāku īvest tū dzeivē. Dūd redzes dōvonu un saprasšonas

spēju. Jimsim tū pilneigā nūzeimē. Zam Jō žēlesteibas īspaida vōrdi pījam saturu, bet īkšējais pasauls patīseibu. Jauna gaisma plyust uz mums. Kai ir prōta un saprateibas gaisma, tai ir ari vērsdabiskō apgaismōšona, pasateicūt kurai mes īejam tyvōkā sakarā ar Divu, kai myusu Tāvu, myusu prīcas un spāka cālūni. Raug, Jezus ir Mōceitōjs, kurs myusus apdōvynoj ar vērsdabisku dzeivi...

L y u g š o n a.

Es stipri tycu, o muns Jezu, ka Vysusvātōkā Sakramentā Tu esi klōtu ar savu Mīsu, Asni, dvēseli un dīveibu. Tycu styprōk nakai kod es pats ar sovoni acim tū radzātu. Jyutas var mani mōneit, bet ticeiba nikod. Es tycu tōdēļ, ka Tu, Vysusvātōkō, Vysuangstōkō Patīseiba un Myužēigō Gudreiba, šytū pasludynōji; par šū ticeibu es asmu gotovs munu dzeivi atdūt. Amen.

38. Vysusvatōkais Sakraments ir Bazneicas dōrgums.

a) Jezus Vysusvātōkā Sakramentā ir vysdōrgōkais monts. Kad es uz kaut kū runoju: «Munas sirds dōrgums», tad es izrōdu sovas sirdes saiyutas, prīcu un pīsavīnōšonu. «Mīle-

steiba dora montu». Kai rūku dorbi dora montu, tai ari sirds darbeiba. Runojūt, ka Jezus ir myusu monts, mes grībim pīrōdeit, ka nu myusu sirdim plyust daudzi mīlesteibas, sirsneibas un prīceiga aizgrōbuma. Jo jau mes Jō namīlōtu, tys nabyutu par myusu montu. Tūmār mes Jū mīlojam un sumynojam Jō cērtumus, Jō krystu un gorā ar osorom laīstam Jō kōju pādus. Un patīši cik dedzeibas, syltōs sirsneibas, korstō entuziasma ir ap Vysusvātōkū Sakramentu! Šite slēpās vysustyprōki pamūdynōjumi sirds darbeibā. Te es pōrdzeivoju Lelōs Pīktdīnas kopa klusumu, Leldīnas augšancelšonōs slaves dzīsmu. Šite izauga munas dvēseles cereiba un bailes. Kai gon Vysusvātōkais Sakraments nabyus maņ par dōrgu montu! Es mīloju un augsti vērteju šū dōrgū montu un uzmanīgi tū sorgōšu.

b) Vysusvātōkā Sakramentā Jezus ir Bazneicas pērle. Natik vīn ir monts, bet ari par dōrgu skaistynojūšu pērli. Pasaulī ir daudzi nalabvēleibas Bazneicai. Runoj par varas pīsovnōšonu, par klerikalismu, aizrōda uz Bazneicas «traipim». Teišam ir tur ānas un traipi, tūmār tī paīt nu cylvākim, tamlaikam poša Bazneica ir bezvaineigi teira un jōs skaistums ir par myužēigu vērsdabisku karūgu. — Bazneicas karaliskais vaigs pat zam apsagas vyzuloj nūpītnā skaistumā, bet jōs styprōs svātōs rūkas ir radeitas leidz kai dēļ mōkslas dorba,

nas svātu Grālu *) un jamā «vysdörgōku pērlī.» Šōs pērles vyzulojūšū spūžumu es radzu uz kotras izvālātōs dvēseles pīres, sōcūt nu Jaunovas Marijas leidz sv. Augustinam, sv. Franciškam nu Assizes, sv. Filipam Nerijam un t. t. Es nasažālōšu uz Bazneicas traipu, bet stypras mīlestelbas dzeits, es ryupēšūs sajimt dōrgu montu nu Bazneicas rūkas — Vysusvātōku Sakramentu. Tys Sakraments lai ir par munas dvēseles pērlī..

c) Vysusvātōkais Sakraments ir par cedra kūka serdī un vērsyuni, pazeimōtu dēļ ērglim. Ezechieļs redzēja, kai ērgli barōjōs ar cedru serdī uz Libana kolnim. Libanu kolni, cedru serdes un ērgli atbylst šymā lītā vīns ūtram. Te nav runas par zvērbulim; par tim byutu cytā nūzeimē jōrunoj. Jezus un Vysusvātōkais Sakraments, Libanu kolni un cedru serde atgōdynoju ērgļus. Vysusvāt. Sakramentā Jezus ir par vysaugstōkūs kolnu vērsyuni un reizē arī nūslāptu energiju. Celšimēs tad dorbūs, dūmōs un ar sajuutom augstumūs. Kas kōp kolnā, golūtņi sasnādz ar lelu energiju. Es arī izpyldu lelu dorbu, kad ar sirdī un dvēseli nūgrymstu Jezus dūmōs, kai ceirņs-skaidrā debeszylgmē. Na pasauļa tymsumā ska-

*) Grāls — Graal krystala bikers, ar kuru itkai Kristus nūturējis Pādejōs Vakaripās un kurā sv. Jezups nu Arimatejas sakasejis Jezus Asni.

teišūs, bet Jezus acīs nūsleikstu ar skotu Vysusvātōkā Sakramentā. Šite ir teirō krystala skaidrōs gaismas golūtne. Šymā svaigā vasmā es sadabōšu dedzeibas, drūšeibas un ōtru grybu karūs ar vysu, kas draud munai tykumeibai. Šaidā veidā es tikšu ērglim leidzeigs un sōtynōts ar Jezu. Kai ērglis es nasaibeistu bezdibiņu, ni pat nōves bezdibiņa. Muna bareiba ir styprūs un augši lidojušūs dvēseļu bareiba...

Lyugšona.

Dōrgais Jezu, cik Tu esi lobs! Raug, Tavai žālsirdeibai nav māra ni gola. Tōdēļ es cereju Tevī un mīloju Tevi vairōk par vysu. Cereju, ka Tu maņ pīdūsi vysas munas vaiņas un otkon mani igērbsi kōzu drēbē. Es cereju, ka Vysusv. Sakramentā es pījēmu Tevi kai vysdörgōku munas dvēseles montu un Tu pōrmaineisi munu dvēseli par Tevi mīlojušu un munā sirdī Tu paliksi dzeivōt. Amen.

39. Muna svātuma cālunīs.

Par vīnu nu gūda gōjīnim, kuru Jezus sviņ Vysusv. Sakramentā, ir teiru sīržu un dvēseļu izaudzēšona. Eistōs Bazneicas zeimes ir: vīneiba, vyspōreigums, apostoliskums, bet jōs gors ir — svātums, jo Bazneica radeja svātumu, uzvarēja ļaunumu tur, kur jai ir breiva iēja sirdī. Svātas, teiras tykumiskōs dzei-

ves ni ar kū naspēs tai radeit, kai caur Grāku-
vaidēšonas Sakramentu un Vysusv. Sakramen-
tu. Seviški Vysusvātōkais Sakraments paceļ
augstā gudā tykumiskū ceisteibu, jo dūd maņ
skaidri sajust, ka:

a) Muna dvēsele ir leidz kai svātais Grāla
trauks, kurā dus Kristus Mīsa. Sv. Bernarda
runoj: «Jo tev uztycātu vīnu Kristus Ašņa pi-
līni, tod tu tū sorgōtu ar bezhaileiga karaveira
drūsmi un ītu ceinā ar kotru, kas īsadrūšynōtu
tū dōrgumu neivōt. Raug, tu sevī nosoj Jō
Mīsu un Asni, tova dvēsele ir par svātu trauku,
tōdēļ natraipi pats sevis.» Loretanas litanijas
vōrdus: «goreigais trauks» — var arī pīmārōt
maņ... Muna dvēsele svātdorušōs žēlcstei-
bas stōvūklī ir taidis mōkslinīciskas formas
trauks. Tūlaik jū skaistynoj gūdeiba, mai-
gums, kluseiba, kautreiba, īkšeļais mīrs. Se-
višku jūs dailumu tāloj nūmūds, pasateicūt ku-
ram uz ōrejō pasaūļa ļaunō īspaida tei aiza-
dora kai pučeite naktei tyvojūtīs. Cik tūlaik
skaistuma un dailuma rūš dvēseli, bet tys vyss
zyud, vyss ir aptymsōts, kad grākoju un napī-
saturu pi tykumiskōs dzeives...

b) Vysusvātōkais Sakraments vad mani
eņģeļu ceisteibā, jo kai «eņģeļu maize» atnōk
pi manis, pīpraseidams, ka es steigtūs uz tai-
du dzeivi. Atnōk pi manis, mani īskaiteidams
par sovu draugu, kurs īt par šū ļaunū pasauli,
uzticeigi karōdams ar vysu ļaunumu Kristus

dēļ. Šaidā apziņā dvēseli apjam atspērdzyno-
jūšō, dzeiveibu dūdūšō atmosfera, ipūtej dvē-
selē grāka un jō īmesļu naīredzēšonu, dora
dvēseli kas reizes jyteigōku pret apkōrtnes
ļaunim draudim, natykumiskū mōkslu, litera-
turu, sarunom un teatru izrōdem. Taida dvē-
sele naļauņ, ka šaidas lītas, šaida inde ītylptu
jamā, bet nosojūt sevī dīvišku vaļsteibu, nu-
raida īkvīnu ideju vērziņi, uzskotu, kurus viļ-
teigais pasaūļs grib tai uzspīst. Lohōk nūmērt,
nakai sevī traipēt...

c) Vysusvātōkais Sakraments dorbojās ar
cylvāku kai skulptors pi tāla izveidōšonas, lai
cylvāku izveidōt par svātu. Dante aproksta da-
žu pazudynōtūs mūkas, apkōrt kurim tynās
čyuskas, ļaugdamas tymūs kai staipekņu stei-
gas kūkūs. Kas reizes tōs dziļōk jymūs īsa-
mīdz un ļaug un galeigi vysā izsyuc tūs. Pa-
zudušūs vaigs pījam čyuskveideīgu golvu, mī-
sa pōrsaveidoj ritīnaiņā čyuskā, šļyuc pa zemi
un putekli, mekleļ bareibas. Raug, kas par so-
vaidu, šausmeīgu pōrmaini! Bet mums vaja-
dzeigs pōrsameit ikš Kristus. Tōdēļ jōnōk bī-
ži pi Jō, lai smeļt nu Jō kai na vairōk energi-
jas, ka Jezus dūmas īkarōtu myusu dvēseli,
ka Jō saļyutas byutu par myusu un taidā vei-
dā vysa myusu byuteiba palyktu Kristum lei-
dzeiga. Lels ir un augsts šys myusu pīnō-
kums! Tūmār mums jōbyun pōrlīcynōtim, ka
kai Kristus bārni mes asam paaļcynōti izvei-

dēt Jū sevi... Myusūs ir Jō Mīsa, Jō Asnis, vai gon var pītryukt Jō gora?! Tam, kurs pījam Vysusvātōku Sakramentu, ir pīnōkums pateiceibas laikā pōrjemt sevi Kristus Kunga īpašeibas. Tam ir pīnōkums pēc kōrtas izpēteit sovas dūmas, saiyutas, atteiceibas un aizdūt sev vaicōjumu: Kai dūmōtu, kai justu, kai dareitu Jezus munā stōvūklī? Šys ir sv. Komunijas pījemšonas lobs un praktisks veids...

L y u g š o n a.

O Lobais Jezu! Es upereju un atdūdu Tev vysu sevi. Tavs asmu un Tavs grybu byūt. Atdūdu Tev vysus munas dvēseles un mīsas spākus, munā dzeivi, nokūtni, vysu liktini... Vyss muns ir Tavs. Nikō cyta es nagrybu, kai vīn Tevi pošu. Tu esi muna bogōteiba, muns gūds, muna prīca, laime... Nu šō laika es grybu dzeivōt tikai Tev. Tev patikt. Tevi īmontōt. Tevi mīlōt... Tev kolpōt... Muns Dīvs ir muns vyss! Amen.

40. Vysusv. Sakraments izdailoj myusu mīlesteibu.

Myusu mīlesteibai uz Kungu Jezu jōbyun styprai, dzeivai, pilneigai, dedzeigai un sirsneigai, tai jōnōk nu sirds dziļumim. Tai seviški lai byutu īpašeibas: ryupeiba, laipneiba, ōtra gataveiba karam ar ļaunu.

a) Mīlesteiba ir ryupeiga, delikata, maiga, laipna, iyuteiga, apkēreiga un tōdēļ teišam mōk cīst, leidzjust, raudōt un prīcōtīs. «Mīlesteiba ir pacīteiga.» Par taidas pīsamārōšonas dzelvu pīmāru ir Dīva svātī. Jī ar vysu sirds iyuteibu grīžās pi Jezus, tai Jū mīlōj, kai mes asam paroduši mīlōt mums tyvu asūšos dvēseles: ryupeigi, korstā pīsasīšonā, gūdā un bailē. Tī beistās, ka Jezu napīteikuši mīlōj un kas reizes korstōk slōpst Jū nūmīlōt. Jī beistās, ka naatzystu, ka naapmīrinōts Kungs naatsarautu nu jim. Jūs dūmas ir vysod vāzrtas uz Jū kai jūs acis. «Myusu acis vysod uz Kungu», bet tymōs acis cik sevis aizmērsšonas cik mīlesteibas korstuma. Tōs acis īsaver dziļumā un saiyut, ka jamōs īsadag mīlōjušos Kungu soldonōs līsmas. Svātī staigoj pa pasauli kai mēnešsreidzeigi, jūs dvēseles dzeivoj kaut kur cytur. Staigoj aizrauteibā dzīžūt mīstiskā saskaņā augstū dzīsmi. Jī staigoj breiņeigi, pilni nūslāpumainōs Dīva darbeibas. Un tōs dvēseles dūmoj par vysu, kas atsateic uz Dīvu. Jī skumst par grākīm; kotra Dīva apkaitynōšona gatavoj tim lēlas sōpes. Jī cīš gondora, sovas sōpes uperejūt par pasaula grākīm. Jezus arī staigōja pa zemi ar taidu pat mīlesteibu. Par tō pīrōdejumu ir: Eleja dōrzs, Golgotas kolns, krysts!.. Jys slōpst, ka mes dagtu Jō mīlesteibā, ka mes saiyutu ļam izdareitū zaudōjumu, Jō brōļu grākus, ka

leidzjyuteigas mīleības gors izsauktu osoras nu munom acim. Šaidas saiyutas, lai mūdyņoj mani pi Vysusvātokō Sakramenta adorācijas... O aizmērstais, īneistais, nycynōtais Jezu! kas mums jōdora, kū lai mes Tev atdūdam? Laikam mīnu sirdi, kura lai Tev smaržoj kai smōrdeigais nards, kai spikanards! Varbyut dvēseli, kura lai Tovā mīlesteibā slyma kai sv. Francisks nu Assizes, Limana Rūze, Madala Paccis, Margita Alakok... Var byut osoras, nu kuru lai īsōc žālōt munas vīnaļdzeibas klīntis. Es nadzeivōtu, jo nasajustu, nabyutu arī Tovas mistiskōs mīsas lūceklis, jo maņ nasōpātu ikvīns Tev aizdūtais cērtums!

b) Ūtrō mīlesteibas zeīne ir varūneiba, varūniskō dorba gryba, praktiskais vērziņš. Tys vysod jōpatur protā, lai napatikšonōs apspisšonā un svešu cīsšonu leīdzdaleībā napa-krist un napalikt bez spēka, napasalaut skumei un gora geībūnim, natikt salauztam. Mums pītryuktu pīteikūšas par mīlesteību saprasšonas kai par leīdzjyuteiņas olūtu, jo mes pasalautu taidam stōvūklam. Raug, mīlesteiba ir spēks un kad cīš, nikō nazaudej nu sovas varas, teišam cīsšona ir dreīžōk par izarōvušom nu jōs līsmom. Izkust na tōdēļ, ka izplyust, bet tōpēc, lai lobōk degt, tai pat kai svecekyust, lai skaidrōk degt, vai otkon dzeļzs, lai nūkarsātam vīglōk pījemt atteiceīgu formu. Ar taidu sirdi dzeivōja storp laudim sv. Pōvuls

ar jyuteīgu, slōpstūšu, raudūšu un žālōjūšu dvēseli, bet arī reizē stypru un strōdeīgu. Auka sakopōja jam pīri, cīte daudzi, zaudēja breīžim goru, palyka tymsumā, bet otkon nu jauna cēlēs, strōdōja un nazynōja nūguruma. Zam 195 sitīnim, kurus jam aizdeve, saleika; uz muguras pasacēle kupris, bet otkon izataisnōja un strōdōja. — Tai arī maņ ir jōdora! Nav breivi krist gorā, jo mīleiba ir uzvarūšs, rodūšs, naapgōžams spēks. Tikai strōdōdams dēļ Dīva un Jō dorbus es byušu pastōveīgs un mōcēšu patīši, eisti mīlōt...

L y u g š o n a.

Sasīn mani, o Jezu, ar Tovom mīlesteības saitom un īvaiņoj mīnu sirdi ar Tovas mīlesteības šautrim un Tovas mīlesteības gunī sadadzynoļ, iznycynoļ, kai palnus, vysu mīnu byuteību. Izmōci mani mīlōt Tevi ar tik teiru, pilneīgu, nauzvaramu mīlesteību, ar kaidu Tevi ir nūmīļōjuši Tovi svāti. Amen.

41. Uzuperēšonas un gondarejuma gors.

a) Kad Jezus Kristus dzeivōja vērs zemes cylvāka mīsā, Jō gors beja uperes gors. Vysod turēja acīs sovas syutnīceības mērki, sajuta tōs gryutū nostu, jo nese uz sovīm plačim vysa pasaulja grākus un atbylstušō šam

augstam syutejumam dedzeiba pōrjēme Jō sirdi. «Bet Maņ vēl jōpījam vīna kristeiba un Es asmu namīrā, kōleidz tys naizapiļdeis» (Luk. 12, 50). Raug, ar saspīstu sirdi staigoj Kungs, runoj par savu maizi, kuras citi nazy- na, par savu bikeri, kuru jōdzer byus leidz dy- bynam. Staigoj kai uperes jēreņš, kuram pi kokla jau ir pilykts nazis. Sajyut tū un dora nu sevis uperi. Jō sirdī ir stōdeita guneigō sakne, nu kuras vālōk izzīdēs pīcas sorkonas rūzes, bet Jō dvēsele izplēš sovus spōrnus, lai glōbt grēceigu zemi, kōleidz naapslacynōs jōs drupu gondarejuma asnis. O soldonō laipnō, maigō, ryupeigō Kristus dvēsele!... mes gry- bam it Tovōs pādōs.

b) Raug, tys pats gors spērdzynoņ gūda cīneigu mistiskū dzeivojušu storp mums Jezu Kristu... Ari Eucharistijā ir byuteigi pirmajā vītā mīļojušais myusus Jezus par uperī. Jys ir par uperī, kurā Pesteitōjs ar tom poš gunei- gom sajyutom, ar tū pošu mīlesteibu, ar kaidu nazkod izpiļdeja ašneigū uperī uz krysta, Jys stōjās pret Dīvu. Atsadūd šite par mums, pa- dareidams myužeigi svīneigu šymā pīmiņā savu krysta nōvī un ašneigū uperī. Šys nū- slāpums ir augsts, svāts un pat šausmeigs, jo atgōdynoņ asni, nōvī un vysu varu, kas sadro- gōja mīlesteibu... Ak, ka mes mōcātu sa- slīdeit ar tom korstom guneigōs mīlesteibas līsmom savu sirdi un gūdynōt tū Sirdi sv.

Miša laikā! Ka mes napīrostu naapzineigi aiz- mērst Tū, kurs esi tai tyvu!

c) Kristus ari pēc ašneigōs uperes un pēc sv. Miša uperes palīk ar mums Oltora Sakra- mentā un laigon tōļōk jau nav kai upere, tūmār izdūd uperes smōrdu, kurs izrīt nu Jō cērtu- mu rūzem, Jō kōjom, rūkom un sōna. Jō rū- kas izdūd ladona smōrdu... nu Jō pērstim syucās mirra... Jō drēbes ir Asnī... Nazkod Izaaks sajuta svaigū teirumu smōrdu Ezava drēbēs. Taipat Jezus atnōk nu mirras un la- dona kolnim un Eucharistijā turpynoņ tōļōk gondarejuma un uzuperējuma dzeivi. Kaidš pasaceja: «Kreitu namērsteibas mīgā». Lei- dzeigi Jezus Vysusvātōkā Sakramentā gul uzuperejušōs mīlesteibas mīgā...

d) Tōdēļ Vysusv. Sakraments elpoj un dveš sadareibas goru. Uz grēceigōs zemes stōv Jō oltors. Pōri tam stīpās gaišzylais de- bess, bet kad ceļās nu tō oltora gūda un slaves sveicynōjums, tad tys sveicynōjums pōrsamej gondarejumā. Ari tagad Jezus stōy pi grāka. Grāks ir par Jō skumem un Jō mīļojušōs Sir- dis mūku... Padūmoņ par tū, kad esi pret Vy- susv. Sakramentu nūsametis ceļūs, ka tys lo- bais Jezus šite redz šōs piļsātas, sādžas grā- kus, redz kuri nōveiga grāka stōvūklī ir ceļūs nūkrytuši pret Jū, ka jūs niceiba mūdynoņ pi Jō žālumu, bet varbyut ari napatikšonu. Pa- sauļs ir par lelū slimneicu, bet Vysusv. Sakra-

menta nūmetne par tās slimneicas kapleicu. «Zāļ man tūs ļaužu» klusu lyudzās myusu dvēselu Vērs Goreidznīks vai Augstais Prīsters... Ak, kas var pacīst tūs bezkauneibas nomu skotus, tūs grāku olas, tūs nacineigus cylvāka pagrimšonas skotus?! Tikai pylns sōpu un skumes pravīts var sēdēt uz šom drupom un raudēt, lyugt pīdūšonas!..

Kas īnōk taidā sadraudzeībā, tū pīglauž Kristus gors. 1) Tys ari grib gondareit. Jō mīlesteiba grib steigtīs ar paleigu mīlojušai Pestītōja Sirdēi, sajuut itkai sevi pīspīstu ar sovas sirdis syltumu sasīdeit ļaužu soltōs sirdis un pasaļa tukšumu pīpīldeit ar sovas skaistōs dvēseles dailumu... Es grybātu turēt dedzeigu sirdi, leiru asni un skaidru dvēseli, ka tūs uperēt Dīvam. Leidzjust ar Jezu un sirsneigi lyugt: Aizmērsti Kungs, nasaver uz tīm, bet verīs uz manim». Jezum ir prōtā uzticeigas, teiras, svātas dvēseles, kuras leidz kai zvaigžņu krūnis irūš Vysusv. Sakramentu un gatavoj vainagu. Tū skaidrū, vyzuļojūšū vainagu stōda pretīm tīmseibom, Dīva aizmērsšonai, gondora ar sovu pīmiņu par Jū vysod. Cytu nauticeibu olgoj ar sovu uzticeibu, skumst un raud. 2) Galeigi ar šytū vysu vēl naapsamīrynoj, — jō mīlesteiba izaug uperē. Kū apvolda tej gondarejuma mīlesteiba, tys pats uzuperej sevi, grib strōdēt, karēt un cīst dēļ Jezu. Pasauls pīprosa izdzeives, ībet nasa-

prūt dzīsmas, kuru dzīd uzuperejūšōs dvēseles: «cīst vai mērt». Raudzeišu ari es īt pēc tūs saucīņa, lai tū saprast.

Lyugšona.

O Vysulobōkais Jezus un munis Pestītōjs, Tu vyss esi man atsadevis un vysu dzeivi beji kai napōrtrauktō gondarejuma upere un ņyu vysu Sevi atdūdi Vysusv. Sakramentā, Es atdūdu Tev vysu sovu dvēseli, mīsu, sirdi, dorbus un atpyutas. Šū munu uperēšonūs es savīnoju ar vysom uperem, kaidas Tev teik salyktas nu visīm teirim cylvākim, kurūs Tu aizdedz mīlesteibas guni. Es grybu caur lyugšonom un cīšonom meklēt Tev atpērktōs ar Tovu Asni dvēseles, kuras pasaulis, grēcīnīki un eļne nu Tovom rūkom grib izplēst.

Amen.

42. Vysusvātōkais Sakraments ir gondarejums.

a) Par Jezus Kristus dzeives uzdavumu ir gondarejums. Jys slōpst pōrlyugt Dīvu Tāvu par pasaļa vainom un tei slōpšona ir par Jō dvēseles augstōkū sajuutu. Dīva Atklōšona sevī satur daudzējus nūslāpumus. Pi golvonim pīdar Oduma uzaugstynōšona vērsdabiskā stōvūklī un jō krisšona nu tō stōvūkļa. Kristus grīze atpakaļ tū stōvūkli ar sovas kry-

sta nōves moksu. Par šūs nūslāpumu tymsōkū punktu ir pyrdzymtais grāks, bet par šūs nūslāpumu drūsōkū dorbu ir Kristus aizstōvēšonas uperc. Kristus ir tys jaunais cylvāks, augstōks, Dīvu mīlojušais gūneigā korstumā, kurs Jū nūvad pat leidz krysta nōvei, pasateicūt tai teik gondareits Taisneibai par cylvāku grākim. Taidis cylvāks kai Kristus, gūneigīkorsti mīloj, cīsdams un zūdams nu mīlestības. Jezus cīsšonas sōcās nu tō breiža, kad Jys atnōce uz šū vōrgu zemi. Nu Jō Sirdis raunās gūda un slavas kyupynōjums, ladona un mirras gors, dag Jamā uzuperēšonas un sevis aizalīgšonas gups. Jys teišam vede pōrlyuguma dzeivi. Lyugšonas laikā naktīs kur kolnūs, vīntuleibā zam zalim kūkim Jō dvēselē atsavēre pōrlyuguma saiyutas. Ar nōkušōs mūkas skotu Jys gōja uz Taboru un staigōja pa Palestinas līknom... «Raug, Ēs asmu», klusumā runōja, dēļ jūs dzeivoju un mērstu. Tō gaidi nu Manis, Tāvs. Zynu, ka gribi Mani redzēt pi sevis... Eju, jau eju!...

b) Ar šom saiyutom Jezus ari aizadareja Vysusvātōkā Sakramentā, lai ari myusūs izmūdynōt leidzeigas saiyutas. Gondarejums ir par žālumā maigōs un augstprōteigōs sirdis saberzšonas zīdu, kurs napastōv grāku vīn apraudōšonā, bet gon dzeives izlobōšonā. Tymā ir padīveiba, pateiceiba un svātō atrībeiba. Tai žālōja Madala, kura na tikvīn gribēja nū-

mozgōt sovas vainas, bet gondareit Kungam par sovu nauzticeibu. Tai žālōja Julija Falconieri, kura navarēja aizmigt, kad izdzērda kaidus lōstus. Taidom saiyutom beja pōrjemta Limanes Rūze, Marija Oignies, sv. Pōvuls nu krysta, Andrivs nu Avelno... Tōs dvēseles saprota, kō gryb nu jūs Kungs, kas Tam pateik, bet mes nu sovīm pīdzeivōjumim radzam, kai cylvāki Jam atmoksoj... Tōs dvēseles palik zam lela īspaida, sōpēs skumst, radzūt tūs izdareitūs Dīvam zaudējumus, apkaitynōjumus, bet jūs sirdis sapleisti kai aļabastra trauks, lai Betanijas elejus un osoras izlīt uz Kunga kōjom. Raug, šys ir augstais svātūs psihologijas dzeives tragisms!... Kū korstōk mīloj, tū styprōk cīš. Tōs ir par Kristus mūkas organim, kura jamūs turpynoļās un pīsapylida. Tūmār taidis jūs liktijs gatavoļ jīm vysuaugstōkū laimi un skaistōkū krūni...

c) Tys tik cīš ar Jezu, kas Jam tyvu ir ar goru, kas Jū saprūt, kas saprūt, kas tei ir Dīva mīlestēiba un kas ir grāks, kam ir Jezus atnōkšonas izpratne. Mums jōizstrōdoļ sevī pēc Jezus mūkas nūpalnim leidzjuteibu atteiceibā uz Dīvu un Jō darbeibā dedzeibu. Un tai kai ir lūti daudzi uz pasaulā cylvāku soltom sirdim, vīnaļdzeigu un najyuteigu, par kurim mums pošim ir jōuzupereļ sevī Dīvam gondarejumā. Pōrsajemsim korstōs Kristus saiyutōš. Krissim ceļūs, bučōsim zemi, laistūt tū ar

osorom, mērdēsīm sevi un ar korstīs lyugšonas spōrnīm segsīm napateiceigūs cylvāku goreigū pļykumu... «Vysu panas... Vairōk slōpst»... Cīssim un slōpsim vairōk cīššonu, lai tikai nūjimt nagūdu nu Kunga un pasoldynōt Jō bikeri...

Lyugšona.

O Vysudōrgōkais un vysumīlcigōkais Jezu! Tu vysod esi pyns mīlesteibas un korsti gribi apdōvynōt myus ar savu bogōteibu... O Jezu, muns Pesteitōjs un Dīvs! Nu mīlesteibas pōreibas Tu palīki par gondarejuma uperi Vysusvātōkā Sakramentā, kurā Tu pats sevi par mani uperej mīlijonus reižu kas dīnas. Padori, ka es Tevi sirsneigi lyudzu, ka es mōcātu leidzjust ar Tevim un ar savu uzuperēšonūs atvīglynōtu Tovas sōpes!

Amen.

Lyugšona Vysusv. Sakramenta izstōdeišonas laikā.

O Vysužēleigais Pesteitōjs! Pagriz uz mums Tovas žēlsirdeigōs acis, atdzeivynoj myus un ar jaunū prīcu pōrjemi tovas lauds. Izpestej myus, Kungs, un svēteļ, izklaus tovu ļaužu lyugšonu, pasarōdi mums tovā svētneicā un pasaver žēleigi uz tīm, kuri ir tovi! Mes asam nabadzeigi, skumeigi un ar grākim ap-

slūdzeiti, bet uzatycādami Tovai bezgaleigai žālsirdeibai, kreitam uz vaiga Tovā priškā, ak Jezu, paslāptais Vysusv. Sakramentā un lyudzam: apsažāloj par mums!

Gūdynōšona.

O salutaris Hostia,

Ouae coeli pandis ostium;
Bella premunt hostilia,
Da robur, fer auxilium.

Uni trinoque Domino

Sit sempiterna gloria,
Qui vitam sine termino
Nobis donet in patria. Amen.

O Salutaris hostia! Esi sveicynōta Vysusvātōkō hostija, kura mums atdori dabasu vōrtus! Atdori myusu sirdis mīleibai, atdori naticieigūs sirdis ticeibai un grēcinīku sirdis grāku vaidēšonai un žālumam, Ak Dīvs! Tu esi dzeives un nōves Kungs! Tevis beistās izpesteišonas inaidnīki, pret Tevi treis eļnes spāki. Istyprynoj myus pret jim, lai mes vysod uzvarātu tū, kas preceigs Tovai mīleibai un myusu izpesteišonai.

Uni trinoque Domino! Dīvam vīnam Trejadeibā lai ir myužeigs gūds: Tāvam, kas myus radeja un savu Dālu atdeve uz nōvi myusu izpesteišonas dēļ. — Dālam — kas

myus atpērka un šymā Sakramentā atstōja savu Mīsu un Asni myusu dvēseļu bareibai, — un Svātajam Goram, kas myus svēteja un myusu sirdis saiyusmynōja uz Dīva mīleibu. Lai Jam ir gūds, slave nu visim radejumim tagad un leidz pasaule beigom, bet mums laimeīga debesīs dzeive. Amen.

Ticeibas akts.

Muns Dīvs, es tyču, ka Tu teišam klōt esi šymā Vysusv. Sakramentā. Laigon šys nūslāpums ir dziļōks par mūnu saprasšonu, tūmār es tyču, ka Tova vysaugsteibai tys ir varams. Tu, o Kungs, dori breinumus, lai dzeivōtu kūpā ar mums un vystyvōk ar mums sasavīnōtu. Tōpēc es gūdynoju Tovu bezgaleigu labsirdību un soka leidz ar sv. Pīteri: «Pi Tevis ir myužeigōs dzeiveibas vōrdi. Mes tycam un pazynom, ka Tu esi Kristus Dīva Dāls.» (Jōn. 6.).

Cereibas akts.

O Vysudōrgais Jezus! Tu atdūdi pošu sevi par bareibu myusu dvēselem, esi par myusu izdzeišonas bīdri, kō tad es nu Tevis navaru cerēt? Kaidas žēlesteibas Tu maņ nadūsi, kad Tu pats sevi maņ atdūdi? Apslūdzeits ar grākim un vōjumim, es drūši paceļu acis uz Tovu soldonu majestati, paslāp-

tu šymā hostijā, kai uz žālsirdeigu kēneņu. Es atnōču šur nabadzeigs, skumeigs, vōjs un ceru, ka Tu mani paceļsi, istyprynōsi un padareisi bogōtu. Es ceru, ka Tu svēteisi mani dzeives ceļā un dūsi vajadzeigōs žēlesteibas, kai maņ, tai munim tyvōkim, un ka Tu ar mani leidza karōsi un strōdōsi, lai imontōjis Tevi šymā dzeivē, es prīcōtūs ar Tevim dabasūs par visim myužim. Amen.

Mīleibas akts.

Ak Jezu, paslāptais Vysusvātōkā Hostijā! Es mīloju Tevi nu vysas sirds. Mīloju tū vairōk, kū cišōk Tu esi pazamōts Vysusvātōkā Sakramentā. Mīlōdams myus grēcinikus, Tu pasaslēpi zam niceigom maizes zeimem. Par tū es grybu degt mīleibā uz Tevim vysu mūnu dzeivi un vyskorstōkā mīleibā gūdynōt Tevi šymā oltora nūmetnē. Padori, ak Kungs, ka, mīlōdams Tevi nu vysas sirds zam aizkora, es nūpeļneitu mīlēt Tevi pilneigā Tova gūda spūžumā. Amen.

Gūdynōšonas akts.

Vysuaugstōkā cīnēšonas, mīlesteibas un pateiceibas saiyusmā es zamynojuš Tova prīškā, ak Jezu, paslāptais šymā Sakramentā. Ak, kaut es varātu tai Tevi mīlēt, cīnēt, gūdynōt un teikt, kai Tevi mīloja, cīnēja, gūdynōja un

teice Tova Vysusvātōkō Mōte un tī svātī, kuri ar sevišku mīleibu daga uz Vysusv. Sakramentu! Gūds un pateikšona lai ir kotrā breidī Jezum paslāptam šymā Sakramentā; cik minutu stundē un stuņžu myužēibā, tikkōrt esi gūdynōts, o vysumīleigais Jezu! Amen.

Lyugšonas procesijas laikā.

Ak, Kungs Jezus Kristus, myusu Dīvs un Pesteitōjs, kas esi paslāpts Vysusv. Sakramentā! Es tycu, uz Tevi ceru, Tevi mīloju, gūdynoju un pilyudzu nu vysas sirds, nu vysa spēka. Tevi gūdynoju natikai sirds dziļumā, nūslāpumā, bet arī atklōti pret vysu pasauli. Mozs, nīceigs es asmu, mozvērteiga ir arī muna gūdynōšona. Bet, raug, ak Kungs, es vīnojūs ar šū ticeigu ļaužu pulku. Muna sirdi es savīnoju ar simtim, tyukstūšim ticeigu siržu, muna vōju bolsu savīnoju ar šō pulka bolsu un lai leidz ar jīm izsoku tev muna sirds jyutas: Tev gūds un slave, o Dīvs Kungs myusu.

Lai napōrstōdams skaņ vysu myužu.

Mes šudin dūdam Tev pilyugšonu,

Nyu ļaužu pulkā ar dzidōšonu...

Raug, Kungs, es nasakauneju tovas ticeibas. Pret vysu pasauli, pret visim ļaudim, ticeigim un naticigim, es atklōti izzeistu, ka Tu esi muns Dīvs, radeitōjs un Kēneņš. Kai cytkōrt, tev ijōjūt Jeruzalemā, ļaužu pulks

prīcā Tevi satyka, un pavadeja, Tev gūdu izrōdeidami, klōja tī drēbes uz ceļa un sauce: «Osanna Davida Dālam!» tai es šudin, kreitu pret Tevim leidza ar šim ticeigim ļaudim, Tevi gūdynoju kūpeigā prīcas saucinī. Tovā prīškā es klōju muna sirds padīveigas jyutas. Tev es upereju muna lobas gribēšonas, apsaļimšonas un nūdūmus. Ak cik meilas ir Tovas nūmetnes, Kungs! Meilōka ir vīna dīna Tovā nūmetnē, nakai tyukstūšas grēciniku nomā. Tōpēc tōs vīnas lītas es lyudzu Kungu un tōs prosu: Lai es dzeivōtu Kunga nomā vysom muna dzeives dīnom. Ak Kungs, lai kaut cik vylkuse mani mīsa un asnis, lai kaut cik ļaunais pasaulis gribējis aizdareit maņ muti, kai cytkōrt judi ticeigajim bārnim, kuri Tev dzidōja gūdu, — es nikam nasalaušu, nikam napa-sadūšu un Tevis nikod naatstōšu. Kur tad es īšu, jo na pi Tevis? Kam tad atdareišu muna sirdi? Kam gon es dzidōšu vysas sirds sa-jyusmā, jo na Tev? Patīši, jo mes klusātu, akmini, tī nadzeivi, solti akmini myus aizkau-nātu. Lai sev prīcojās pasaulis, lai sev taisa gūdeibas ar ļautru dzidōšonu, muzyku un vīglprōteigom runom, bet maņ ir meilōka šei procesija, maņ vysuskaistōkas skaņas ir Tevis gūdynōšona.

«Nikō dzidōt tik prīceigi,
Nikō klauseit tik mīleigi,

Ni dūmōt tik jauki varu,
Kai vīn Jezu Dīva Dālu...»

Lai sev prīcojās pasaūļa bārni, lai dzanās pēc kavēklim, baudejurnim, bogōteibas un slavas. Muna prīca, muns monts un gūds esi Tu, o lobais Jezus:

Jezus, Tu siržu soldonums,
Patīseiba, prōta spūdrums;
Tu par vysu dōrgōks prīcu,
Ka Tu lobōks par vys', tycu...

Pasaūļa bārni skaita par lapnumu un laimi, kad var redzēt, tiktis un runōtis ar lelveirim un kēnenim. Un jau nazyna, kai nūslēpt savu sajusmu, kad jim godōs it sūplōk ar šō pasaūļa valdinīkim, vai jemt daleibu jū lapnā gōjīnī. Maņ Tu esi vysaugstōkais kēneņš, vysuvareigais Valdinīks. Jemt daleibu tovā procesijā ir maņ vysulelokō laime un lapnums. Un kai tad cytaiž? Šymā breidī es jamu daleibu vysugūdeigōkā gōjīnī; es eju, kai dabasu Kēneņa golma irēdnis, kai Jō ceļa bīdrs. Es asu laimeigōks, nakai padīveigais Zakejs, kurs grybūt Tevi redzēt ikōpe kūkā. Es Tevi radzu, laigon paslāptu zam maizes zeimem, Tevi jyutu klōtasūšu natōli nu sevis... Ak pasaver uz manim, kai cytkort uz Zakeju un pildī mani ar savu svēteibu! Iraudzejis Tevi uz krosta Apostols Pīters, ilēce yudinī un pōri par vil-

nim devēs pi Tevim. Lobais Jezu, ticeigu dvēseļu monts un laime! Tu mums dūdi Sevi redzēt bazneicā, Tu ej mums sacyn un iprīkš procesijas laikā. Taisneiga līta, ka mes sameideitu zam kōjom vysus prīkus, kavēklus, ka mes nūremdātu sovā dvēselē ikdīnīškōs dzeives trūkšpus, ryupes un pōri par vysu šytū, kai pa vilnim, steigtūs pi Tevis, tōdeļ, ka pi Tevis dzeivōšonas olūts, gaisma, spēks, prīca un laime.

Ni mēle var tū izstōsteit,
Ni roksti var tū saraksteit, —
Kas pōrbaudeja, var zynōt,
Kū tys zeimōj Jezu mīlōt...

Vysuželeigais Pesteitōjs, esi vysod klōtu pi manis. Ej mums iprīkš un padori ar Tovu želesteibu, lai mes vysod ītu pēc Tevis un Tovus pādūs. Esi mums vodūnis un ceļa rōdeitōjs šymā laiceigajā dzeivē. Nōc pi mums myusu nōves stupdē un aizved myus uz Tova Tāva valsteibu, uz myužēigōs gaismas Tēvijū.
Amen.

Salvum fac.

Kungs Jezu Kristus, kurs saceja: «Kur ir divi vai trejs sasapulcejuši Munā vōrdā, tur ari Es asu,» pasaver vēl reizi uz šū laužu pulku. Pyrmōk nakai, tiksī aizslāgts oltora cītumā, svētej tovus tcieigūs ļaudis. Pavairoj mums